

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

มีนาคม 2554

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

มีนาคม 2554

จิรนนท์ พูลสวัสดิ์. (2554). การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง มีระดับการได้ยิน ตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำ อ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียน กาญจนภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS และแบบทดสอบความสามารถอ่านจับ ใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่าง ควอไทล์ The Sign Test for Median: One Sample และ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้น

A STUDY OF THE ABILITY IN READING COMPREHENSION OF STUDENTS WITH
HEARING IMPAIRMENT IN GRADE 5 THROUGH KWL – PLUS
READING STRATEGY

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

March 2011

Chiranan Phunsawat. (2011). *A Study of The ability in reading Comprehension of Students with Hearing Impairment in Grade 5 Through KWL – PLUS reading strategy.* Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakarinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof. Dr. Daranee Saksiriphol, Assist. Prof. Dr. Paitoon Pothisaan.

This research aimed to study the reading comprehension ability of the students with hearing impairment in Grade 5 through KWL – PLUS reading strategy. The subjects in this study were 5 students with a hearing loss between 26 – 89 dB. They were able to read words, lip read and did not exhibit other disabilities, The students were enrolled in Grade 5, Kanjanapisakesompoch School, of the first semester of 2010 academic year, and were chosen by purposive sampling. The duration of the intervention was 6 weeks with 60 minutes for 4 day a week totalling to 24 sessions. The instruments in this research were the KWL – PLUS reading strategy lesson plans, and the achievement test of the ability in reading comprehension for students with hearing impairment in Grade 5. The data were statistically analyzed by using Median, Interquartile Range, The Sign Test for Median: One Sample, The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test.

The results of the research revealed that :

1. The ability in reading comprehension of students with hearing impairment in Grade 5 through KWL – PLUS reading strategy was in good level.
2. The ability in reading comprehension of students with hearing impairment in Grade 5 through KWL – PLUS reading strategy was in higher level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

ของ

จีรนนท์ พูลสวัสดิ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาบัตรฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล ประธานกรรมการควบคุมปริญญาบัตร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร กรรมการควบคุมปริญญาบัตร ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างดียิ่งมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ประธานกรรมการสอบปริญญาบัตร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ กรรมการสอบปริญญาบัตร เป็นอย่างสูงที่กรุณาเป็นประธาน และกรรมการสอบ พร้อมทั้งให้ คำปรึกษา ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจนทำให้ปริญญาบัตรฉบับนี้มีความชัดเจน และสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์จินดา คู่สนอน อาจารย์จำรัส จินดาวงศ์ อาจารย์ละเอียด อัมพะมัต อาจารย์ศमानันท์ รัฐระวิชาติ เป็นอย่างสูงที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ และให้ คำแนะนำจนได้เครื่องมือที่สมบูรณ์

ขอขอบคุณโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดนนทบุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองสอนแผน การจัดการเรียนรู้ และโรงเรียนพญาไท ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการไปทดลอง (Tryout) แบบทดสอบ ความสามารถอ่านจับใจความ

ขอบพระคุณ ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ คณะครู โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการทดลองจนสำเร็จ ลุล่วงเป็นอย่างดี

จිරันท์ พูลสวัสดิ์

สารบัญ

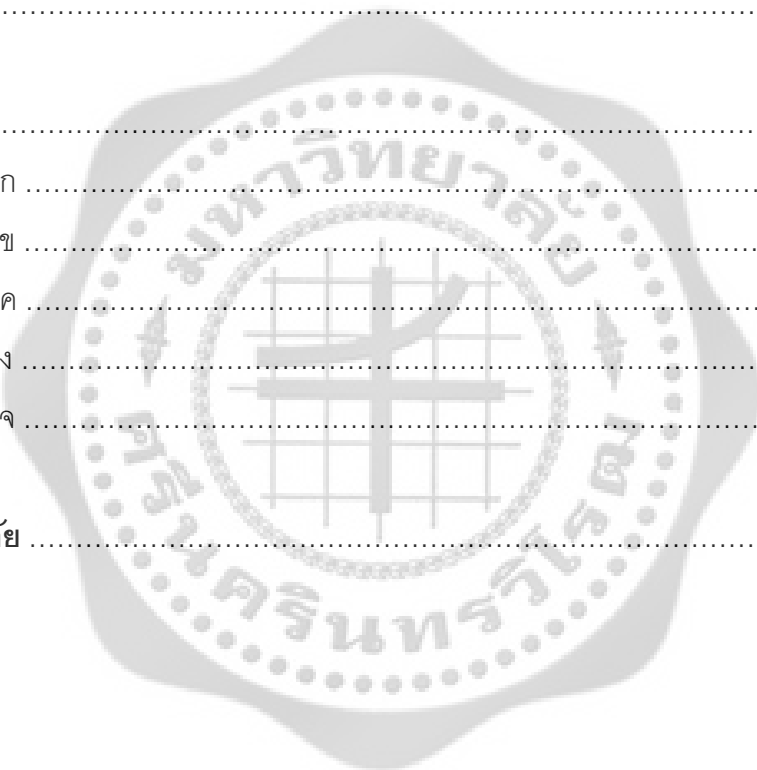
บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	8
สมมติฐานการวิจัย	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	12
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	12
ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน	13
สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน	14
ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	17
พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	20
วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	22
การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	23
การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	27
หลักสูตรและการอ่านจับใจความ	29
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	29
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	31
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทย.....	34
แนวการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	38
ความหมายของการอ่าน.....	41
ระดับการอ่าน.....	42
ความสำคัญของการอ่าน.....	43
ประเภทของการอ่าน.....	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ความหมายของการอ่านจับใจความ.....	46
ความสำคัญของการอ่านจับใจความ.....	47
จุดมุ่งหมายในการอ่านจับใจความ.....	47
องค์ประกอบของการอ่านจับใจความ.....	48
การสอนอ่านจับใจความ.....	50
ปัญหาในการสอนอ่านและปัญหาในการอ่าน.....	51
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ.....	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ.....	53
การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS	58
ความเป็นมาของการสอนอ่าน.....	58
เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการสอนอ่าน.....	59
ขั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS.....	65
3 วิธีดำเนินการวิจัย	69
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	69
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	71
วิธีดำเนินการทดลอง.....	80
การวิเคราะห์ข้อมูล	82
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	87
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
ความมุ่งหมายของการวิจัย	90
สมมติฐานการวิจัย	90
วิธีดำเนินการวิจัย	90

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
สรุปผลการวิจัย	91
อภิปรายผล	91
ข้อเสนอแนะ	97
บรรณานุกรม	98
ภาคผนวก	108
ภาคผนวก ก	109
ภาคผนวก ข	111
ภาคผนวก ค	120
ภาคผนวก ง	130
ภาคผนวก จ	134
ประวัติย่อผู้วิจัย	138

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนคะแนน ค่ามัถฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS	87
2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่าน ด้วยวิธี KWL – PLUS กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับดี (11-15 คะแนน).....	88
3 การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านด้วย วิธี KWL – PLUS	89
4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และเนื้อหา โดยหาจากดัชนี ความสอดคล้องระหว่าง ข้อสอบ กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับ ใจความ.....	131
5 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ อ่านจับใจความ ดังแสดงในตาราง.....	133

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL - PLUS	73
2 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ.....	77

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นกลไกพื้นฐานที่สำคัญในการสร้างเยาวชนให้มีคุณสมบัติที่พึงปรารถนา ทำให้สังคมและประเทศชาติพัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ดังนั้นการจัดการศึกษา และการพัฒนาเด็ก จึงให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก โดยรัฐได้กำหนดนโยบายที่จะสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเฉพาะการเรียนการสอนที่เข้าถึงเด็กทุกคน ทุกกลุ่มอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมไม่ว่าจะเป็นบุคคลปกติหรือบุคคลพิการ ซึ่งรัฐได้ตระหนักถึงสิทธิและโอกาสความเท่าเทียมกันทางการศึกษา จึงได้กำหนดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2545) หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 วรรคสอง กำหนดว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิ และโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ” (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2548) ซึ่งรัฐบาลเล็งเห็นว่าการศึกษาคือสิ่งสำคัญด้านหนึ่งของการฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับคนพิการ มีการจัดการเรียนการสอน ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และปัจจุบันยังเปิดโอกาสให้คนพิการได้รับการศึกษามากขึ้น ในระดับอุดมศึกษาภายในประเทศ (พิณทิพย์ วิจิตรจามรี, 2544: 4)

การเรียนรู้ของเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นแตกต่างกัน เนื่องจากเด็กปกติจะใช้ทักษะการฟัง และการมองเห็น เป็นทักษะสำคัญประกอบกันในการเรียนรู้ ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นมีปัญหาด้านการรับรู้ภาษาและการแสดงออกทางภาษา โดยเฉพาะการไม่ได้ยินเสียงจะมีผลต่อการแสดงออกทางภาษา ดังที่ได้มีการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาในด้านความเข้าใจภาษาเพราะการที่เด็กสูญเสียการได้ยิน ทำให้ลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษาของเด็กต้องอาศัยประสาทส่วนที่เหลือ คือสายตาและการสัมผัส ดังจะเห็นได้จากการอ่านหนังสือ ซึ่งความเข้าใจในการอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างมาก เพราะการอ่านอย่างเข้าใจทำให้เกิดความสามารถในการผสมและขยายความรู้ ความจำ ให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจของการอ่าน (ศรียา นิยมธรรม, 2544: 94-95) ดังจะเห็นได้จากกระทรวงศึกษาธิการจัดให้ภาษาไทยอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้ และแก้ปัญหา มุ่งเน้นให้มีการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณภาพที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนอย่างมี

มาตรฐาน และพัฒนาทั้งด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม โดยเฉพาะการอ่านที่ได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนด้านความเข้าใจในการอ่านไว้ในแต่ละช่วงชั้น รวมทั้งในช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐาน ท 1.1 กำหนดให้ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ ความคิด ไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน จึงได้กำหนดเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ว่า ผู้เรียนต้องมีความสามารถจับใจความ แยกข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น วิเคราะห์ความ ตีความ สรุปความ หาคำสำคัญในเรื่องที่อ่าน และใช้แผนภาพความคิดโครงเรื่องหรือแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน (กรมวิชาการ. 2546: 28) และจากสรุปผลรายงานการประเมินคุณภาพนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ปีการศึกษา 2541 ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูตึง) มีผลการประเมินในสมรรถภาพการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 สมรรถภาพย่อยที่มีคะแนนเฉลี่ยเทียบ 10 ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ได้แก่ สมรรถภาพย่อยของการออกเสียง การอ่านจับใจความ การเขียนสร้างสรรค์ และการเขียนตามคำบอก (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2542: 204) การที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีปัญหาทางภาษา และมีทักษะทางภาษาจำกัด จึงเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบ เพราะผู้ที่ทำข้อสอบได้นั้นต้องมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดี โดยเฉพาะการอ่านและการอ่านจับใจความสำคัญ (ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 24-25)

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานและนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้สอดคล้องกันดังนี้ การอ่านเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการแสวงหาความรู้ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน คือสามารถอ่านได้มาก อ่านได้เร็ว และอ่านได้ถูกต้อง ย่อมมีโอกาสในชีวิตหลายๆ ด้านมากกว่า เช่น ด้านการศึกษา ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ เป็นต้น สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้รวดเร็วและทันสมัยกว่าผู้ที่ขาดทักษะในการอ่าน (พรทิพย์ ชาตะรัตน์. 2545: 59) การอ่านเป็นทักษะทางภาษา ด้านการรับรู้ที่มีความสำคัญมาก เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ช่วยให้คนได้เพิ่มพูนความรู้จากข้อเขียนของผู้รู้ในแต่ละสาขาวิชา และยังเป็นรากฐานในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้ดีตามไปด้วย (กรมวิชาการ. 2546: 1) กระบวนการอ่าน มี 4 ขั้นตอน นับตั้งแต่ขั้นแรก การอ่านออก อ่านได้ หรืออ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ขั้นที่สอง การอ่านแล้วเข้าใจความหมายของคำ วลี ประโยค สรุปความได้ ขั้นที่สาม การอ่านแล้วรู้จักใช้ความคิด วิเคราะห์ วิจรณ์และออกความเห็นในทางที่ขัดแย้งหรือเห็นด้วยกับผู้เขียนอย่างมีเหตุผล และขั้นสุดท้ายคือ การอ่านเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในเชิงสร้างสรรค์ ดังนั้นผู้ที่อ่านได้และอ่านเป็นจะต้องใช้กระบวนการทั้งหมด ในการอ่านที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และจากการคิดที่ได้

จากการอ่านผสมผสานกับประสบการณ์เดิม และสามารถนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ต่อไป แต่การที่จะพัฒนานักเรียนให้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยการฝึกและการปฏิบัติจึงจะประสบผลสำเร็จ การอ่านประเภทหนึ่งที่นักเรียนควรจะได้รับคือการฝึกและการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพราะเป็นประโยชน์อย่างมากในการแสวงหาความรู้ คือการอ่านจับใจความ (กรมวิชาการ. 2546: 28) ซึ่งจากการสำรวจการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าปัญหาที่สำคัญในการอ่านของผู้เรียน คืออ่านแล้วจับใจความสำคัญ สรุปประเด็น แยกความรู้ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น แยกใจความสำคัญกับใจความรองไม่ได้ ทำให้ไม่สัมฤทธิ์ผลในการอ่าน เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้และการศึกษาวิชาต่างๆ (กรมวิชาการ. 2546 ข: 188)

การอ่านจับใจความนับว่าเป็นหัวใจของการอ่านและการจับใจความอย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้อ่านรู้และเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ที่อ่านได้ ผู้อ่านจึงสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองดังที่ ศิริวรรณ เสนา กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านถือเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะว่าถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านและไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านได้ ผู้อ่านก็ไม่สามารถที่จะนำสาระความรู้และข้อเสนอมานำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้ การอ่านนั้นถือเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่าการอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต และการอ่านจับใจความ จะช่วยให้ผู้อ่านรับรู้อารมณ์ของเรื่องราวของเรื่องที่อ่านด้วยความเข้าใจ และสามารถนำสาระความรู้จากเรื่องที่อ่านมาพัฒนาปรับตนเองให้เข้ากับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (ศิริวรรณ เสนา. 2541: 40)

การสอนอ่านให้ผู้เรียนสามารถจับใจความของเรื่องที่อ่านได้นั้น สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และนิยมนำมาใช้ในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เช่น การสอนแบบสืบสวนสอบสวน (Inquiry Learning) การสอนแบบบูรณาการ (Intigrated Learning) การสอนด้วยวิธีวิทยาศาสตร์ (Scientific Learning) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2543: 138) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี KWL และวิธีการสอน KWL – PLUS ซึ่งวิธีเหล่านี้ล้วนแต่เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนอ่าน มีรูปแบบการสอนวิธีหนึ่งที่น่าสนใจที่จะช่วยแก้ปัญหาการสอนอ่านได้คือ วิธีการสอนแบบ KWL – PLUS ดังที่ วัชรา เล่าเรียนดี ได้กล่าวไว้ว่า การสอนอ่านด้วยวิธี KWL เป็นวิธีการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพได้รับการคิดค้น และเผยแพร่เป็นครั้งแรกโดย โอเกิ้ล (Ogle) ในปี ค.ศ. 1987 และต่อมาได้รับการพัฒนาให้สมบูรณ์ขึ้นในชื่อ KWL – PLUS โดย คาร์ และโอเกิ้ล (Carr and Ogle) ในปีค.ศ. 1987 เช่นเดียวกัน (วัชรา เล่าเรียนดี. 2547: 92-94) โดยคงสาระเดิมของ KWL ไว้ แต่เพิ่มการเขียนแผนผังสัมพันธ์ทางความหมาย และสรุปเรื่องที่อ่าน

(สมศักดิ์ ภูมิภาควารรณ. 2544: 75) การสอนอ่านด้วยวิธี KWL- PLUS สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านได้ทุกระดับ และง่ายต่อการพัฒนาทักษะการคิด เนื่องจากมีกรอบและแนวทางฝึกให้คิดเป็นลำดับขั้นตอน คือ K (What we know) นักเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน W (What we want to know) นักเรียนต้องการรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน และ L (What we have learned) นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง จากเรื่องที่จะอ่าน PLUS การสร้างแผนภูมิ และเขียนสรุปความหลังการอ่าน

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL- PLUS มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่านอย่างกระตือรือร้น เป็นการอ่านที่ฝึกถามตนเอง การใช้ความคิด คิดในเรื่องที่อ่าน พัฒนาสมรรถภาพในการกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการอ่าน สรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่จะอ่าน และจัดการกับสาระความรู้ขึ้นมาใหม่ตามความเข้าใจของตนเอง จากผลงานวิจัยของอาภรณ์พรรณ พงษ์สวัสดิ์ ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธี KWL- PLUS พบว่าหลังการสอนด้วยวิธี KWL- PLUS แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อาภรณ์พรรณ พงษ์สวัสดิ์. 2550: บทคัดย่อ) และสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิพรรณ เปรื่องศิลปรัตน์ และวิไลวรรณ สวัสดิ์วงศ์ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธี KWL- PLUS มีทักษะการอ่านสูงขึ้น รวมทั้งนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีดังกล่าว (ศศิพรรณ เปรื่องศิลปรัตน์. 2544: 99; วิไลวรรณ สวัสดิ์วงศ์. 2547: 119)

จากสภาพปัญหาการอ่านจับใจความของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในทุกระดับชั้นจะมีลักษณะปัญหาที่คล้ายๆ กัน เนื่องจากการอ่านจับใจความเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงได้นำรูปแบบการสอนอ่านด้วยวิธี KWL - PLUS มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่านจับใจความของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แล้วจึงศึกษาว่าหลังจากได้จัดการเรียนรู้ตามแนวทางนี้แล้ว ความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ว่ามีการพัฒนาขึ้นหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางแก่ครู ผู้ปกครอง และผู้ที่ต้องการศึกษา ได้นำวิธีการดังกล่าวไปใช้ในการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL - PLUS
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL - PLUS

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อเสริมสร้างความสามารถอ่านจับใจความ แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน และทักษะการคิด เนื่องจากมีกรอบและแนวทางฝึกให้คิดเป็นลำดับขั้นตอน คือ K (What we know) นักเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน W (What we want to know) นักเรียนต้องการรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน และ L (What we have learned) นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้างจากเรื่องที่จะอ่าน PLUS การสร้างแผนภาพความคิด และเขียนสรุปความหลังการอ่าน โดยเรื่องที่จะนำมาให้อ่าน เป็นเรื่องประเภทนิทาน และบทความเกี่ยวกับธรรมชาติของสัตว์ วัฒนธรรมต่างๆ และสิ่งแวดล้อม มีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมและให้ความรู้พื้นฐาน ได้แก่

- 1.1 ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ และเกณฑ์การให้คะแนน
- 1.2 กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการทำงาน บทบาทหน้าที่ของนักเรียน
- 1.3 ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี KWL – PLUS ทักษะการคิด

วิเคราะห์ ทักษะการเขียนสรุปความ และการสร้างแผนภาพความคิด

2. การฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการเขียนสรุปความ

2.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ครูจัดกิจกรรมกระตุ้นความสนใจของนักเรียนเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อเรื่องที่จะอ่าน ได้แก่ ให้นักเรียนดูภาพ เล่นเกม หรือใช้คำถามเพื่อโยงเข้าสู่เรื่องที่จะอ่าน

2.2 ขั้นฝึกปฏิบัติ โดยนักเรียนและครูร่วมกันฝึกตามขั้นตอน KWL – PLUS มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมนักเรียนรู้อะไร K (What we know) เป็นขั้นตอนที่ครูเสนอชื่อเรื่องหรือภาพที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน หรือคำสำคัญในเรื่อง หรือความคิดรวบยอดของเรื่อง แล้วกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความรู้ และคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเรื่องที่จะอ่าน

ขั้นที่ 2 กิจกรรมนักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we want to know) นักเรียนตั้งคำถามที่ต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่อ่าน หรือกำหนดคำถามร่วมกับครู หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดโดยละเอียด ตรวจสอบคำตอบ ข้อเท็จจริงที่ได้จากการอ่าน โดยระหว่างอ่านนักเรียนสามารถเพิ่มคำถามและคำตอบของตนเองได้

ขั้นที่ 3 กิจกรรมนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร L (What we have learned) นักเรียนเขียนบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน พร้อมทั้งตรวจสอบคำถามที่ยังไม่ได้ตอบ

ขั้นที่ 4 กิจกรรมสร้างแผนภาพความคิด (Mind Mapping) นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากขั้นที่ 1 – 3 เขียนเป็นแผนภาพความคิดให้สัมพันธ์กัน

ขั้นที่ 5 กิจกรรมการสรุปเรื่อง (Summarizing) นักเรียนสรุปความเป็นความเรียงตามประเด็นสำคัญจากแผนภาพความคิด

3. การวัดผลและประเมินผล โดยการสังเกตการร่วมกิจกรรม ตรวจสอบงานและให้ข้อมูลย้อนกลับของนักเรียน และทดสอบหลังเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความสามารถอ่านจับใจความ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถอ่านจับใจความ หมายถึง ความสามารถในการระบุนายละเอียดที่คิด ของข้อความ หรือเรื่องที่อ่าน แล้วเห็นความสัมพันธ์ จุดมุ่งหมายของข้อความหรือเรื่องที่อ่าน แสดงออก โดยการเขียนแผนภาพความคิด และตอบคำถามจากเรื่องให้นำมาให้อ่าน เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องประเภท นิทาน และบทความเกี่ยวกับธรรมชาติของสัตว์ วัฒนธรรมต่างๆ และสิ่งแวดล้อม วัดได้จาก แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความที่สร้างขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS	
ขั้นตอนการสอน	เนื้อหา
<p>1. การเตรียมความพร้อมและให้ความรู้พื้นฐาน ได้แก่</p> <p>1.1 ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ และเกณฑ์การให้คะแนน</p> <p>1.2 กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการทำงาน บทบาทหน้าที่ของนักเรียน</p> <p>1.3 ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนอ่าน KWL – PLUS</p> <p>2. การฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการอ่านจับใจความ</p> <p>2.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ครูจัดกิจกรรมกระตุ้นความสนใจของนักเรียน เพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อเรื่องที่จะอ่าน เช่น ให้นักเรียนดูภาพเกม หรือใช้คำถามเพื่อโยงเข้าสู่เรื่องที่จะอ่าน</p> <p>2.2 ขั้นฝึกปฏิบัติ โดยนักเรียนและครูร่วมกันฝึกตามขั้นตอน KWL – PLUS มี 5 ขั้นตอน ดังนี้</p> <p>ขั้นที่ 1 กิจกรรมนักเรียนรู้อะไร K (What we know) เป็นขั้นตอนที่ครูเสนอชื่อเรื่อง หรือภาพที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเรื่องที่จะอ่าน</p> <p>ขั้นที่ 2 กิจกรรมนักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we want to know) นักเรียนตั้งคำถามที่ต้องการรู้จะไรจากเรื่องที่อ่าน หรือกำหนดคำถามร่วมกับครู หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดโดยละเอียด</p> <p>ขั้นที่ 3 กิจกรรมนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร L (What we have learned) นักเรียนเขียนบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งระหว่าง การอ่านและหลังการอ่าน</p> <p>ขั้นที่ 4 กิจกรรมสร้างแผนภาพความคิด (Mind Mapping) นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากขั้นที่ 1 – 3 เขียนเป็นแผนภาพความคิดให้สัมพันธ์กัน</p> <p>ขั้นที่ 5 กิจกรรมการสรุปเรื่อง (Summarizing) นักเรียนเขียนสรุปความ</p> <p>3. การวัดผลและประเมินผล โดยการสังเกตการร่วมกิจกรรม</p> <p>(พนิตนาฎ ชูฤกษ์. 2551: 155 ; Carr, E., and Ogle, D. 1987: 626 - 631)</p>	<p>บทความธรรมชาติของสัตว์</p> <p>เรื่อง ค้างคาว</p> <p>นิทานเกี่ยวกับสัตว์</p> <p>เรื่อง กากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์</p> <p>นิทานเกี่ยวกับสัตว์</p> <p>เรื่อง เต่าแข่งกับครุฑ</p> <p>บทความเกี่ยวกับวัฒนธรรม</p> <p>เรื่อง คินเดียนหงาย</p> <p>นิทานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม</p> <p>เรื่อง ต้นไทรกับต้นอ้อ</p> <p>นิทานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม</p> <p>เรื่อง กล้วยผจญภัย</p> <p>บทความเกี่ยวกับวัฒนธรรม</p> <p>เรื่อง ตู๊กตาขาววัง</p> <p>บทความธรรมชาติของสัตว์</p> <p>เรื่อง โลกใต้น้ำ</p> <p>(กรมวิชาการ. 2544: 5 – 18)</p>

ความสามารถ
อ่านจับใจความ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มี ความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.6 วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.7 การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.8 การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. หลักสูตรและการอ่านจับใจความ
 - 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.3 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.4 แนวการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.5 ความหมายของการอ่าน
 - 2.6 ระดับการอ่าน
 - 2.7 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.8 ประเภทของการอ่าน
 - 2.9 ความหมายของการอ่านจับใจความ
 - 2.10 ความสำคัญของการอ่านจับใจความ
 - 2.11 จุดมุ่งหมายในการอ่านจับใจความ
 - 2.12 องค์ประกอบของการอ่านจับใจความ
 - 2.13 การสอนอ่านจับใจความ
 - 2.14 ปัญหาในการสอนอ่านและปัญหาในการอ่าน

- 2.15 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ
- 2.16 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ
- 3. การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS
 - 3.1 ความเป็นมาของการสอนอ่าน
 - 3.2 เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการสอนอ่าน
 - 3.3 ขั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับหูตึงหรือหูหนวก ซึ่งอาจเป็นมาแต่กำเนิดหรือมาสูญเสียการได้ยินในภายหลังได้รับอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บ หรือ ความชรา ซึ่งแบ่งระดับการสูญเสียการได้ยิน ไว้ดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม. 2550: 129),

(ญานี ปัญจานนท์. 2547: 9), (ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 21)

1. ระดับปกติ	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงดังไม่เกิน	25	เดซิเบล
2. ระดับตึงเล็กน้อย	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	26 – 40	เดซิเบล
3. ระดับตึงปานกลาง	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	41 – 55	เดซิเบล
4. ระดับตึงมาก	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	56 – 70	เดซิเบล
5. ระดับตึงรุนแรง	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	71 – 90	เดซิเบล
6. ระดับหนวก	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงดังมากกว่า	90	เดซิเบล
	หรือไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แม้จะมีเสียงดังมากกว่า	90	เดซิเบล

เบสส์ และ ฮูเมส (Bess; & Humes. 2008: 322) ได้ให้ความหมายของความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง อาการผิดปกติของการได้ยินตั้งแต่หูตึงเล็กน้อยถึงหูหนวก ได้แก่

หูหนวก คือ ความผิดปกติของกระบวนการได้ยินข้อมูล คำพูด ที่เครื่องช่วยฟังไม่สามารถช่วยได้อย่างเต็มที่

หูตึง คือ ความผิดปกติของกระบวนการได้ยินที่สามารถใช้เครื่องช่วยฟังช่วยเหลือได้ แต่ควรจะใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด การสูญเสียระดับหูตึงนี้จะทำให้ไม่สามารถแยกแยะเสียงที่เหมือนกันบางเสียงได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน เนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ เป็นเหตุให้การรับเสียงผิดปกติ ซึ่งเด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบล ไปจนถึง 90 เดซิเบล เรียกว่า เด็กหูตึง จะไม่ค่อยได้ยินเสียง ได้ยินเสียงน้อย ได้ยินเสียงไม่ชัดเจน หรือได้ยินเสียงแต่ไม่เข้าใจ สำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เรียกว่า เด็กหูหนวกจะไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แม้มีเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล

2. ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้รวบรวมประเภทของการสูญเสียการได้ยิน โดยแบ่งประเภทของการสูญเสียการได้ยิน ดังต่อไปนี้ (Kidshealth. 2009: Online); (กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. 2550: 14-17); (พวงแก้ว กิจธรรม. 2546: 65-66); (ศรียา นิยมธรรม. 2544: 22-23)

1. การสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) เป็นการสูญเสียการได้ยิน ที่มีสาเหตุ จากความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหูชั้นนอกและหูชั้นกลาง ซึ่งเป็นส่วนของการนำเสียง เช่น แก้วหูทะลุ หูน้ำหนวก กระดูกหูสามชิ้นเคลื่อนไหวนไม่ได้ เป็นต้น
2. การสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย (Sensorineural Hearing Loss) เกิดจากความผิดปกติที่หูชั้นในหรือประสาทหู เช่น ประสาทหูเสียจากการแพ้ยา เสียงระเบิด เสียงอึกทัก เป็นต้น
3. การสูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mixed Hearing Loss) การสูญเสียการได้ยินประเภทนี้ เกิดจากการที่หูชั้นนอกหรือหูชั้นกลางมีความผิดปกติร่วมกับหูชั้นในหรือประสาทหู เช่น การเป็นโรคหูน้ำหนวกเรื้อรัง เป็นต้น
4. การสูญเสียการได้ยินแบบการแปลเสียงเสีย (Central Hearing Loss) เกิดจากการที่สมองซึ่งทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงเสียซึ่งเกิดจากเนื้องอกในสมอง สมองอักเสบ เส้นเลือดในสมองแตก ทำให้ศูนย์รับฟังเสียงใช้การไม่ได้ จึงทำให้ไม่เข้าใจความหมายของเสียง
5. การสูญเสียการได้ยินจากการเสแสร้ง (Functional Hearing Loss) ความผิดปกติจากจิตใจหรืออารมณ์ ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียงแสดงอาการเหมือนคนหูหนวก หูตึง ทั้งที่กลไกการได้ยินปกติ ต้องให้แพทย์หรือนักจิตวิทยาการรักษา

นิวบี (อดิเทพ เมฆเมืองทอง. 2551: 7; อ้างอิงจาก Newby. 1985: 31-55) ได้รวบรวมประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการได้ยินเกิดจากการนำเสียง (Conduction Impairment) เป็นความบกพร่องในส่วนของหูที่ทำหน้าที่นำคลื่นเสียงด้วยอากาศ เช่น ในส่วนของหูชั้นนอก ได้แก่ การอุดตันของรูหู เยื่อแก้วหูทะลุ เป็นต้น
2. ความบกพร่องจากประสาทหูพิการ (Sensorineural Impairment) เป็นความพิการอันเกิดจากความบกพร่องของหูชั้นในหรือส่วนของประสาทหูที่ติดต่อกันระหว่างหูชั้นในกับสมอง
3. ความบกพร่องของสมองส่วนกลาง (Central Impairment) เป็นความบกพร่องเนื่องมาจากสมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการแปลความหมายไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างปกติ อันอาจเกิดจากการอักเสบที่สมองในส่วนดังกล่าว

4. ความบกพร่องรวม (Mixed Impairment) เป็นความพิการที่เกิดจากการนำเสียงที่หูชั้นนอกและชั้นกลางเกิดขึ้นรวมกับความพิการของประสาทหู ซึ่งอยู่ในหูชั้นใน

คิตส์เฮลท์ฮ์ (Kidshealth. 2009: Online) ได้แบ่งประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. การสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่หูชั้นนอก ไปถึงหูชั้นกลาง สำหรับเด็กบางคนนั้นการสูญเสียการได้ยินประเภทที่นำเสียงเสียจะเป็นหูตึงเล็กน้อยและไม่ได้สูญเสียการได้ยินอย่างถาวร เพราะบางคนแพทย์สามารถรักษาได้

2. การสูญเสียการได้ยินของหูชั้นใน (Sensory Hearing Loss) เกิดจากหูชั้นในไม่สามารถทำงานได้เป็นปกติ เพราะเซลล์ขนเกิดความเสียหายหรือถูกทำลาย การได้ยินเสียงต่างๆ นั้นขึ้นอยู่กับระดับของการสูญเสียการได้ยิน ซึ่งบางคนอาจจะไม่ได้ยินเสียงรบกวน หรือบางคนอาจจะได้ยินเสียงบางเสียง หรือไม่ได้ยินเสียงเลย

3. การสูญเสียการได้ยินจากการเสื่อมของระบบประสาท (Neural Hearing Loss) เกิดจากความผิดปกติของการเชื่อมต่อระหว่างหูชั้นในกับสมอง เส้นประสาทที่ทำหน้าที่เชื่อมต่อหูชั้นในกับสมองนั้นถูกทำลาย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของการสูญเสียการได้ยิน แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ การสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย เกิดจากความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหูชั้นนอก และหูชั้นกลาง การสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย เกิดจากความผิดปกติของหูชั้นใน หรือประสาทหู การสูญเสียการได้ยินแบบผสม เกิดจากส่วนนำเสียงเสียร่วมกับประสาทหูเสีย การสูญเสียการได้ยินแบบการแปลเสียงเสีย เกิดจากระบบประสาทส่วนกลางถูกทำลาย และการสูญเสียการได้ยินจากการเสแสร้ง ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียงแสดงอาการเหมือนคนหูหนวก

3. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินแต่ละประเภทแตกต่างกัน ดังนี้

1. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทส่วนนำเสียงเสีย ได้แก่

1.1 ความผิดปกติแต่กำเนิดเนื่องจากการรบกวนของพันธุกรรม ความผิดปกติขณะตั้งครรภ์ หรือการบาดเจ็บขณะคลอด เช่น ไม่มีรูหู และกระดูก 3 ชิ้น หลุดออกจากกัน เป็นต้น

1.2 การติดเชื้อ เช่น หนองหูอักเสบ เยื่อแก้วหูอักเสบ และโรคหูน้ำหนวก เป็นต้น

1.3 การบาดเจ็บเนื่องจากกระทบกระแทกหรือการถูกของมีคม เช่น เยื่อแก้วหูทะลุ
รูหูฉีกขาด เป็นต้น

1.4 สิ่งแปลกปลอมอุดตันรูหู เช่น เมล็ดผลไม้ ของเล่น ก้อนกรวด แมลง เป็นต้น

1.5 เนื้องอกต่างๆ เช่น ตึงเนื้อเมือก (polyp) ถุงน้ำ (cyst) เป็นต้น

1.6 สาเหตุอื่นๆ เช่น ขี้หูอุดตัน หินปูนที่เจริญผิดปกติในหูชั้นกลาง เกาะระหว่างฐานของ
กระดูกโกน (stapes) กับช่องรูปไข่ (oval window) ซึ่งเป็นช่องทางติดต่อระหว่างหูชั้นกลาง และ
หูชั้นใน ทำให้เสียงไม่สามารถผ่านจากหูชั้นกลางเข้าไปในหูชั้นในได้ตามปกติ ทำให้หูอื้อหรือหูตึง
ทำให้เกิดโรคหินปูนเกาะกระดูกหู (Otosclerosis) และท่อยูสเทเชียทำงานผิดปกติ เป็นต้น

2. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทประสาทหูเสีย ได้แก่

2.1 ความผิดปกติแต่กำเนิด เนื่องจากถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ ภาวะผิดปกติขณะตั้งครรภ์
ของมารดา เช่น การตกเลือด เป็นหัดเยอรมัน เป็นซิฟิลิส เป็นโรคครรภ์เป็นพิษ ได้รับยาหรือสารพิษต่อหู
ได้รับบาดเจ็บบริเวณท้อง खाตอาหารที่จำเป็นต่อการเจริญเติบโตของทารก รวมทั้งภาวะผิดปกติขณะคลอด
เช่น การคลอดก่อนกำหนด เจ็บท้องนานผิดปกติ เด็กได้รับบาดเจ็บบริเวณหู ต้นคอหรือศีรษะ หรือเด็ก
ขาดออกซิเจนจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง

2.2 การติดเชื้อ เช่น ไข้หวัดใหญ่ คางทูม ซิฟิลิสที่หู หูชั้นในอักเสบ เยื่อหุ้มสมอง หรือ
สมองอักเสบ เป็นต้น

2.3 การได้รับยาหรือสารที่เป็นพิษต่อหู เช่น ยาปฏิชีวนะบางชนิด ยาขับปัสสาวะ
ยาแก้ปวดบางชนิด ยาควินิน ตะกั่ว ปรงท ยาสูบ แอลกอฮอล์ เป็นต้น

2.4 การได้ยินเสียงดังมากๆ เช่น เสียงเครื่องจักร เสียงยานพาหนะ เสียงดนตรี
เสียงประทัด เสียงปืน และเสียงจากการก่อสร้าง เป็นต้น

2.5 การเสื่อมสมรรถภาพการได้ยินตามอายุเนื่องจากกระบวนการชราภาพ

2.6 การบาดเจ็บบริเวณหู ต้นคอ หรือศีรษะ

2.7 เนื้องอกต่างๆ เช่น เนื้องอกที่ประสาทหู เป็นต้น

2.8 สาเหตุอื่นๆ อากาการผิดปกติ และโรคบางชนิด เช่น ไข้สูง เมาหวาน โรคมีเนียร์
(meniere) เป็นต้น

3. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินเกี่ยวกับสมอง ได้แก่ สาเหตุของความบกพร่อง
ทางการได้ยิน ประสาทส่วนนำเสียงเสียผสมกับประสาทประสาทหูเสียดังกล่าวแล้ว เช่น หูชั้นกลาง
อักเสบผสมการเสื่อมสมรรถภาพของการได้ยินตามอายุ

4. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินประเภทสมองส่วนกลางเสีย ได้แก่

4.1 ความผิดปกติในสมองส่วนกลางแต่กำเนิด เนื่องจากการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ และภาวะผิดปกติขณะตั้งครรภ์

4.2 การติดเชื้อ เช่น สมองอักเสบ เป็นต้น

4.3 การบาดเจ็บบริเวณศีรษะที่ทำให้สมองส่วนกลางเสียหาย

4.4 เนื้องอก ได้แก่ เนื้องอกหรือมะเร็งที่สมองส่วนกลาง

สาเหตุอื่นๆ เช่น ภาวะผิดปกติของหลอดเลือดแดงที่ไปเลี้ยงสมองส่วนกลาง เป็นต้น (เจียมจิต ฤทธิล. 2550: 5; พวงแก้ว กิจธรรม. 2546: 66-67)

องค์การอนามัยโลก (WHO. 2009: Online) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ ดังนี้

1. เกิดจากกรรมพันธุ์ การมีบุคคลใกล้ชิดในครอบครัวคนใดมีภาวะหูพิการตั้งแต่กำเนิด ทำให้เด็กที่เกิดมามีโอกาสเสี่ยงมีความบกพร่องทางการได้ยินมาก

2. เกิดระหว่างการคลอดซึ่งมีหลายสาเหตุด้วยกัน เช่น

2.1 การคลอดก่อนกำหนด

2.2 มารดาเจ็บท้องคลอดนานผิดปกติทำให้ทารกขาดอากาศหายใจ

2.3 การติดเชื้อหัดเยอรมัน หรือติดเชื้อต่างๆ ขณะตั้งครรภ์

2.4 การที่มารดาได้รับยา ซึ่งมีประมาณ 130 ชนิด เช่น ยาปฏิชีวนะ เพราะมีผลต่อประสาทหูชั้นในของทารก เป็นต้น

2.5 โรคดีซ่าน จะมีผลต่อเส้นประสาทการรับฟังในทารกแรกเกิด

3. เป็นโรคต่างๆ เช่น เยื่อหุ้มสมองอักเสบ หัด คางทูม เป็นต้น

4. ได้รับยาที่เป็นอันตรายต่อหูในทุกช่วงอายุ รวมถึงยาปฏิชีวนะและยาต่อต้าน

มาลาเรีย

5. ถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงบริเวณหู

6. มีไข้หรือสิ่งแปลกปลอมอุดตันรูหู

7. อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เป็นอันตรายต่อหู เช่น การอยู่ในที่มีเสียงดังมากๆ ฟังเพลงเสียงดัง หรือได้ยินเสียงดังมากๆ เช่น เสียงระเบิด เป็นต้น

8. การรับฟังเสื่อมตามวัย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินที่สำคัญมีดังนี้ พันธุกรรม หรือกรรมพันธุ์ เกิดจากความผิดปกติของยีนส์ ทำให้เกิดความผิดปกติของหูชั้นนอก หูชั้นกลาง และหูชั้นใน อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือร่วมกัน ภาวะผิดปกติขณะตั้งครรภ์ของมารดา ได้แก่ การติดเชื้อ เช่น โรคหัดเยอรมัน เป็นต้น การตกเลือดจากภาวะแท้งคุกคาม ได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงทั้ง

ทางด้านร่างกายและจิตใจ ขาดสารอาหารที่จำเป็นต่อการเจริญเติบโตของทารก รวมทั้งคลอดก่อนกำหนด การคลอดผิดปกติ ความผิดปกติภายหลังที่เด็กคลอด ได้แก่ การติดเชื้อโรค เช่น วัณโรคเยื่อแก้วหูอักเสบ โรคหูน้ำหนวก สมอองอักเสบ ไข้หวัดใหญ่ คางทูม ชิฟิลิส เป็นต้น การได้รับยาหรือสารที่เป็นพิษต่อหู เช่น ยาปฏิชีวนะบางชนิด ยาขับปัสสาวะ ตะกั่ว พรอท เป็นต้น การบาดเจ็บจากการกระทบกระเทือนบริเวณหู ตันคอหรือศีรษะ การเป็นเนื้องอกต่างๆ รวมทั้งการได้ยินเสียงดังมากๆ ด้วยเช่นกัน

4. ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีดังนี้ (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 3), (อรนุช ลิมตศิริ. 2551: 74-76), (ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 23-24)

1. การพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางการพูด เด็กอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัดซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของเด็ก เด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยอาจพูดได้ เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับปานกลางสามารถพูดได้แต่อาจไม่ชัด ส่วนเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวกอาจพูดไม่ได้เลยหากไม่ได้รับการสอนพูดในวัยเด็ก นอกจากนี้ การพูดขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก เมื่อสูญเสียการได้ยินอีกด้วย หากเด็กสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด เด็กก็จะมีปัญหาในการพูดอย่างมากแต่ถ้าเด็กสูญเสียการได้ยินหลังจากที่เด็กพูดได้แล้วปัญหาในการพูดจะน้อยกว่าเด็กที่สูญเสียการได้ยินแต่กำเนิด ปัญหาในการพูดของเด็กนอกจากจะขึ้นอยู่กับความรุนแรงของการสูญเสียการได้ยิน แล้วยังขึ้นอยู่กับอายุของเด็กเมื่อเด็กสูญเสียการได้ยินอีกด้วย

2. ภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น ปัญหาทางภาษาของเด็กคล้ายคลึงกับปัญหาในการพูด คือเด็กยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยิ่งมีปัญหาทางภาษามากขึ้นเท่านั้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจคิดว่าเด็กประเภทนี้มีระดับสติปัญญาต่ำ ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น เพราะว่าท่านไม่สามารถสื่อสารกับเขาได้ หากท่านสามารถสื่อสารกับเขาได้เป็นอย่างดีแล้ว ท่านอาจเห็นว่าเขาเป็นคนฉลาดก็ได้ ความจริงแล้วระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากรายงานการวิจัยพบว่ามีการกระจายคล้ายเด็กปกติ บางคนอาจโง่ บางคนอาจฉลาด บางคนฉลาดถึงขั้นเป็นอัจฉริยะก็มี จึงอาจสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ใช่เด็กโง่ทุกคน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลที่ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันเหมาะที่จะนำมาใช้กับเด็กปกติมากกว่า วิธีการบางอย่างจึงไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากงานวิจัยต่างๆ สรุปว่าการที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีโอกาสเรียนร่วม (mainstream) ในชั้นเรียนปกติ เด็กเหล่านี้จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังตารางแสดงการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นปกติ

ระดับการสูญเสียการได้ยิน	ประเภท	การจัดการศึกษา
0-26 dB	ปกติ	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ
27-40 dB	เบาบาง (Slight)	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ จัดที่นั่งพิเศษ อาจต้องการการฝึกพูด หรืออาจต้องการบริการด้านอื่นๆ ควรมีการติดตามผลการเรียน
41-55 dB	เล็กน้อย (mild)	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ ต้องการที่นั่งพิเศษ ควรใช้เครื่องช่วยฟัง ฝึกพูด ฝึกฟัง อาจต้องการ ความช่วยเหลือเรื่องภาษาและการอ่าน และอาจต้องรับบริการด้านอื่นๆ รวมถึงควรมีการติดตามผลการเรียน
56-70 dB	ปานกลาง (Moderate)	การศึกษาในชั้นเรียนปกติ ต้องการที่นั่งพิเศษ อาศัยเครื่องช่วยฟัง ฝึกพูด ต้องการความช่วยเหลือพิเศษเรื่องภาษาและการอ่าน ต้องรับบริการบริการด้านอื่นๆ เช่น การตีพิมพ์พิเศษ จดบันทึกสั้นๆ และควรมีการติดตามความก้าวหน้า
71-90 dB	รุนแรง (Severe)	ถ้าเป็นไปได้ควรเรียนในชั้นเรียนปกติต้องการที่นั่งพิเศษ การจัดการศึกษาที่พิเศษเต็มเวลา (full time special education) อาจจำเป็น แต่ควรมีการเรียนร่วมบางเวลาเท่าที่จะทำได้ และต้องใช้เครื่องช่วยฟังประกอบกับการฝึกฟัง ฝึกพูด รวมถึงการรับบริการด้านอื่นๆ ครบถ้วน และควรมีการติดตามความก้าวหน้า

ระดับการสูญเสียการได้ยิน	ประเภท	การจัดการศึกษา
91+ dB	รุนแรงมาก (Profound)	ต้องการการศึกษาพิเศษ ฝึกทักษะการสื่อสารทางการพูด และภาษามือ รวมถึงต้องการบริการด้านอื่นๆ ให้ครบถ้วน การเรียนการสอน อาจมีการบูรณาการ (เรียนร่วม) บางเวลาสำหรับเด็กบางคนที่คัดเลือกแล้ว

5. การปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดี ปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงทำให้เด็กสามารถปรับตัวได้ แต่ถ้าเด็กไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ดี เด็กอาจเกิดความคับข้องใจ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องปรับตัวมากกว่าเด็กปกติเสียอีก

วาริ ธีระจิตร (2545: 47) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กหูหนวกในด้านต่างๆ ดังนี้

1. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านภาษามาก เพราะขาดการสื่อความหมายด้านการพูด ต้องใช้มือแทนภาษาพูด เวลาพูดเสียงจะเพี้ยนทำให้ติดต่อกับบุคคลอื่นได้น้อย คนหูหนวกมักเขียนหนังสือผิด เขียนกลับคำ รู้คำศัพท์น้อย การใช้ภาษาเขียนผิดพลาด
2. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านอารมณ์ เพราะสาเหตุของภาษาทำให้การสื่อความเข้าใจเป็นไปได้ยากลำบาก ถ้าหากไปอยู่ในสังคมที่ไม่เป็นที่ยอมรับแล้วก็จะยิ่งมีปัญหามากขึ้น ทำให้เด็กสุขภาพจิตเสื่อม มีปมด้อย ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ได้ เช่น โกรธง่าย เอาแต่ใจตัวเอง ขี้ระแวง ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีความหนักแน่น ไม่อดทนต่อการทำงาน หนึ่งงานหนัก เป็นต้น
3. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านครอบครัว หากครอบครัวของเด็กหูหนวกไม่ยอมรับเด็กขาดความรักความเข้าใจ ขาดความอบอุ่นทางใจ มีความทุกข์เพราะความน้อยเนื้อต่ำใจแล้ว ย่อมก่อให้เกิดปัญหาฝังรากลึกในจิตใจของเด็กมาก เพราะจะระบายกับใครไม่ได้ เนื่องจากความบกพร่องทางการสื่อความหมายทางการพูด
4. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านสังคม ถ้าหากอยู่ในสังคมที่ไม่ยอมรับ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดความเข้าใจ มักถูกกีดกัน แกล้ง ล้อเลียน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหูหนวกเกิดความคับข้องใจ น้อยเนื้อต่ำใจ และบางครั้งอาจตกเป็นเครื่องมือของมิชชันนารี กลายเป็นอาชญากร บางรายก็ถูกล่อลวงให้ค้าประเวณี ติดยาเสพติด และนักการพนัน เป็นต้น

5. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านความมืด เพราะเด็กจะใช้สายตาแทนการฟังเสียงต่างๆ ถ้าขาดแสงสว่างก็ขาดการมองเห็นจะไม่สามารถสื่อความหมายได้

6. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านการประกอบอาชีพ บุคคลที่หูหนวกจะเสียสิทธิในการประกอบอาชีพ ไม่เท่าเทียมกับเด็กปกติ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยิน และอายุของเด็ก เมื่อมีการสูญเสียการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางภาษา และการสื่อสารมาก ไม่ว่าจะเป็น การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา ความสามารถทางสติปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่จะมีสติปัญญาเหมือนเด็กปกติแต่อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเด็กปกติ เนื่องจากเด็กเหล่านี้มีข้อจำกัดทางภาษา จึงทำให้อ่านเขียนข้อสอบได้ไม่ดี ตลอดจนการจัดกระบวนการเรียน การสอนและการประเมินผล ไม่สอดคล้องกับความต้องการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อารมณ์และการปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะไม่สามารถควบคุมตนเองได้มักทำให้เกิดปัญหาในด้านการปรับตัวให้เข้ากับสังคม ซึ่งปัญหาเหล่านี้ มีสาเหตุมาจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่สามารถติดต่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้

5. พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการบางด้านเหมือนกับเด็กปกติและมีพัฒนาการบางด้านแตกต่างจากเด็กปกติ ซึ่งครีธา นิยมธรรม (2544: 39-92) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

พัฒนาการทางด้านร่างกาย เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย และความสามารถในการเคลื่อนไหว เช่น นั่ง ยืน เดิน เช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป ยกเว้นในเรื่องการทรงตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะด้อยกว่าเด็กที่มีการได้ยินปกติ

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดล่าช้าและผิดปกติ เด็กเหล่านี้มีสติปัญญาที่เป็นปกติแต่ถูกเข้าใจว่าเป็นเด็กปัญญาอ่อนเพราะเขาไม่สามารถโต้ตอบกับบุคคลอื่นได้ หรืออาจตอบได้ในลักษณะที่ผู้อื่นไม่เข้าใจเนื่องจากเขาไม่ได้ยินเขาจึงไม่ทราบว่าเขาควรทำอย่างไร

พัฒนาการทางด้านอารมณ์และจิตใจ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาสำคัญคือ การสื่อสาร เด็กจะฟังคนอื่นพูดไม่เข้าใจทั้งหมด บางครั้งก็ผิดความไปและต้องอาศัยการสังเกตจากสีหน้าและท่าทางประกอบ ซึ่งแสดงว่าการเข้าใจความหมายด้วยการได้ยินนั้นน้อยที่สุดจึงเป็นเหตุให้มีความผิดปกติทางอารมณ์มากที่สุด มีปัญหาในเรื่องของความคงที่ทางอารมณ์มากกว่า

เด็กปกติ มีพฤติกรรมที่มีปัญหาสูงกว่าเด็กปกติ ก้าวร้าว หวาดระแวง วิดกกังวล ฉุนเฉียว โกรธง่าย มีลักษณะแข่งขันมากกว่าปกติ ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีลักษณะการเก็บตัว

พัฒนาการทางด้านสังคมและบุคลิกภาพ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เกิดมาอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคม และผลจากการที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและพูดไม่ได้ ทำให้เด็กขาดภาษาที่จะสื่อความคิด และความต้องการของตนเองแก่ผู้อื่น เป็นผลให้เด็กแสวงหาความสัมพันธ์ทางสังคมน้อย มักชอบที่จะเกาะกลุ่มกันเฉพาะพวกเดียวกัน มักแสดงความก้าวร้าวทางสังคมอย่างชัดเจน ซึ่มโห้ เอาแต่ใจตนเอง ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับ เห็นแก่ตัว มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ต่ำกว่าเด็กปกติ ลักษณะการเป็นผู้นำจะขึ้นอยู่กับคำชมเชยมากกว่าการจัดการหรือแนวทางของกิจกรรม

พัฒนาการทางด้านสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในวัยทารกบางคนขาดการกระตุ้นทางสังคมโดยไม่ได้มีสาเหตุจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดู การได้อยู่ในสังคมแวดล้อมที่ดี จึงไม่ได้เป็นเครื่องประกันว่าเด็กจะต้องมีพัฒนาการต่างๆ อย่างมีความสุข โดยเฉพาะในทารกที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างรุนแรง ทารกหูหนวกไม่อาจได้ยินเสียงกล่อม เสียงแสดงความรักของแม่ ขณะอาบน้ำ แต่งตัว ป้อนอาหารในชีวิตประจำวัน ดังนั้นทารกจึงไม่ตอบสนองต่อแม่เหมือนที่ทารกปกติจะพึงกระทำ ลักษณะเช่นนี้อาจทำให้แม่ลดความสนใจที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กและอาจเป็นสาเหตุให้แม่ตอบสนองในด้านลบต่อทารก เช่น ไม่อยากให้อุ้ม การทำโดยไม่ตั้งใจนี้ได้ทำลายสภาวะทางสังคม พัฒนาการทางสังคมของเด็ก การปรับตัวของเด็กเหล่านี้จึงแตกต่างจากเด็กปกติ ดังนั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงควรได้รับการส่งเสริมมากเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ (ศรียา นิยมธรรม. 2548: 124)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยทั่วไป จะมีพัฒนาการเหมือนเด็กปกติ แต่พัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน การสื่อความหมาย การใช้ภาษา เช่น พัฒนาการด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์และจิตใจ ด้านสังคมและบุคลิกภาพ พัฒนาการด้านต่างๆ ที่กล่าวถึงนี้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะด้อยกว่าเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะเด็กขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึกต่างๆ ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาพูดและภาษาเขียนอยู่ในวงจำกัดจึงเป็นผลกระทบต่อการพัฒนาการด้านอื่นๆ

6. วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ปัญหาหลักของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ปัญหาเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรเน้นในเรื่องของการฝึกทักษะการสื่อสาร การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ภาษาท่าทาง และภาษามือ ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องควรเรียนรู้วิธีการสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนและการสื่อสาร ซึ่งมีวิธีการสื่อความหมาย 7 วิธีดังนี้

1. การพูด (Speech) เป็นการสื่อสารเช่นเดียวกับบุคคลปกติทั่วไป แต่อาจจะพูดไม่ชัด พูดผิดเพี้ยน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับการได้ยิน และการได้รับการฝึกทักษะการฟัง การพูด
2. การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) เป็นการสื่อสารโดยการสังเกตรูปปากของคู่สนทนา และพยายามแปลความหมายจากรูปปากที่สังเกตเห็น
3. การใช้ท่าแนะคำพูด (Cued Speech) เป็นการสื่อสารโดยการท่าทางของมือ ประกอบ การออกเสียงพูดในระดับที่แตกต่างกัน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องได้รับการฝึกสังเกตจุดความแตกต่างของท่ามือเพื่อให้ทราบความหมายของคำพูด
4. การใช้ภาษามือ (Sign Language) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่ามือประกอบสีหน้า ท่าทาง แทนคำหรือประโยคที่พูด
5. การสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) เป็นการสื่อสารโดยใช้นิ้วมือทำท่าต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ แทนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ รวมถึงตัวเลข เพื่อสะกดเป็นคำ ส่วนใหญ่จะเป็นคำเฉพาะที่ใช้ภาษามือสื่อแล้วยังไม่เข้าใจ ก็จะใช้การสะกดนิ้วมือประกอบ
6. การใช้ภาษาโดยรวม (Total Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ทุกวิธีการ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก การใช้ท่าแนะคำพูด การใช้ภาษามือ และการสะกดนิ้วมือ เพื่อสื่อความหมายให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน
7. การเขียน (Writing) เป็นการสื่อสารที่ใช้ตัวอักษรเขียนถ่ายทอดความรู้ความคิด เช่นเดียวกันคนปกติ แต่การเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะมีลักษณะของการสะกดคำผิด การเขียนประโยคสลับที่ (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 4-5; อรุณชลิมาศิริ. 2551: 81-84; วารี ธีระจิตตร. 2545: 50-57; อ้างอิงจาก Robert; & Sanderson. 1972; ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 34-37)

กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ (2550: 57 - 62) ได้กล่าวถึงการสื่อความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ 3 วิธี ดังนี้

1. การสื่อความหมายโดยการใช้ท่าทาง (Manual Communication) การใช้ท่าทาง เพื่อแสดงถึงความหมายด้วยการเคลื่อนไหวมือ ใบหน้า นัยน์ตาและลำตัว เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ภาษามือ ซึ่งเป็นภาษาอิสระอีกภาษาหนึ่ง แตกต่างจากท่าธรรมชาติ (Natural Gestures) ภาษามือ มิใช่เป็นการแปลภาษาพูด แต่เป็นท่าทางที่ถูกจัดเป็นระบบอย่างมาตรฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย

2. การสื่อความหมายโดยใช้การฟังและการพูด (Oral Communication) เด็กหูพิการ แต่กำเนิดส่วนใหญ่มักจะมีการได้ยินเหลืออยู่ ชนิดที่ไม่ได้ยินอะไรเลยจะมีจำนวนน้อย ดังนั้น หากเด็ก พิการที่มีการได้ยินเหลืออยู่ ได้รับการช่วยเหลือก่อนอายุ 6 เดือน ด้วยการใส่เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม รวมทั้งได้รับการกระตุ้นการได้ยินและฟื้นฟูสมรรถภาพการได้ยิน เด็กก็จะสามารถรับรู้เสียงและมี พัฒนาการทางภาษาและการพูดใกล้เคียงกับเด็กปกติ โดยการสอนให้เด็กพูดและอ่านริมฝีปากจะช่วย ให้เด็กปรับตัวเข้ากับสังคมที่ใช้การสื่อสารด้วยการพูดเป็นหลักได้เร็วขึ้น

3. การสื่อความหมายโดยใช้ระบบรวม (Total Communication) เป็นการใช่วิธีสื่อ ความหมายหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน ทั้งภาษามือ ร่วมกับการฟังและการพูด เพื่อจุดมุ่งหมาย ที่จะให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีสื่อความหมายสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีหลายวิธี ได้แก่ ภาษามือ คือ การใช้มือทั้งสองแสดงท่าทางแทนการพูด การพูด คือ การดูและ อ่านริมฝีปากของผู้พูด การอ่านริมฝีปาก คือ การที่ผู้ฟังพยายามเดาคำพูดโดยดูริมฝีปากของผู้พูด การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ คือ การสื่อสารท่ามือแต่ละท่ามีความหมายตรงอักษร 1 ตัว เมื่อต้องการ สะกดคำ ทำเนาะคำพูด คือ การสื่อสารโดยผู้พูดจะแสดงท่ามือ ในสถานะต่างๆ ประกอบคำพูด

7. การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 มาตรา 10 บัญญัติไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องจัด ให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้ อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

การจัดการศึกษาระหว่างบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นพิเศษ

การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ไม่เสีย ค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลือ อื่นใด ทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกระทรวง

การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น

การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองเป็นการกำหนดให้รัฐจะต้องจัดการศึกษาเป็นพิเศษ รัฐจะต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายให้แก่คนพิการดังกล่าว การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาดำเนินการเรื่องเนื้อหาสาระ และกิจกรรมทักษะและกระบวนการศึกษา การฝึกปฏิบัติ และได้เรียนรู้จากประสบการณ์ ปลูกฝังคุณธรรม และค่านิยมที่ดีงาม บรรยากาศ สภาพแวดล้อมและสื่อการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา การจัดทำหลักสูตรต้องมีความหลากหลาย และมีความเหมาะสมกับวัยและศักยภาพ การจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรทางการศึกษาอื่นเป็นพิเศษแต่ละกลุ่มตามมาตรา 10 วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ โดยคำนึงถึงความเสมอภาค ในโอกาสทางการศึกษาและความเป็นธรรมทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการกำหนดในกระทรวง สำนักวิชาการและมาตรฐาน (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 19-22; อ้างอิงจาก สำนักวิชาการและมาตรฐาน. 2549) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความบกพร่องด้านอื่น สามารถเรียนรู้ได้เท่ากับคนปกติทั่วไป ทั้งนี้ ต้องจัดวิธีการสื่อสารให้สอดคล้องกับระดับความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. เด็กหูตึง ต้องจัดให้เด็กหูตึงได้ใช้เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม ได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมเต็มศักยภาพของแต่ละคน เนื่องจากเด็กหูตึงจำเป็นต้องดูริมฝีปากและการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้ในการพูด เพื่อใช้การอ่านริมฝีปาก ดูผู้พูด และดูสิ่งอื่นๆ รอบตัว เพื่อเสริมการฟังให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น จึงควรจัดให้เด็กหูตึงได้เห็นปากผู้พูดอย่างชัดเจน โดยจัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมและมีแสงสว่างเพียงพอ

2. เด็กหูหนวก ต้องสื่อสารโดยใช้ภาษามือ การสะกดนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การดูผู้พูด และสิ่งอื่นๆ รอบตัว ดังนั้นถ้าครูผู้สอนด้านภาษาพูดจึงต้องจัดให้มีล่ามภาษามือ ในการเรียนการสอนทุกครั้ง นอกจากนั้นจะต้องจัดให้มีผู้ช่วยจดคำสอน/บรรยาย เพื่อให้เด็กนำไปใช้ศึกษา ทบทวนได้ ซึ่งอาจเป็นเพื่อน ผู้ปกครอง อาสาสมัคร หรือผู้ที่สถานศึกษาจัดให้ตามความเหมาะสมหรือ อาจใช้การถ่ายเอกสารบันทึกคำสอนของเพื่อนๆ สำหรับเด็กหูหนวกและเด็กหูตึงระดับรุนแรง บางคน

ที่ไม่สามารถสื่อสารโดยการใช้อาษาพูดเพียงอย่างเดียวได้ ควรใช้อาษามือช่วยหรือที่เรียกว่า ระบบรวม (Total Communication) โดยเฉพาะเด็กหูหนวก ต้องจัดให้เด็กหูหนวกได้เรียนภาษามือไทย เป็นภาษาที่หนึ่ง และเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้เด็กหูหนวกสามารถสื่อสารทั้งสองภาษา ได้คล่องแคล่วเท่าเทียมกัน

นิลบล ทูรานุกภาพ (2546: 114) ได้กล่าวว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีหลายระดับ การจัดการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นสิ่งสำคัญในปัจจุบันการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจัดเป็น 2 รูปแบบคือ

1. การจัดการศึกษาในโรงเรียนพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงถึงรุนแรงมาก หรือกลุ่มหูหนวกนั่นเอง ใช้ภาษามือ และระบบรวมในการสื่อสาร

2. การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับเล็กน้อย ปานกลาง และระดับมากแต่ยังมีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อเรียนรู้ และสื่อสารด้วยวิธีการฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก ในการจัดการเรียนร่วมในชั้นเรียนกับเด็กปกตินั้นจะต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นหลัก เช่น ถ้าสูญเสียการได้ยินน้อยก็สามารถเรียนร่วมในชั้นปกติได้เต็มเวลา และปฏิบัติเหมือนเด็กปกติทุกประการ ถ้าสูญเสียการได้ยินมากก็อาจจัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมเป็นบางวิชา

การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การให้การศึกษแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก

เพื่อช่วยให้เด็กเหล่านั้นได้พัฒนาตนเองตามกำลังความสามารถของตน การศึกษายังเป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาตนเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข มีอาชีพที่จะช่วยให้มีรายได้เลี้ยงตัวเอง ดังนั้น นักการศึกษาพิเศษ จึงเห็นความสำคัญที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้หลายวิธี ดังนี้

1. วิธีการสอนแบบใช้ภาษามือแทนสัญลักษณ์และแทนความหมายของภาษา

(Manual Method)

2. วิธีสอนพูดด้วยภาษาพูด (Oral Method)

ในการสอนทั้งสองวิธีนี้ต่างมีข้อเสียดังนี้

ข้อเสียของการสอนด้วยภาษามือ คือ

1. มีคนจำนวนน้อยที่เข้าใจภาษามือ ทำให้เด็กหูหนวกติดต่อกับเพื่อนหูปกติไม่ได้

ถ้าใช้ภาษามือ

2. ทำให้ไม่เข้าใจภาษาพูดของคนทั่วไป

3. ภาษามือเป็นภาษาโดด ไม่มีระเบียบของถ้อยคำ เวลานำมาแต่งประโยคมักจะเขียนกลับหน้ากลับหลัง

4. ไม่มีวิธีใดที่เรียนพูดได้ดีเท่าภาษาพูด ทำให้เข้าใจภาษาพูดของคนปกติได้
- ข้อเสียของการสอนด้วยภาษาพูด คือ
1. ใช้เวลามากและสอนยาก
 2. เด็กหูหนวกพูดฟังยาก ไม่ชัดเจน พูดผิดๆ ถูกๆ
 3. การสอนพูดต้องจัดผู้เรียนจำนวนน้อย 4 – 8 คน ทำให้เสียค่าใช้จ่ายมาก
 4. การสื่อความหมายยังต้องใช้ภาษามือ

ไม่ว่าจะสอนโดยวิธีใดหรือจัดการศึกษาระบบใดก็ตาม ความสมบูรณ์ และความถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ระบบ แต่หากอยู่ที่การเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับความบกพร่อง ว่ามีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับใด ควรใช้วิธีสอนแบบใด จึงจะให้ประโยชน์มากที่สุด ซึ่งนับเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ทฤษฎีการให้การศึกษาที่ดีนั้นจะต้องยึดหลักว่า “จัดระบบให้เหมาะสมกับเด็ก ไม่ใช่บังคับเด็กให้เรียนตามระบบที่จัดให้เท่านั้น” (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 19-22; อรุณช ลิมตศิริ. 2551: 77-79; บังอร ต้นปาน. 2546: 11-13)

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 25) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรครอบคลุมไปถึงการฝึกฟัง การฝึกสายตา การฝึกทักษะทางการพูด การฝึกทักษะทางภาษา การฝึกทักษะดังกล่าวควรกระทำตามลำดับขั้นตอนยากง่าย ส่วนเนื้อหาวิชา เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ ควรครอบคลุมเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่วิธีสอนตลอดจนเครื่องมืออุปกรณ์จำเป็นอาจแตกต่างออกไป หรือเพิ่มเติมจากที่มีใช้สำหรับเด็กปกติทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการพิเศษของเด็กประเภทนี้ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูตึง ควรมีลักษณะแตกต่างไปจากการศึกษาของเด็กหูหนวก การจัดการบริการทางการศึกษาแก่เด็กหูตึงนั้นควรมุ่งเตรียมให้เด็กมีความพร้อมเพื่อการเรียนร่วมหรือเด็กที่เรียนร่วมอยู่แล้วก็ควรได้รับการช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนร่วม ดังนั้นหลักสูตรจึงควรเน้นการฝึกฟัง การแก้ไขการพูด การฝึกภาษา และการเรียนวิชาอื่นๆ ควบคู่กันไป

สำหรับเด็กหูหนวก กระทรวงศึกษาธิการจะต้องเป็นผู้กำหนดวิธีการสื่อสารว่าจะใช้ภาษามืออย่างเดียว หรือจะใช้วิธีการสื่อสารรวม (Total Communication) ในขณะเดียวกันเด็กทุกคนควรมีโอกาสเรียนรู้และฝึกพูด เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กหูตึงหรือหูหนวกควรมีเครื่องช่วยฟังและได้รับการฝึกพูด การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการพูดโดยใช้เครื่องทางโสตสัมผัสวิทยา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ เช่น ความพร้อมของเด็ก ระดับความพิการและการจัดชั้นเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก และคำนึงถึงความสามารถที่แตกต่างกันของเด็กและควรรีดยืดความสามารถของเด็ก โดยเฉพาะความสามารถทางภาษา พร้อมทั้งให้ความสำคัญ ในการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ ทุกด้าน เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ทำให้เกิดการเรียนรู้ และสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ตลอดจนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้ดีเช่นเดียวกับเด็กปกติ

8. การจัดการกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

วิธีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำนักวิชาการและมาตรฐาน (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 24; อ้างอิงจาก สำนักวิชาการและมาตรฐาน. 2549) ได้กล่าวถึง วิธีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. สิ่งอำนวยความสะดวกในการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สำคัญ คือ

1.1 การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในสถานศึกษา โดยจัดให้มีล่ามภาษามือ การปิดประกาศเป็นตัวหนังสือหรือภาพ ให้คนหูหนวกรับข่าวสารได้ และการใช้สัญญาณไฟแทนสัญญาณเสียง

1.2 การสื่อสารโดยใช้เทคโนโลยี เช่น อักษรวง การสื่อสารทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และโทรศัพท์ที่สื่อสารโดยใช้ตัวหนังสือ เป็นต้น

2. สื่อ ที่ใช้ในการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องไม่เป็นสื่อที่ใช้การฟังอย่างเดียวต้องเป็นสื่อที่สามารถเห็นได้เป็นหลัก หรือมีล่ามภาษามือประกอบในสื่อวีดิทัศน์ เป็นต้น

3. บริการ เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน เช่น

3.1 การจัดให้ผู้เรียนใช้เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม

3.2 จัดให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาพูด โดยการฝึกฟัง การฝึกพูด การแก้ไขการพูด การอ่านริมฝีปาก และการใช้การดูผู้พูดและสิ่งที่สามารถเห็นได้

3.3 การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการสื่อสารด้วยภาษามือและการสะกดนิ้วมือ

3.4 ล่ามภาษามือ

3.5 ผู้ช่วยจذبบัณฑิตคำสอน

4. ความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สำคัญ ได้แก่

4.1 การให้คำปรึกษาแนะแนวแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและผู้ปกครอง

4.2 การสอนภาษามือแก่ผู้ปกครองและผู้สนใจ

4.3 การจัดอบรมแก่ผู้ปกครองและคนทั่วไปในสถานศึกษา เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อคนหูหนวก และหูตึง

4.4 บริการติดต่อประสานงานให้คนหูหนวก หูตึงได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามความต้องการจำเป็นพิเศษที่ระบุไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

4.5 ประสานงานส่งต่อให้คนหูหนวก หูตึงได้รับการศึกษาต่อตามความต้องการของแต่ละบุคคล

4.6 ปรับการจัดกิจกรรมให้เด็กหูหนวก และหูตึง เพื่อสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กปกติทั่วไปได้

4.7 ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้เด็กหูหนวก และหูตึงได้เข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนและสังคมเช่นเดียวกับเด็กทั่วไป

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีวิธีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก คือเน้นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในสถานศึกษา และการสื่อสารโดยใช้เทคโนโลยี สื่อบริการ จะต้องเป็นสื่อที่สามารถเห็นได้เป็นหลัก หรือมีล่ามภาษามือประกอบในสื่อวีดิทัศน์ และความช่วยเหลืออื่นๆ ในทางการศึกษา เช่น การให้คำปรึกษาแนะแนว การสอนภาษามือส่งเสริมและเปิดโอกาสให้เด็กหูหนวก และหูตึงได้เข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนและสังคมเช่นเดียวกับเด็กทั่วไป เป็นต้น

หลักสูตรและการอ่านจับใจความ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษยชนที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 4-11) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็ก และเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมาย เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้อันเป็นสากล และมีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์ และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระดับสูงที่ผู้เรียนพึงรู้ และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจง และมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)
2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้น มาตรฐานการเรียนรู้ ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายใน และการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าว เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2. หลักสตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของสถานศึกษา เป็นแนวทางจัดการเรียนการสอนให้เป็นแนวทางเดียวกันตามมาตรฐานการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 37) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ทำไมต้องเรียนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิต ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่ คู่ชาติไทยตลอดไป

เรียนรู้อะไรในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง

1. การอ่าน การอ่านออกเสียง ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การเขียน การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่างๆ การเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และพูดเพื่อนำใจ

4. หลักการใช้ภาษาไทย ศีลธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทยการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

5. วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และเพื่อความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

คุณภาพของผู้เรียน

คุณภาพของผู้เรียนคือสิ่งที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดขึ้น การกำหนดคุณภาพของผู้เรียนคือสิ่งที่บอกว่าเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนต้องมีความรู้ และความสามารถตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ โดยหลักสูตรกำหนดคุณภาพของผู้เรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 39 - 40) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่งคำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

2. มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการ และมีมารยาทในการเขียน

3. เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสาร เล่าประสบการณ์ และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

4. สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาท้องถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

5. เข้าใจและสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดี วรรณกรรมที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร่ายเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร่ายกรอง ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. อ่านออกเสียงบทร่ายแก้วและบทร่ายกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบาย ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหารจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง จับใจความสำคัญของเรื่อง ที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต มีมารยาท และมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

2. มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครงเรื่องและแผนภาพความคิดเพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย ส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่าง สร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

3. พูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟัง และดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดู โฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดรายงานหรือประเด็นค้นคว้า จากการฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผลรวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

4. สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพย และสุภาษิต รู้และเข้าใจ ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค คำภาษาถิ่นและคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร่ายกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี 11

5. เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จัดแบ่งออกเป็น 5 สาระ 5 มาตรฐาน ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่าน สร้างความรู้ และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยให้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดี และวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

3. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทย

การวัดและประเมินผลการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียน จะต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งต้องดำเนินการควบคู่กันไป เป็นการบูรณาการ หรือ ประสมประสานการวัดและประเมินผลกับการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การประเมินผลจะมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการเรียนรู้ ผลทางตรง คือ จะให้ข้อมูลย้อนกลับที่จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ส่วนผลทางอ้อม คือ

การประเมินผลจะเป็นตัวชี้ทำให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต่อการจัดการศึกษาของสถานศึกษา
กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาให้เต็มตามศักยภาพ การวัดและ
ประเมินผลการเรียนรู้ด้านภาษา เป็นงานที่ต้องการความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษา
ดังนั้นผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ภาษาไทยจำเป็นต้องเข้าใจหลักการของการเรียนรู้ภาษา เพื่อเป็น
พื้นฐานการดำเนินงาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2548: 52 - 53) ดังนี้

1. ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน มีความสำคัญเท่าๆ
กัน และทักษะเหล่านี้จะบูรณาการกัน ในการเรียนการสอนจะไม่แยกฝึกทักษะทีละอย่างจะต้องฝึก
ทักษะไปพร้อมๆ กัน และทักษะทางภาษาด้านหนึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านอื่นๆ
ด้วย

2. ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาพร้อมกับการพัฒนาความคิด
เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด ผู้ที่มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษา มีประมวลคำมากจะ
ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดด้วย ขณะเดียวกันการเรียนภาษาจะเรียนร่วมกันกับผู้อื่นมีการ
ติดต่อ สื่อสารกับเพื่อน จึงเป็นการฝึกทักษะทางสังคมด้วย เมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงทั้ง
ในบริบททางวิชาการในห้องเรียนและในชุมชน จะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาและได้ฝึกทักษะทางสังคมใน
สถานการณ์จริง

3. ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้อง ด้วยการฝึกการใช้ภาษา
มิใช่เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาเพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาจะต้องเรียนรู้ไวยากรณ์หรือหลักภาษา
การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการฝึกฝนการเขียนและ
พัฒนาทักษะทางภาษาของตน

4. ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด หลักสูตรจะต้องให้ความสำคัญ
และให้ความเคารพและเห็นคุณค่าของเชื้อชาติ ภูมิหลังของภาษา การใช้ภาษาถิ่นของผู้เรียน

5. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะต้องใช้ภาษาไทย
เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ ใช้ภาษาในการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์การอภิปราย
การเขียนรายงาน การเขียนโครงการ การตอบคำถาม การตอบข้อทดสอบ ดังนั้น ครูทุกคนไม่ว่าจะสอน
วิชาใดก็ตามจะต้องใช้ภาษาไทยเป็นแบบแผน เป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน ตลอดจนต้องตรวจสอบและ
สอนการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนด้วยเสมอ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยทั่วไปจะดำเนินการเช่นเดียวกับกลุ่มสาระ
อื่นๆ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545: 39 - 40) ดังนี้

1. ประเมินและตัดสินผลการเรียนรู้เป็นรายกลุ่ม กลุ่มสาระการเรียนรู้/รายวิชาที่เพิ่มเติม
2. ประเมินโดยยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย

3. ประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย เน้นการประเมินตามสภาพจริง
4. ต้องมีการประเมินผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทุกข้อ
5. การผ่านเกณฑ์การประเมินกลุ่มสาระการเรียนรู้ต้องมีผลการประเมินผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำทุกข้อ
6. จัดซ่อมเสริมผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ประเมิน และประเมินหลังการซ่อมเสริม
7. ผู้เรียนต้องเรียนซ้ำในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ทำการซ่อมเสริมและไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน

หลักการประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยมีเป้าหมายสำคัญเพื่อนำผลการประเมินไปพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่กำหนดไว้ โดยนำผลการประเมินไปปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนาผู้เรียน นำไปปรับปรุงแก้ไขการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งนำผลไปใช้ในการพิจารณาตัดสินความสำเร็จของผู้เรียน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 40 - 41) ได้กล่าวถึง หลักการสำคัญในการประเมินผลการเรียนรู้ ดังนี้

1. การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงต้องเน้นการพัฒนาทักษะตามกระบวนการเรียนรู้และควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผล ครูผู้สอนต้องประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนตั้งแต่ต้นจนจบการเรียนรู้ แต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยตรวจสอบความรู้อยู่เป็นระยะสม่ำเสมอ มีใช้การวัดและประเมินผลหลังจบการเรียนรู้เพียงครั้งเดียว การประเมินเพื่อตรวจสอบพื้นฐานการประเมินระหว่างเรียนต้องประเมินหลายๆ ครั้ง หลายกิจกรรม และการประเมินเมื่อจบบทเรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลของผู้เรียนที่ถูกต้อง ชัดเจน แสดงถึงความก้าวหน้า จุดเด่น จุดด้อย ข้อบกพร่องที่ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริม ปรับปรุงพัฒนา และดำเนินการได้ทันทีที่จะเป็นการประเมินที่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2. การประเมินผลต้องใช้ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย การประเมินที่นำข้อมูลจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แหล่ง หรือจากการวัดหลายๆ ครั้ง หลายๆ วิธี มาสังเคราะห์สรุป จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ หรือเป็นสภาพจริงมากกว่าข้อมูลการประเมินที่มาจากแหล่งเดียว เช่น การประเมินการอ่านออกเสียงของผู้เรียน จากการอ่านครั้งเดียวจากบทอ่านบทเดียวไม่อาจสรุปได้อย่างแท้จริงว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงในระดับใด จะต้องประเมินหรือสังเกตจากการอ่านหลายๆ ครั้งจากการอ่านบทอ่านที่หลากหลายออกไป แล้วจึงนำมาสรุปจึงจะได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน

3. การประเมินจะต้องมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และมีความเป็นธรรม เครื่องมือที่ใช้ประเมิน ผลการเรียนรู้มีความสำคัญที่จะทำให้ผลการเรียนรู้มีความเที่ยงตรงน่าเชื่อถือ ครูผู้สอนจึงต้องพยายามใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพ และใช้เครื่องมือให้ถูกต้องเหมาะสม เครื่องมือที่ดีมีคุณสมบัติ คือ มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่นสูง ความเที่ยงตรงของเครื่องมือเป็นผลเนื่องมาจากการใช้เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างตรงตามสภาพจริง เช่น ต้องการทราบระดับความสามารถในการพูดของผู้เรียน ต้องใช้วิธีการสังเกตการพูดของผู้เรียนตามสภาพจริง หากใช้เครื่องมือประเมินการพูดของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนเขียนตอบความรู้เกี่ยวกับการพูด ข้อเขียนดังกล่าวไม่สามารถสะท้อนความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้ครบถ้วนสมบูรณ์ เช่น การออกเสียงตามอักขรวิธี บุคลิกภาพในการพูด ลีลาในการพูด ฯลฯ การประเมิน ดังกล่าวย่อมขาดความเที่ยงตรงและขาดประสิทธิภาพในการประเมิน ในด้านความเชื่อมั่น หมายถึง ความเชื่อถือได้ของผลการประเมินที่ได้ เครื่องมือที่มีความเชื่อมั่นจะมีผลการประเมินอยู่ในระดับคงที่ ไม่ว่าจะเป็นการประเมินที่ผู้ประเมินคนเดียวหรือหลายคน วิธีการที่จะทำให้ผลการประเมินมีความเชื่อถือได้มากขึ้น คือ การกำหนดเกณฑ์การประเมินให้ชัดเจนและเหมาะสมสำหรับความเป็นธรรมเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้แสดงความสามารถได้เต็มที่ และเท่าเทียมกัน พร้อมทั้งการประเมินนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ เช่น ประเมินการเขียนกลอนสุภาพ ผู้เรียนต้องผ่านการเรียนรู้การเขียนกลอนสุภาพมาแล้ว เป็นต้น

การประเมินตามสภาพจริงอิงมาตรฐานการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548: 54 - 55) กล่าวถึง การประเมินตามสภาพจริงอิงมาตรฐานการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น ผู้ประเมินจะต้องเข้าใจคำสำคัญดังต่อไปนี้

1. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินจากข้อมูลหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ซึ่งจะต้องใช้วิธีการและเครื่องมือการประเมินที่หลากหลาย เช่น ผลงาน รายงานโครงงาน แบบฝึกหัด การทดสอบในลักษณะต่าง ๆ แบบบันทึกการสังเกต แบบบันทึกการสัมภาษณ์ ร่องรอยการปฏิบัติ เช่น การเข้าห้องสมุด ชมรม ฯลฯ ตลอดจนแฟ้มสะสมงานซึ่งเป็นการรวบรวมจัดเก็บเป็นระบบ คัดเลือกผลงานที่แสดงถึงการพัฒนาความก้าวหน้า

จุดประสงค์หลักของการประเมินตามสภาพจริง คือ การประเมินที่มุ่งพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนไม่ใช่การประเมินเพื่อตัดสิน ได้ – ตก และเป็นประเมินในสภาพที่สอดคล้องโยงไปสู่ชีวิตจริง และผู้เรียนสามารถนำผลงานของตนเองมาปรับปรุงแก้ไข โดยใช้ความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ ในการประเมินตามสภาพจริงมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินร่วมกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ผู้ประเมินประกอบด้วยผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนหรือกลุ่มเพื่อน ผู้ปกครองและครูผู้สอน

และช่วงเวลาประเมินนี้จะต้องประเมินอย่างต่อเนื่องเป็นธรรมชาติตลอดเวลาในทุกบริบทของผู้เรียน

2. มาตรฐานการเรียนรู้ในที่นี้ หมายถึง มาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
3. การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความต้องการและความพร้อมของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งมีหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนี้

3.1 ผู้จัดการเรียนรู้จะต้องเชื่อว่าผู้เรียนมีศักยภาพในการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก/จัดบรรยากาศให้เอื้อต่อผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ มีอิสระในการคิดและลงมือปฏิบัติจริง

3.2 การจัดประสบการณ์เรียนรู้ยึดหลักการพัฒนาผู้เรียนให้ถึงศักยภาพสูงสุดโดยพัฒนาทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคม

3.3 จัดประสบการณ์เรียนรู้โดยยึดชีวิตจริง เน้นให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการคิดเชิงระบบและคิดอย่างมีวิจารณญาณได้ รูปแบบการคิดเป็นของตนเอง สามารถเชื่อมโยงความรู้ทักษะ และประสบการณ์ต่างๆ ไปใช้ในชีวิตจริง

3.4 จัดประสบการณ์เรียนรู้โดยยึดหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล

3.5 จัดประสบการณ์โดยใช้คุณธรรมนำความรู้ บูรณาการคุณธรรมในการจัดประสบการณ์ทุกกลุ่มวิชาและทุกขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้

3.6 การออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ใช้กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายสอดคล้องกับธรรมชาติของวิชาและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้วิธีวัดและประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลายตามสภาพจริง และถือว่าการวัดและประเมินเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ และใช้กระบวนการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ด้วย

4. แนวการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งสร้างสติปัญญาและพัฒนาทักษะการคิดอย่างเป็นระบบ การคิดสร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ มีความสามารถในการคิดระดับสูง และคิดแบบองค์รวม สามารถคิดสร้างสรรค์เพื่อตนเอง สังคม ประเทศชาติ และโลก นอกจากนั้นยังมุ่งพัฒนาการทางอารมณ์ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของตนเอง เข้าใจตนเอง เห็นอกเห็นใจผู้อื่น เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ สามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งในอารมณ์อย่างถูกต้องเหมาะสมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จะต้องสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

โดยกำหนดว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการเรียนการสอนจะต้องส่งเสริมความสนใจและความสามารถของผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนการสอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ใช้การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญหรือผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545: 101)

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 101 - 103) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นแนวความคิดที่มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้สอนจะต้องวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนใช้แหล่งเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาในการจัดการเรียนรู้ควรคำนึงถึงความสำคัญในเรื่องต่อไปนี้

1. การเรียนรู้อย่างมีความสุข เป็นการจัดการเรียนการสอนในบรรยากาศที่เป็นอิสระ แต่มีระเบียบวินัยในตนเอง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนมีวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย ส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน เกิดความภาคภูมิใจในผลงานอันเกิดจากผลสำเร็จในการเรียนรู้ของตน และผู้เรียนได้พัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ แนวทางในการจัดการเรียนการสอน คือ บทเรียนมีความหมายและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน กิจกรรมเรียนรู้หลากหลาย ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง มีสื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับความสามารถและน่าสนใจ การประเมินผลมุ่งเน้นศักยภาพของผู้เรียนเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม ผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

2. การเรียนรู้แบบองค์รวม เป็นการเรียนรู้จากบูรณาการสาระการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้เข้าด้วยกัน สาระการเรียนรู้จะเรียนจากเรื่องใกล้ตัว ที่อยู่อาศัย ท้องถิ่นของตนเอง สังคม ประเทศชาติ สิ่งแวดล้อม เรื่องของสังคมโลก การเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มที่เกิดขึ้นในสังคมโลก การเรียนรู้แบบองค์รวมเป็นการบูรณาการความรู้ความเข้าใจเรื่องที่เรียนให้ลึกซึ้ง ครอบคลุมปัญหา และมีความหมายต่อการนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและการแก้ปัญหาของสังคม

3. การเรียนรู้จะต้องปรับวัฒนธรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) ของตน มีอิสระในการเรียนรู้อย่างมีความสุข มีวินัยในตนเอง หากการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญผู้เรียนขาดระเบียบวินัยขาดความเข้มแข็ง ด้านจริยธรรม ขาดความรับผิดชอบ ขาดความอดทน และความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จและขาดวินัยในการปฏิบัติงาน การเรียนการสอนย่อมล้มเหลว ดังนั้นครูจำเป็นต้องปลูกฝังและสร้างวินัยในตนเองควบคู่ไปกับวิธีการเรียนรู้

4. การเรียนรู้จากการคิดและการปฏิบัติจริง เป็นการเรียนรู้โดยการประมวลข้อมูลความรู้จากประสบการณ์ต่างๆ มาวิเคราะห์ให้เป็นความรู้ใหม่ วิธีการใหม่ เพื่อนำความรู้และวิธีการไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสมสอดคล้องกัน ผู้เรียนจะแสวงหาข้อมูลจากการอ่าน การสัมภาษณ์ การดูสื่อทางอิเล็กทรอนิกส์ การฟัง แล้วจัดบันทึกข้อมูลนำมาวิเคราะห์คิดอย่างรอบคอบและนำความรู้ไปปฏิบัติจริง เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง จากแหล่งเรียนรู้สื่อ เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัว นำมาสรุปผลสร้างความรู้ด้วยตนเอง

5. การเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่น เป็นการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้ ความคิด และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ด้วยการนำข้อมูลมาศึกษาทำความเข้าใจร่วมกัน คิดวิเคราะห์ ตีความ แปลความ สังเคราะห์ ข้อมูลและประสบการณ์สรุปเป็นข้อความรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นการปลูกฝังคุณธรรม การอยู่ร่วมกันและการทำงานร่วมกัน ทำให้พัฒนาทั้งทักษะทางสังคม และทักษะการทำงานที่ดี

6. การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนและมีส่วนร่วมในผลงาน เป็นการให้ผู้เรียนร่วมกันวางแผนการเรียนรู้ และปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน เช่น การจัดนิทรรศการ การเขียนความรู้เป็นบทความ หรือจัดทำสมุดวิเคราะห์ความรู้ จัดทำแผนภูมิ การรายงานหน้าชั้น การจัดอภิปรายความรู้ การแสดงบทบาทสมมติ และการแสดงละคร ฯลฯ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ทักษะกระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วม มีความเป็นประชาธิปไตย รู้จักบทบาท หน้าที่แบ่งความรับผิดชอบ ปรึกษาหารือ ติดตามผล ประเมินผลงาน และบูรณาการความรู้จากหลายวิชา

7. การเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้หลักการเรียนรู้และความถนัดในการเรียนของตนเอง ผู้เรียนจะรู้กระบวนการเรียนรู้จากการที่ผู้สอนเปิดโอกาสและจัดสถานการณ์ให้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม เกิดการศึกษาวิเคราะห์และสรุปผลการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ต่อไป

8. การเรียนรู้เพื่อนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต และการประกอบอาชีพ เป็นการนำความรู้ที่ได้จากการเรียน เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการปฏิบัติงาน ทักษะการวิเคราะห์ ทักษะการสังเคราะห์ ทักษะการจัดการ ทักษะการดำเนินชีวิตและการมีมนุษยสัมพันธ์มาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต และการประกอบอาชีพ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ ควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้วิธีการเรียนให้ประสบผลสำเร็จ รู้วิธีการแสวงหาความรู้ รู้วิธีการคิดวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร สามารถใช้ทักษะทางภาษาเพื่อการอภิปราย การรายงาน การแสวงหาความรู้ สามารถจัดบันทึกความรู้ จัดหมวดหมู่ความรู้ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่ได้อย่างเป็นระบบ โดยผู้สอนจะต้องวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้

ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติ ใช้แหล่งเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา

5. ความหมายของการอ่าน

โทนี บูซาน (2544: 41) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน เป็นการรับเอาสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อในหนังสือ หรือการดูดซับด้วยคำในหนังสือ และหมายรวมถึง ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างผู้คนกับข้อมูลเชิงสัญลักษณ์ การอ่านมักเป็นการเรียนรู้ประกอบด้วย ขั้นตอน 7 ขั้น ดังนี้

1. การจำได้ (Recognition) เป็นความรู้ของผู้อ่านเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของอักขระ กระบวนการนี้ต้องเกิดขึ้นก่อนการอ่านจริงๆ จะเริ่มต้น
2. การซึมซับ (Assimilation) เป็นการประสานกันแห่งการรับรู้ทางสติปัญญา กระบวนการทางกายภาพ เมื่อแสงสว่างสะท้อนจากตัวหนังสือเข้าสู่การรับรู้ด้วยตา ถ่ายทอดผ่านประสาทตาไปสู่สมอง
3. บูรณาการภายใน (Intra-integration) เป็นความเข้าใจพื้นฐานและหมายถึง การเชื่อมส่วนต่างๆ ทั้งหมดของข้อมูลที่ได้อ่านกับส่วนอื่นๆ ที่เหมาะสม
4. บูรณาการภายนอก (Extra-integration) ประกอบด้วยการวิเคราะห์ การวิจารณ์ การเลือก และการปฏิเสธ เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านนำเอาความรู้เดิมทั้งหมดมาผนวกเข้ากับความรู้ใหม่ที่ได้อ่านมาจากการอ่าน และเชื่อมโยงกันอย่างเหมาะสม
5. การสะสมความรู้ (Retention) เป็นการเก็บสะสมข้อมูลในขั้นพื้นฐาน
6. การฟื้นความจำ (Recall) เป็นความสามารถในการดึงเอาสิ่งที่สะสมเอาไว้ออกมาใช้ เมื่อต้องการการสื่อสาร (Communication) มีการนำข้อมูลมาใช้ในทางตรงและทางอ้อม ซึ่งรวมถึง กระบวนการที่แยกย่อยลงมา ที่สำคัญมาก คือ การคิด

อารีรี วาสน์อำนวนย (2545: 27), สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพังงา (2547: 115), และฟองจันทร์ สุขยั้งและคณะ (2550: 7) ได้ให้ความหมายของการอ่านที่สอดคล้องกันไว้ ดังนี้

การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ออกมาเป็นความคิด ทำให้เกิดความเข้าใจความหมาย และได้รับความรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์และจินตนาการ การอ่านในปัจจุบันมิได้หมายถึง การอ่านหนังสือเพียงอย่างเดียว แต่ยังหมายถึง การแปลความหมายของสัญลักษณ์ ภาพ ภาพจำลอง และสื่อต่างๆ ที่สามารถสัมผัสได้โดยผ่านทางตา

การุณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2549: 27) การอ่าน หมายถึง การเข้าใจหนังสือด้วยการสังเกต พิจารณาและถ่ายทอดความรู้ความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน การตีความจากการอ่าน เพื่อ

นำไปใช้ประโยชน์ก็มีความจำเป็นสำหรับมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะการอ่านทำให้เราได้รับความรู้ ข่าวสาร ทำให้เรามีความคิดที่กว้างขวางขึ้น และยังก่อให้เกิดความเพลิดเพลินใจด้วย

ธนู ทดแทนคุณ และกานต์วี แพทย์พิทักษ์ (2552: 53) การอ่าน หมายถึง การรับรู้และ แปลความหมายของตัวอักษร เครื่องหมาย สัญลักษณ์ที่สื่อความหมายต่างๆ มาเป็นความคิด ความรู้ และความเข้าใจระหว่าง ผู้เขียนและผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถนำความจากสารนั้นไปใช้ให้เกิด ประโยชน์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายจากภาษาที่เป็น สัญลักษณ์ และเรื่องราวต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งค้นหาสาระสำคัญของเรื่อง ที่เป็นความรู้ ข้อมูล ความคิด ทักษะของผู้เขียน หรือจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่อง ที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบ แล้วผู้อ่านหรือผู้รับสารจึงนำความรู้ ความคิด หรือสิ่งที่ได้จากการอ่านไปประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ ในด้านต่างๆ เมื่อถึงเวลาอันควร

6. ระดับการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาให้เกิดขึ้นในแต่ละระดับ ซึ่งแตกต่างกันตามเกณฑ์ ที่นักวิชาการยึดถือมาไว้แบ่ง ดังนี้

ดอนแมน และคนอื่นๆ (ชลธิชา จันทร์แก้ว, 2549: 45; อ้างอิงจาก Dallman; other, 1974) ได้จำแนกการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง หมายถึง ความเข้าใจเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้
2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ หมายถึง ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ แปลความจากเรื่องที่อ่าน
3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของการอ่านพิจารณาตัดสินว่า ข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

เปลื้อง ณ นคร (อาภรณ์พรรณ พงษ์สวัสดิ์, 2550: 27; อ้างอิงจาก เปลื้อง ณ นคร, 2538: 37 - 38) แบ่งระดับการอ่านเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับพื้นฐานการอ่าน หมายถึง การอ่านที่สามารถอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจได้ สามารถสะกดตัวอักษรได้คล่องแคล่ว และรู้ความหมายของคำ
2. ระดับการอ่านตรวจตรา หมายถึง การทำความรู้จักหนังสือที่อ่านในชีวิตการทำงาน หรือ การเรียนเป็นการอ่านอย่างคร่าวๆ

3. ระดับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง ผู้อ่านเข้าใจหนังสือที่อ่านได้เป็นอย่างดี เป็นการอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ ความเข้าใจ และให้เกิดสติปัญญา

4. ระดับการอ่านอย่างคั่นคว้า หมายถึง การอ่านเพื่อความรอบรู้ เป็นการอ่านระดับสูง อ่านเพื่อคั่นคว้าเปรียบเทียบกับว่าในเรื่องนั้นๆ มีผู้ใดเขียนไว้ว่าอย่างไร

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ระดับการอ่านประกอบด้วย การอ่านในระดับพื้นฐาน ซึ่งผู้อ่านต้องสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง การอ่านในระดับตรวจตรา เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องอ่านอย่างคร่าวๆ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ ความเข้าใจ และก่อให้เกิดสติปัญญา การอ่านอย่างคั่นคว้า คืออ่านเพื่อความรอบรู้เป็นการอ่านในระดับสูง ผู้อ่านต้องมีทักษะในการวิเคราะห์ ประเมินค่าของเรื่องที่อ่าน การอ่านเพื่อความเข้าใจ แบ่งเป็นเข้าใจข้อเท็จจริงคือ เข้าใจเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ เข้าใจขั้นตีความ คือ เข้าใจโดยอาศัยการสรุปความจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจขั้นประเมินค่า คือความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยความรู้

7. ความสำคัญของการอ่าน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542: 11), พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง; และคณะ (2550: 7 - 8) มีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของความสำคัญของการอ่าน คือ

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันทต่อเหตุการณ์ และสนองความอยากรู้อยากเห็น นอกจากนั้น การจะพัฒนาประเทศให้รุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่างๆ ก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง

การอ่านเปรียบเสมือนกุญแจไขความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก และถ้านำเอาความรู้ที่ได้มาใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาให้สังคมแล้ว บุคคลเหล่านี้ก็จะเป็นพลเมืองดีของสังคม สังคมใดมีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นย่อมเจริญ และพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพังงา (2547: 117) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน คือ

1. การอ่านช่วยพัฒนาทักษะการพูด คือ สามารถใช้ภาษาในการพูดได้ดีและใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้ในการเขียน ซึ่งมาจากภาษาทางการที่ได้จากการอ่านเป็นต้นแบบ
2. การอ่านช่วยพัฒนาทักษะทางการฟัง สามารถทำให้เข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้ดีจากคำศัพท์ และเรื่องราวที่ใช้อ่านเป็นพื้นฐาน

3. การอ่านช่วยพัฒนาทักษะการเขียน การฝึกอ่านและเขียนที่มีความสอดคล้องต่อเนื่องไปด้วยกัน ทำให้ผู้อ่านได้แบบอย่างการใช้ภาษาที่ดีสำหรับใช้ในการเขียน และทำให้เกิดประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียน

4. การอ่านช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน เพราะเกิดทักษะการอ่าน ช่วยให้อ่านเร็วและจับใจความ ตลอดจนอ่านได้ถูกต้อง

5. การอ่านช่วยพัฒนาการใช้ภาษา เพราะเกิดทักษะในการใช้ภาษา ทั้งการพูด การฟัง และการเขียน ที่มีหลักเกณฑ์ทางภาษาแทรกอยู่ในทุกๆ ขั้นตอนของกระบวนการพัฒนา

6. การอ่านช่วยพัฒนาทักษะการคิด การอ่านเป็นทักษะการสื่อความหมาย คือ ทักษะการรับสารที่แสดงความคิดของผู้อื่น ดีความแล้วจดจำ แล้วแปลงความคิดของผู้อื่นเรียบเรียงเป็นความคิดของตนในรูปของภาษาต่างๆ ที่เป็นข้อความ คำพูด ศิลปะ ดนตรี คณิตศาสตร์ ฯลฯ

จากที่กล่าวมาสรุปความสำคัญของการอ่านได้ว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงวัยชรา มีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในการดำรงชีวิต พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมถึงทักษะการคิด การใช้ภาษา เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเป็นคนทันสมัย ทันเหตุการณ์ ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ด้านต่างๆ และการอ่านจะสร้างความรู้ความเข้าใจ มีความชำนาญในด้านต่างๆ สร้างความคิด และสติปัญญาแก่นุชชยในการแก้ปัญหาต่างๆ สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ดีย่อมนำไปสู่ความคิดที่ดี และการจะพัฒนาประเทศให้รุ่งเรืองก้าวหน้าต้องอาศัยประชาชนที่มีความคิด ความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ดังกล่าวก็มีพื้นฐานมาจากการอ่านเป็นสำคัญ

8. ประเภทของการอ่าน

การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง ซึ่งการอ่านทั้งสองประเภทนี้เป็นสิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้และฝึกปฏิบัติให้อ่านได้อย่างถูกต้อง ดังที่ นักวิชาการ และนักการศึกษา มีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของการแบ่งประเภทของการอ่านซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนการสอนทักษะทางภาษา เพื่อปรับทำกิจกรรมที่สะดวกและมีประสิทธิภาพ ได้ดียิ่งขึ้นในการเรียน เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การอ่านออกเสียง เป็นกระบวนการอ่านต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง คือ สายตาจะต้องจับจ้องที่ตัวหนังสือ สมองมีหน้าที่ถ่ายทอดอักษรออกมาเป็นความคิด แล้วประมวลความคิดออกมาเป็นถ้อยคำพร้อมกับเปล่งเสียงออกมามาดังๆ โดยการอ่านออกเสียงนั้นแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1.1 การอ่านออกเสียงร้อยแก้ว การอ่านออกเสียงร้อยแก้วจะยึดหลักการเปล่งเสียงตามธรรมชาติที่มนุษย์พูดกันในชีวิตจริง โดยผู้อ่านต้องพยายามรักษาสารเดิมไว้ให้สมบูรณ์ที่สุด เพื่อให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจ และอรรถรสตามที่ผู้เขียนต้องการ ด้วยการยึดหลักการอ่านและกระบวนการฝึกอ่าน โดยฝึกเปล่งเสียงอ่านอย่างชัดเจน ทำเสียงเหมือนพูด เสียงไม่ดังหรือค่อยเกินไป อ่านไม่ช้าหรือเร็วเกินไป เน้นคำให้เหมาะสมกับความหมาย เปล่งเสียงคำทุกคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี

1.2 การอ่านออกเสียงร้อยกรองด้วยเสียงปรกติ จะปฏิบัติคล้ายกับอ่านร้อยแก้วต่างกัน ที่การอ่านร้อยกรองด้วยเสียงปรกติจะต้องเว้นจังหวะการอ่านให้เป็นไปตามฉันทลักษณ์ของคำประพันธ์ประเภทนั้นๆ

1.3 การอ่านออกเสียงร้อยกรองทำนองเสนาะ เป็นการอ่านบทร้อยกรองที่มีสำเนียงสูงต่ำ หนักเบา ยาวสั้น มีเสียง และเน้นเสียงสัมผัสอย่างไรเพราะชัดเจน จังหวะการอ่านและคลื่นเสียงเป็นกังวาน ฟังแล้วเกิดความเพลิดเพลินและมีอารมณ์คล้อยตาม

2. การอ่านในใจ เป็นกระบวนการที่เราเองดูอักษร และถ่ายทอดเป็นความคิดอย่างเงิบๆในใจ ความคิดที่ได้จะรวมเป็นความเข้าใจและประสบการณ์ที่ผู้อ่านจะสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์เมื่อถึงเวลาอันสมควรต่อไป การอ่านในใจมีความสำคัญต่อบุคคลมาก เพราะเป็นการอ่านที่จะใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้วิชาการต่างๆ เป็นการอ่านที่ช่วยสร้างวิสัยทัศน์ได้อย่างกว้างไกล สร้างบุคคลให้รู้เท่าทันโลกยุคปัจจุบันได้ และยังเป็น การอ่านที่ให้ความบันเทิง การอ่านในใจ แบ่งได้เป็น 7 ประเภท คือ

- 2.1 การอ่านตำรา
- 2.2 การอ่านจับใจความ
- 2.3 อ่านลำดับเหตุการณ์
- 2.4 อ่านเพื่อปฏิบัติ
- 2.5 อ่านวิเคราะห์
- 2.6 อ่านแบบไตร่ตรองโดยใช้วิจารณ์ญาณ
- 2.7 อ่านแบบคร่ำครวญ เพื่อการสังเกตและจดจำ

การอ่านในใจแต่ละประเภทล้วนแต่มีความสำคัญ ผู้อ่านสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์เมื่อถึงเวลาอันสมควรต่อไปได้ (วรรณี โสมประยูร. 2544: 127; สนิท สัตโยภาส. 2542: 144 – 168; การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์. 2549: 27; ฟองจันทร์ สุขยั้ง; และคณะ. 2550: 14 – 28)

จากที่กล่าวมาสรุปประเภทของการอ่านได้ว่า การอ่านสามารถแบ่งได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง เช่น จุดประสงค์ของการอ่าน ลักษณะการอ่าน ซึ่งการอ่านแต่ละ

ประเภทล้วนแต่เป็นการอ่านที่มีความสำคัญทั้งการอ่านออกเสียง สายตาจะต้องจับจ้องที่ตัวหนังสือ สมอมีหน้าที่ถ่ายทอดอักษรออกมาเป็นความคิด แล้วประมวลความคิดออกมาเป็นถ้อยคำพร้อมกับแปลงเสียงออกมดั่งๆ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท และการอ่านในใจ เป็นกระบวนการที่เรามองดูอักษร และถ่ายทอดความคิดอย่างเจียบๆ ในใจ การอ่านในใจแบ่งได้เป็น 7 ประเภท สำหรับการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยได้สนใจที่จะพัฒนาการอ่านในใจที่เป็นการอ่านจับใจความ ที่เน้นการคิดวิเคราะห์ หรือการอ่านเพื่อวิเคราะห์

9. ความหมายของการอ่านจับใจความ

นักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความ ไว้ดังนี้
 แวมยุรา เหมือนนิล (2541: 12) การอ่านจับใจความ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่อง หรือของหนังสือแต่ละเล่มว่าคืออะไร ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ส่วนที่เป็นใจความสำคัญ และส่วนที่ขยายใจความสำคัญหรือส่วนประกอบ เพื่อให้เรื่องชัดเจนขึ้น ในกรณีเรื่องที่อ่านมีย่อหน้าเดียว ในย่อหน้านั้นจะมีใจความสำคัญอย่างหนึ่ง นอกนั้นเป็นส่วนขยายใจความสำคัญ

ศศิธร วงศ์ชาติ (2542: 18) กล่าวว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความที่อ่านได้ตรงตามที่ต้องการ สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ด้วยการแปลความ ตีความ ขยายความ และประเมินค่า ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจคำศัพท์ สามารถเรียงลำดับความได้ จับความคิดสำคัญได้

ศศิธร ัญญลักษณ์านนท์ (2542: 236) กล่าวว่า การอ่าน เป็นการสรุปใจความสำคัญหรือข้อความที่สำคัญ ด้วยการจดบันทึกย่อ หรือจดจำไว้ในสมอง หรือด้วยวิธีการขีดเส้นใต้หนังสือที่ใจความสำคัญที่ผู้อ่านได้รับอาจมีลักษณะตามแต่จะต้องการ เช่น เป็นสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง เป็นความรู้หรือข้อมูลที่ผู้อ่านสนใจ เป็นความคิดหรือทัศนคติของผู้เขียน หรือจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่อง

สุรีย์มาศ บุญฤทธิ์รุ่งโรจน์ (2544: 18) กล่าวว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง ความเข้าใจในการอ่านในระดับการตีความ ซึ่งผู้อ่านจะได้รู้ความหมายหลักที่ซ่อนเร้นอยู่ในข้อความ ด้วยการเลือกประโยคใจความสำคัญจากรูปภาพ ฝึกตั้งคำถามจากข้อความ การเลือกประโยคใจความสำคัญของข้อความและของเรื่อง การตั้งชื่อเรื่อง การจับใจความสำคัญจากข้อความ และการสรุปความสำคัญของเรื่อง

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2547: 115) กล่าวถึง การอ่านเพื่อจับใจความว่า เป็นการอ่านเก็บเฉพาะใจความสำคัญของเรื่องจากการอ่านเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่เพียงย่อๆ แต่ได้ใจความครบบริบูรณ์ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อจับใจความเป็นการอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่อง ทั้งส่วนที่เป็นสาระสำคัญ ความรู้ ความคิดหรือทัศนคติของผู้เขียน และจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่อง แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ส่วนที่เป็นใจความสำคัญ และส่วนที่ขยายใจความสำคัญ

10. ความสำคัญของการอ่านจับใจความ

ในการอ่านจับใจความเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้นั้น ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงหลักสำคัญ ในการนำไปปฏิบัติ และใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะเรื่องของความสนใจ ในการอ่านจับใจความ ครูผู้สอนต้องมีความพยายามสร้างความสนใจให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ มองเห็นคุณค่าและความสำคัญของการอ่านจับใจความ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอน ต้องหาวิธีที่เหมาะสม เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความของผู้เรียนอยู่เสมอ และเอาใจใส่แก้ไข ปรับปรุง อยู่เสมอเช่นกัน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 89) และฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542: 2) มีความเห็น สอดคล้องกันในเรื่องความสำคัญของการอ่านจับใจความ ดังนี้

1. ทำให้คนมีความฉลาดรอบรู้ และเป็นนักปราชญ์ได้ในอนาคต เป็นเครื่องมือ ในการพัฒนาความพร้อม พัฒนานิสัยและทักษะความรู้ให้ผู้เรียนทุกคน
2. เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการอ่านหนังสือทุกประเภท และยังเป็น พื้นฐานในการอ่าน เพื่อแสดงความคิดเห็น เพื่อตีความหรือวิจารณ์
3. ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนประสงค์ให้ผู้อ่านทราบ ซึ่งถ้าขาดทักษะนี้ ย่อมทำให้ประสบความล้มเหลวในการอ่านอย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านจับใจความ คือ ทำให้คนมี ความฉลาดรอบรู้ และเป็นนักปราชญ์ได้ในอนาคต เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการอ่าน หนังสือทุกประเภท ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนประสงค์ให้ผู้อ่านทราบ การอ่าน จับใจความเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้นั้น ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงหลักสำคัญในการนำไปปฏิบัติ และใช้ เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้วย

11. จุดมุ่งหมายในการอ่านจับใจความ

วรรณิ โสมประยูร (2544: 128) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านจับใจความ ไว้ดังนี้

1. สามารถอ่านได้เร็วและจับใจความได้ดี
2. สามารถเพิ่มพูนความชำนาญในการอ่าน และมีสมาธิในการอ่าน
3. สามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
4. สามารถนำการอ่านไปใช้ในการปรับปรุงการดำเนินชีวิตต่ออย่างมีประสิทธิภาพ

5. สามารถบอกประโยชน์ของการอ่านและรักการอ่านหนังสือ

6. สามารถส่งเสริมให้เด็กรู้จักหาความหมายของคำศัพท์ โดยใช้หนังสืออ้างอิงจากพจนานุกรมหรือพจนานุกรม

7. สามารถส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ในสิ่งแวดล้อมและสนใจปัญหาและเหตุการณ์ประจำวันโดยการอ่าน

กรมวิชาการ (2545: 189) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านเพื่อจับใจความ ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้รู้จักใจความสำคัญของเรื่อง ว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องของใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร
2. เพื่อนำใจความสำคัญไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นให้เข้าใจ
3. เพื่อสรุปเนื้อเรื่องที่ได้อ่านนั้นเอาไปใช้ประโยชน์ในการอ่านต่อไป

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการอ่านจับใจความ คือ ต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่าน สามารถค้นหาสาระสำคัญและบอกรายละเอียดของเรื่องได้ ตลอดจนสามารถวิเคราะห์ข้อความหรือเรื่องที่อ่าน บอกข้อคิดและการนำข้อคิดที่ได้จากข้อความหรือเรื่องไปใช้ในชีวิตประจำวัน ตรงตามจุดมุ่งหมาย

12. องค์ประกอบของการอ่านจับใจความ

องค์ประกอบของการอ่านจับใจความ มีนักการศึกษากล่าว ไว้ดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (สุพรรณิ อ่อนจาก. 2548: 17; อ้างอิงจาก บันลือ พฤกษ์วัน. 2532: 27) กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

1. ความพร้อมทางภาษา ได้แก่ รูปร่าง ขนาด ส่วนสูงน้ำหนัก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเจริญเติบโตของร่างกาย โดยที่กรมอนามัยโรงเรียน กระทรวงสาธารณสุขกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยไว้ นอกจากนี้ยังเน้นถึงการใส่สายตา หู ความคล่องแคล่วในการใช้กล้ามเนื้อ มีการทรงตัว มีความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา ที่จะจับประคองใช้มือลากเส้นเขียนตัวอักษร และอื่นๆ ความพร้อมทางสมอง ได้แก่ ความสามารถในการจำ การตีความ และแปลความ การอธิบายงานที่ตนทำ งานที่เพื่อนทำ เล่าเรื่องราว ของตนและผู้อื่นได้ดี เป็นต้น
2. ความพร้อมทางอารมณ์และสังคม ได้แก่ การมีอารมณ์ร่วมสนุกสนาน การรู้จักระงับอารมณ์ เล่นร่วมกับเพื่อน ไม่แย่งของเพื่อน รู้จักให้หยิบยืม หรือแบ่งปันของใช้ช่วยเหลือเพื่อน
3. ความพร้อมทางจิตวิทยา ได้แก่ การมีสมาธิในการฟังนิทานหรือเรื่องราว มีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก รู้จักลำดับเหตุการณ์ในนิทาน และอื่นๆ

4. ความพร้อมทางพื้นฐานประสบการณ์ ได้แก่ การใช้ภาษาพูด การตอบคำถาม การมีความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว และอื่นๆ เป็นต้น

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมส์ราฎุ (2547: 42 - 43) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถจับใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ประสบการณ์ของผู้อ่าน ดังนี้

1. ประสบการณ์ด้านการอ่าน ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านจะมีโอกาสในการจับประเด็นและพัฒนาความคิดด้านการอ่านได้สูงกว่าผู้ที่มีนิสัยไม่รักการอ่าน
2. ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวและข้อมูลที่อ่าน หากเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องที่เคยทราบข้อมูลมาบ้างแล้ว จะทำให้ผู้อ่านสามารถจับใจความได้รวดเร็วขึ้น
3. ประสบการณ์ด้านภาษาและการใช้ภาษา การที่ผู้อ่านมีความเข้าใจความหมายของคำ และสำนวนต่างๆ จะช่วยให้จับใจความได้รวดเร็วและสามารถนำมาเรียบเรียงความคิดได้อย่างมีเหตุผลและเป็นระบบ ได้ดีกว่าผู้มีทักษะน้อยกว่า
4. ประสบการณ์ด้านความคิด ความคิดของผู้อ่านมีความสำคัญในการช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่านและการจับใจความ เพราะผู้ที่มีความคิดกว้างไกลจะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วขึ้น

แฮร์ริส (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2545: 97-98; อ้างอิงจาก Harris, 1970: 249-261)

กล่าวถึง ความรู้พื้นฐานอันเป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่จะทำให้ผู้อ่านจับใจความได้ดีมี 3 ประการ ดังนี้

1. ความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับวรรณคดี หลักภาษาและการใช้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้อ่าน ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง หากผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องก็จะใช้เวลาอันน้อยลงในการอ่านจับใจความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น การวินิจฉัยข้อมูลจากการอ่าน ขึ้นอยู่กับความรู้ในเนื้อเรื่องเดิม
3. องค์ประกอบทางด้านความคิด เมื่อบุคคลเริ่มต้นรู้จักสื่อสาร ก็จะเริ่มต้นคิดเกี่ยวกับเรื่องราว เหตุการณ์ หรือสิ่งอื่นๆ ที่ผ่านเข้าไปในสมอง ครั้นเมื่อโตขึ้นถึงวัยที่สามารถอ่านจับใจความ ก็จะสะสมความคิดที่ได้จากการอ่านเรื่องต่างๆ เพิ่มมากขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการอ่านจับใจความควรคำนึงถึง ความพร้อมทางภาษา เกี่ยวกับร่างกาย ได้แก่ รูปร่าง ขนาด ความพร้อมทางอารมณ์และสังคม ได้แก่ การมีอารมณ์ร่วมสนุกสนานความพร้อมทางจิตวิทยา ได้แก่ การมีสมาธิในการฟังนิทานหรือเรื่องราว ความพร้อมทางพื้นฐานประสบการณ์ ได้แก่ การใช้ภาษาพูด การตอบคำถาม รวมถึงประสบการณ์ของผู้อ่าน ในด้านการอ่าน ข้อมูลที่อ่านหรือเรื่องราวที่อ่าน ด้านภาษา การใช้ภาษา และด้านความคิด ความคิดของผู้อ่านมีส่วนช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่าน

13. การสอนอ่านจับใจความ

การสอนอ่านจับใจความ มีนักวิชาการ และนักการศึกษาได้เสนอแนวการสอน ไว้ดังนี้
 ประพนธ์ เรื่องณรงค์ (2545: 7 - 13) กล่าวว่า การอ่านจับใจความ มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 อ่านเร็ว เป็นการอ่านคร่าวๆ อ่านเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบให้พอเข้าใจเรื่อง
 ให้นักเรียนช่วยกันบอกว่า เรื่องที่อ่านจบไปแล้วมีเนื้อหาเกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 อ่านเก็บรายละเอียด เป็นการอ่านทวนอีกครั้ง ให้นักเรียนอ่านทบทวน
 เรื่องอีกครั้งเพื่อเก็บรายละเอียดที่ขาดหายไป แล้วให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องย่อๆ

ขั้นตอนที่ 3 ตั้งคำถามจากเรื่องว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม มีเหตุ
 ใดในการกระทำ เพื่อคิดหาคำตอบจากเรื่องที่อ่านไปแล้ว

ขั้นตอนที่ 4 หาประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้า ทุกย่อหน้าจะมีใจความสำคัญ
 ให้นักเรียนหาประโยคใจความสำคัญที่บอกว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร หรือหาเหตุการณ์
 สำคัญในย่อหน้าโดยเขียนแผนภาพโครงเรื่อง

ขั้นตอนที่ 5 ตอบคำถาม โดยนำคำตอบมาเรียบเรียงใหม่ด้วยสำนวนภาษาของ
 นักเรียนเองจากภาพประกอบโครงเรื่อง

กรมวิชาการ (2546 ก: 189 -190) กำหนดขั้นตอนในการอ่านจับใจความ ไว้ดังนี้

1. อ่านผ่านๆ โดยตลอด เพื่อให้รู้ว่าเรื่องที่อ่านว่าด้วยเรื่องอะไรบ้าง จุดใดเป็นจุดสำคัญ
 ของเรื่อง

2. อ่านโดยละเอียด เพื่อทำความเข้าใจอย่างชัดเจน ไม่ควรหยุดอ่านระหว่างเรื่องเพราะ
 จะทำให้ความเข้าใจไม่ติดต่อกัน

3. อ่านซ้ำเฉพาะตอนที่ไมเข้าใจ และตรวจสอบความเข้าใจบางตอนให้แน่นอนถูกต้อง

4. ทดสอบความเข้าใจ ด้วยการตอบคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับประเด็นของเรื่องและใจความ
 สำคัญ เช่น ถามว่า เรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม เป็นต้น

5. เรียบเรียงใจความสำคัญ ด้วยภาษาของตนเองที่ทำให้เข้าใจเรื่องได้ชัดเจนถูกต้อง
 การอ่านจับใจความที่แสดงให้เห็นว่า สามารถอ่านจับใจความได้หรือไม่อาจพิจารณาจากลักษณะ
 ดังต่อไปนี้

5.1 การจำลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน และสามารถเล่าเรื่องโดยใช้คำพูดของตนเอง

5.2 การบอกเล่าความ ทรงจำจากการอ่านในสิ่งที่เฉพาะเจาะจงได้ เช่น ข้อเท็จจริง
 รายละเอียด ชื่อ สถานที่ เหตุการณ์ วันที่ เป็นต้น

5.3 การปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อเสนอแนะหลังการอ่านได้

5.4 การรู้จักแยกข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือจินตนาการได้

- 5.5 การรวบรวมข้อมูลใหม่กับข้อมูลที่มีอยู่แล้วได้
- 5.6 การเลือกความหมายที่ถูกต้องและนำไปใช้ได้
- 5.7 การใช้ตัวอย่างประกอบได้
- 5.8 การจำแนกใจความสำคัญและส่วนขยายใจความสำคัญได้
- 5.9 การกล่าวสรุปได้

วัตเดลล์ และวัตเดลล์ (เอกชัย ยุติศรี. 2550: 38; อ้างอิงจาก Ruddell and Ruddell. 1995: 58) ได้กล่าวว่า การสอนอ่านจับใจความเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ควรคำนึงถึงลักษณะที่จำเป็นของการอ่านจับใจความ ดังนี้

1. เป็นการอ่านที่มีเป้าหมายซึ่งมีแนวทางจากวัตถุประสงค์หรือประโยชน์ที่คาดหวังไว้
2. เป็นการกระตุ้นเนื้อหาความรู้ที่สัมพันธ์กันกับเนื้อเรื่องที่อธิบาย
3. เป็นการกระตุ้นวิธีสร้างกระบวนการความรู้พื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับเป้าหมายการอ่าน
4. เป็นการใช้ประโยชน์จากเจตคติและคุณค่าที่สัมพันธ์กันกับเนื้อหาสาระของเรื่อง
5. เป็นการใช้กระบวนการทั้งหมดเหล่านี้ไปสู่ความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย และประโยชน์ที่คาดหวังไว้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนอ่านจับใจความ มีขั้นตอน 5 ขั้นตอน คือ อ่านผ่านๆ อย่างรวดเร็ว อ่านโดยละเอียด อ่านซ้ำเฉพาะตอนที่ไมเข้าใจเพื่อจับใจความแต่ละย่อหน้า ตอบคำถามหรือทำกิจกรรมต่างๆ หลังจากการอ่าน และสรุปใจความสำคัญด้วยสำนวนภาษาของตนเอง แต่ให้ครบในทุกประเด็นของเรื่องว่า ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และสรุปข้อคิดหรือยกตัวอย่างสุภาษิต สำนวน คำพังเพยที่สอดคล้องกับเรื่อง

14. ปัญหาในการสอนอ่านและปัญหาในการอ่าน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 9), จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ (2547: 27) ได้กล่าวถึง ปัญหาในการสอนอ่านและปัญหาในการอ่านไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

1. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครู คือ ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอย่างแท้จริง ส่วนมากจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านเรื่อง โดยไม่มีจุดประสงค์อื่น ซึ่งถ้าครูสอนให้นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอ่านในลักษณะต่างๆ ตามความสามารถ นักเรียนก็จะนำวิธีการอ่านไปใช้ประโยชน์ในการเรียน และครูภาษาไทยมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนอ่านไม่เพียงพอ เช่น จิตวิทยาการอ่าน การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการอ่าน วิธีสอนอ่านตามจุดมุ่งหมายเฉพาะ สิ่งเหล่านี้ควรได้มีการสอดแทรกความรู้ในหลักสูตรปริญญาตรีและโท สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนทางการศึกษา ด้วยการให้เรียนวิธีสอนภาษา สำเร็จมาเพื่อสอนภาษาและสอนการอ่านโดยเฉพาะ

2. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ซึ่งมาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกันและมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน บางคนอาจมีปัญหาทางครอบครัวไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ในทางตรงกันข้ามก็มีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่บิดามารดาและผู้ปกครองเอาใจใส่มาก เมื่อมาอยู่ห้องเรียนเดียวกัน ระดับความสามารถในการอ่านและประสบการณ์ทางภาษาจึงย่อมแตกต่างกัน ทำให้ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะกับลักษณะและความสามารถของแต่ละคน สภาพแวดล้อมทางครอบครัวไม่ใช่จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนเท่านั้น บางคนยังมีปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ ซึ่งมีผลทำให้การอ่านไม่พัฒนาเท่าที่ควร

3. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียน เช่น วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านไม่เพียงพอ รัฐไม่สามารถจัดสรรงบประมาณให้พอกับความต้องการ ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่ควรจะคิดริเริ่มหาสื่อในทางอื่นมาช่วยพัฒนาการอ่านให้มากขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ปัญหาในการสอนอ่านและปัญหาในการอ่าน แบ่งเป็น 3 ด้านด้วยกันคือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครู ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอย่างแท้จริง ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ซึ่งมาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกันและมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีปัญหาทางครอบครัวไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ในทางตรงกันข้ามก็มีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่บิดามารดาและผู้ปกครองเอาใจใส่มาก ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียน รัฐไม่สามารถจัดสรรงบประมาณให้พอกับความต้องการ ครูจึงควรจะคิดริเริ่มหาสื่อในทางอื่นมาช่วยพัฒนาการอ่านให้มากขึ้น

15. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ

การสอนอ่านจับใจความจะมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องซึ่งควรนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการเตรียมการสอน ดังที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 9) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งเน้นทางด้านสติปัญญา โดยกล่าวว่า ผู้ที่มีสติปัญญาดีจะสามารถรับรู้ และอ่านจับใจความได้ในเวลาอันรวดเร็ว ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีสติปัญญาไม่ดี จะใช้เวลาในการอ่านเพิ่มขึ้น ดังนั้นการให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อยๆ ก็เป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านจับใจความดีขึ้น

2. ทฤษฎีการให้สิ่งเร้าและการตอบสนอง เน้นการกระทำซ้ำๆ จนตอบสนองโดยอัตโนมัติ ดังนั้น การจัดหาเรื่องที่ตรงกับความสนใจก็จะเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยทำให้เกิดความต้องการที่จะอ่านผลที่ได้ คือ การตอบสนองที่ดี

3. ทฤษฎีของ เกทส์ตัล (Gestalt) เน้นความสำคัญของการจัดเตรียม คือ กฎของการรับรู้ที่ประยุกต์เข้ามาสู่การสอนอ่าน ซึ่งแยกเป็นกฎ 3 ข้อ คือ

3.1 กฎของความคล้ายกัน เป็นการจัดสิ่งทีคล้ายกันเอาไว้ด้วยกัน เช่น คำที่คล้ายกันโครงสร้างของประโยค เนื้อเรื่อง รวมทั้งสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน หากจัดไว้เป็นหมวดหมู่ก็จะช่วยให้เกิดการรับรู้ได้เร็วขึ้น

3.2 กฎของความชอบ เป็นหลักสำคัญในการสอนอ่านจับใจความ หากนักเรียนได้อ่านในสิ่งที่ตนชอบจะช่วยให้กิจกรรมการเรียนการสอนอ่านมีความหมายต่อตัวนักเรียน

3.3 กฎของการต่อเนื่อง เป็นการพิจารณาโครงสร้างของการสอนอ่านให้มีลักษณะต่อเนื่องกัน ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาการอ่านเป็นไปโดยไม่หยุดชะงัก

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนอ่านจับใจความมีดังนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งเน้นทางด้านสติปัญญา ทฤษฎีการให้สิ่งเร้าและการตอบสนอง เน้นการกระทำซ้ำๆ จนตอบสนองโดยอัตโนมัติ ทฤษฎีของ เกทส์ตัล (Gestalt) เน้นความสำคัญของการจัดเตรียม คือ กฎของการรับรู้ที่ประยุกต์เข้ามาสู่การสอนอ่าน ซึ่งครูผู้สอนควรศึกษาทฤษฎีว่าควรยึดถือตามทัศนะใด หรือปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับเด็ก และเนื้อหาอย่างไร เพื่อให้การสอนอ่านจับใจความเหมาะสมกับธรรมชาติในการอ่านของเด็ก

16. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ งานวิจัยในประเทศ

จิราภรณ์ ฉัตรทอง (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่าน และการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม จำนวน 11 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประกอบด้วย คำนำ วัตถุประสงค์ คำชี้แจง แบบฝึกการอ่าน และการเขียน คำ 1 พยางค์ คำ 2 พยางค์ คำ 3 พยางค์ และคำ 4 พยางค์ จำนวน 11 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วย แบบทดสอบการอ่านและการเขียนคำก่อนเรียน แบบทดสอบการอ่านและการเขียนหลังเรียน แบบฝึกดังกล่าวมีประสิทธิภาพ 80.17/81.37 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนก่อนการใช้ นักเรียน ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครอง ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และครู มีความคิดเห็นว่าเป็นแบบฝึกมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจภาษาไทย ด้านการอ่านและการเขียน สนใจในการเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นว่าเป็นแบบฝึกทำให้เกิดความ

ผลิตเพลงและเข้าใจง่าย

รัตนา เฉลียว (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 84.83/81.50 และกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยุภาวดี ชันธูลา (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่านจับใจความภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 อำเภอหนองกุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลจากการวิจัยพบว่า หลังการทดลอง นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้โปรแกรม CIRC มีผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลอง นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้โปรแกรม CIRC มีคะแนนเจตคติต่อการอ่านจับใจความภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฉวีวรรณ ปะนามะสา (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิค 9 คำถาม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถใช้คำถามทั้ง 9 คำถามในการตั้งคำถามและคำถามในการอ่านจับใจความได้ มีความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้นและก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการอ่านจับใจความ และนักเรียนมีความรับผิดชอบ กล้าแสดงออก ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และมีความสามัคคี

วิลาวัลย์ เจริญพงษ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การคิดวิพากษ์ กับความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ทุกด้านของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการคิดวิพากษ์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 แต่การคิดวิเคราะห์ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ

ทองจันทร์ ชนชนะชัย (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้เกมต่อความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากที่ได้เรียนรู้โดยการเล่นเกมในการอ่านคำ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้เกมในการอ่านคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธนัชฐา สุรสิทธิ์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้แบบเรียนเสริมที่มีต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 คน ผลการวิจัยพบว่า 1. คะแนนความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ หลังการสอนโดยใช้แบบเรียนเสริม อยู่ในระดับดีมาก 2. คะแนนความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชัยภูมิ หลังการสอนโดยใช้แบบเรียนเสริม สูงขึ้นกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มนฤดี ภูษา (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบเรียนเสริมที่มีต่อความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 9 คน ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ 1. ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด หลังการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบเรียนเสริม อยู่ในระดับดีมาก 2. ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด หลังการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบเรียนเสริมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธิดารัตน์ เจตินัย (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 25 คน โรงเรียนร่วมโพธิ์วิทยา จาก 1 ห้องเรียน ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏ ดังนี้ การจัดกิจกรรมแผนการเรียนรู้การอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความก้าวหน้าในการเรียนสูงขึ้นกว่าการเรียนปกติ

พนาไพร ป่วนฉิมพลี (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกิจกรรมกลุ่มร่วมมือแบบ STAD กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโคกสง่า ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 32 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความโดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกิจกรรมกลุ่มร่วมมือแบบ STAD กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.44/82.70 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6019 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 60.19 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

คโนลล์ (Knoll. 2000: abstract) ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการอ่านกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเกรด 10 ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจในการอ่านกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเกรด 10 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โคเวซ (Kovach. 2001: abstract) ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการอ่านและชนิดของรางวัล ของนักเรียนเกรด 4 เมื่อนักเรียนสามารถอ่านจับใจความเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ได้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจะมอบรางวัลให้เพื่อเป็นแรงจูงใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ชนิดของรางวัลไม่มีผลกระทบต่อแรงจูงใจในการอ่าน

ซีเดอร์ (Seder. 2001: abstract) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการอ่านระหว่างนักเรียนปกติ (non - LRD) กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน (LRD) ผลการวิจัยพบว่านักเรียนเกรด 4 มีแรงจูงใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนเกรด 5 นักเรียนปกติ (non - LRD) มีแรงจูงใจในการอ่าน ได้แก่ ความคาดหวังในตนเอง (Efficacy) และความท้าทาย (Challenge) สูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน (LRD) ขณะที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่านมีแรงจูงใจในการอ่าน ประกอบกับความคาดหวังของผู้อื่น (Compliance) สูงกว่านักเรียนปกติ (non - LRD)

เดลานีย์ (Delaney. 2002: abstract) ทำการศึกษาผลของยุทธวิธีในการฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจกับนักเรียนระดับ 4 และระดับ 5 โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ฝึกให้นักเรียนเรียนจับใจความสำคัญของเรื่อง กลุ่มที่ 2 ฝึกให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง แล้วขีดเส้นใต้ในประเด็นสำคัญๆ เอาไว้แล้วทำการจดบันทึกสิ่งสำคัญเหล่านั้นเท่าที่จำได้ และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมใช้วิธีเดิม ผลการทดลองพบว่า คะแนนความเข้าใจโดยเฉลี่ยของกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม

เลมัส (Lemas. 2003: abstract) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของกลยุทธ์การสอนอ่านที่เน้นพื้นฐานประสบการณ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน LEP (Limited English Proficient) ข้อมูลรวบรวมจากการสัมภาษณ์ การศึกษารายกรณี แฟ้มสะสมงาน การทดสอบแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการจัดบันทึก ข้อมูลในแฟ้มสะสมงาน มีดังนี้ 1) ข้อมูลส่วนตัว 2) ข้อมูลการศึกษา 3) ข้อมูลพฤติกรรมนักเรียน 4) ข้อมูลพฤติกรรมผู้สอน 5) วิธีการสอน 6) การจัดชั้นเรียนการวิเคราะห์ข้อมูลวิเคราะห์จากการจำแนกชนิดพฤติกรรมและแปลความออกมา การวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ความเข้าใจในการอ่าน ความคล่องแคล่วการใช้ภาษา การจัดลำดับความคิด และความซ้ำซ้อนของการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ระดับความชำนาญทางภาษาของนักเรียนเพิ่มขึ้นจาก LEP ไปสู่ FEP (Fluent English Proficient) วัดโดย LAS (Learning Assessment System) จากการวัด LAS แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการพูดเพิ่มขึ้น 2 ระดับ การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น 1 ระดับ และระดับการเขียนคงเดิม

ซานเชซ (Sanchez. 2004: abstract) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษจากการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่ใช้ภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ในการเรียนของนักเรียนระดับสูง โดยการศึกษาผลจากการให้ความร่วมมือของผู้ปกครองที่พูดภาษาสเปน ในการอ่านภาษาอังกฤษแบบจับคู่กับนักเรียนเกรด 4 – 5 ซึ่งใช้ข้อมูลด้านความสามารถทางวิชาการทัศนคติของนักเรียนด้านการอ่านและระดับภาษา จากการทดสอบพบว่า ความเร็วในการอ่านปากเปล่า และความเข้าใจของนักเรียนดีขึ้น และนักเรียนมีทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ระดับภาษาของนักเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับทดสอบของ ESOL (English to Speakers of Other Languages) พบว่าระดับภาษาของนักเรียนกลุ่มนี้อยู่ในระดับ 2

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความทั้งในประเทศและต่างประเทศ ปรากฏว่ามีผู้วิจัยหลายท่านได้ตระหนักเห็นความสำคัญของการอ่านจับใจความ จึงได้ใช้วิธีที่หลากหลายในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อฝึกทักษะการอ่านจับใจความให้กับชั้นผู้เรียนในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านจับใจความต่างๆ ผู้วิจัยพบว่า ควรให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการอ่านจับใจความและต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยเกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญของการอ่านจับใจความ จึงทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงจากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

1. ความเป็นมาของการสอนอ่าน

ในปี ค.ศ. 1986 โอเกิล ดอนน่า (Ogle Donna) ได้พัฒนากลวิธีจัดการการเรียนรู้ การอ่านบนพื้นฐานความเชื่อที่ว่านักเรียนได้เรียนรู้อะไรมาบ้างแล้วก่อนการอ่าน (Know) ด้วยการ วิเคราะห์หัวข้อเรื่องและทำนายเหตุการณ์ของเรื่องที่จะอ่าน โดยการให้นักเรียนได้ระดมกำลังสมอง (Brainstorming) นักเรียนต้องการรู้อะไร (What to know) ตั้งคำถามและตอบคำถามระหว่างการอ่าน และนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร (Learned) หลังการอ่าน ซึ่งเป็นกลวิธีจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้ การอ่านของนักเรียนมีเป้าหมาย โดยการเตรียมโครงสร้างความคิดในระหว่างอ่านและยังช่วยให้ครู ค้นหาค้นหาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนที่มีต่อเรื่องที่จะอ่าน โดยมีการสร้างแผนภาพตาราง KWL เพื่อที่จะ ได้บันทึกรายการข้อมูลความรู้ ข้อคำถามลงในแต่ละช่อง โดยนักเรียนจะเขียนสิ่งที่นักเรียนคิดว่ารู้ เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านลงในช่อง K – What do we know เขียนสิ่งที่นักเรียนต้องการรู้ลงในช่อง W – What we want to know และผลการเรียนรู้ที่นักเรียนรู้ลงในช่อง L – What we have learned หลังจากทีนักเรียนอ่านจบ

หลังจากนั้นต่อมาในปี ค.ศ. 1987 คาร์ และโอเกิล (Carr and Ogle) ได้ร่วมกันพัฒนารูปแบบการใช้เทคนิค KWL มาเป็น KWL – PLUS โดยได้เพิ่มกิจกรรมในขั้น L คือ การเพิ่มแผนภูมิ การอ่าน (Mapping) และการสรุปเนื้อเรื่อง (Summarizing) จากการอ่านทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ การอ่านของนักเรียนมีความหมายมากยิ่งขึ้น (วิลโลววรรณ สวัสดิวงศ์. 2547: 74; อ้างอิงจาก Buehl. 2004; Conner. 2004; KWL – PLUS. 2004)

จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS กล่าวได้ว่า วิธีดังกล่าว สามารถนำมาใช้ในการ พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ได้ เพราะแต่ละขั้นตอนมุ่งใจให้นักเรียนคิดวิเคราะห์จากที่ได้อ่านโดย ละเอียด นอกจากนี้ การถามคำถามและเสริมแรงของครูช่วยให้นักเรียนอยากรู้ อยากแสวงหาคำตอบที่ หลากหลาย ลึกซึ้งมากขึ้น KWL ทำให้ผู้เรียนอ่านอย่างพิจารณา อ่านอย่างละเอียด หรือทบทวนสิ่งที่รู้ มาก่อน สิ่งที่เขาต้องการรู้และได้รู้อะไรจากที่อ่าน เป็นต้น การสร้างแผนภูมิรูปภาพความคิด (Mind mapping หรือ Concept mapping) ต่อท้าย KWL ช่วยในการจัดองค์ความรู้ใหม่จากเรื่องทีอ่าน แสดงสาระหลักสาระรอง ความสัมพันธ์ระหว่างสาระต่างๆ เป็นการสร้างแผนผังคำสำคัญกับลายเส้น แสดงออกถึงความเข้าใจอย่างแท้จริง แล้วนำมาเขียนสรุปความ ใช้วิธี KWL – PLUS ภายใต้การ แนะนำช่วยเหลือ และการถามคำถามให้คิดของครู นอกจากนั้นนักเรียนยังสามารถนำเทคนิคนี้ไปใช้ ในการเรียนรู้สาระอื่นๆ ต่อไป (วิชรา เล่าเรียนดี. 2548: 144 - 145)

2. เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการสอนอ่าน

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพโดยมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการนำมาใช้ ดังต่อไปนี้

KWL – PLUS (วิลโลววรรณ สวัสดิวงศ์. 2547: 74; อ้างอิงจาก KWL – PLUS. 2004) ระบุเป้าหมายของ KWL – PLUS ดังนี้

1. กระตุ้นนักเรียนในการใช้กระบวนการอ่านอย่างกระตือรือร้น ซึ่งแสดงถึงการอ่านอย่างมีความหมาย มีการถามคำถามและคิดเกี่ยวกับแนวคิดของเรื่องในขณะที่อ่าน

2. ส่งเสริมให้นักเรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน รวบรวมข้อมูลจากเรื่อง จัดระบบข้อมูลสร้างแผนภูมิรูปภาพความคิดจากเรื่องและสรุปเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาร์ตินิ (วิลโลววรรณ สวัสดิวงศ์. 2547: 74; อ้างอิงจาก Martini. 2003) กล่าวถึงการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ดังนี้

1. ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้แบบร่วมมือและทำงานเป็นทีม
2. เพื่อเก็บชิ้นงานจากแผนภาพตาราง KWL เป็นข้อมูลสำหรับครูในการช่วยเหลือการเรียนรู้ของผู้เรียน
3. เพื่อดำเนินการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้ชิ้นงานในการประเมินพัฒนาการของนักเรียน

คอนเนอร์ (วิลโลววรรณ สวัสดิวงศ์. 2547: 75; อ้างอิงจาก Conner. 2004) กล่าวถึงการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ดังนี้

1. เพื่อค้นหาความรู้ที่มีมาก่อนของนักเรียนก่อนที่จะอ่านเรื่อง
2. เพื่อให้นักเรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน
3. เพื่อให้นักเรียนได้ติดตามความเข้าใจของนักเรียนเองในการอ่านเรื่อง
4. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินความเข้าใจที่มีต่อเรื่องของตนเอง
5. เพื่อเตรียมโอกาสให้นักเรียนได้ขยายความคิดต่อจากเรื่อง

วัชรา เล่าเรียนดี (2548: 145) กล่าวถึงเป้าหมายของเทคนิค KWL – PLUS ดังนี้

1. เทคนิค KWL – PLUS สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่านอย่างกระตือรือร้น เป็นการอ่านที่ฝึกการถามตนเองและการใช้ความคิด และคิดในเรื่องที่อ่านเป็นสำคัญ

2. พัฒนาสมรรถภาพในการกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการอ่าน สรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่าน จัดการกับสาระความรู้ขึ้นใหม่ตามความเข้าใจของตนเอง โดยการใส่แผนผังมโนทัศน์หรือแผนผังความคิด และเขียนสรุปเรื่องที่อ่านจากแผนผังนั้น

3. ส่งเสริมและพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ให้กับผู้เรียน

4. ฝึกการระดมสมองโดยมีกรอบในการร่วมกันคิด

จากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ที่กล่าวมาสรุปได้ดังนี้ เพื่อให้ผู้สอนได้ทราบถึงความรู้พื้นฐานที่มีมาก่อนของนักเรียน และใช้ชิ้นงานในการประเมินพัฒนาการของนักเรียนแล้วใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ เพื่อช่วยเหลือการอ่านของนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ตั้งวัตถุประสงค์ ตั้งคำถามในการอ่าน ระดมสมอง รวบรวมข้อมูล จัดระบบข้อมูล สร้างแผนภูมิความคิด สรุปเรื่องจากการอ่าน รวมไปถึงการประเมินความเข้าใจจากการอ่านด้วยตนเอง

3. ขั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นกลวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนคิด โดยผ่านการอ่านได้ดียิ่งขึ้นและสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีนักวิชาการเสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

คาร์ และโอเกิล (วิสาข์ จัตุวัตร. 2541: 228-229; อ้างอิงจาก Carr; & Ogle. 1987) ได้เสนอขั้นตอน ดังนี้

กิจกรรมก่อนการอ่าน

1. เพื่อที่จะกระตุ้นความรู้พื้นฐาน นักเรียนมีการระดมสมองและอภิปรายร่วมกันว่านักเรียนมีความรู้อะไรเกี่ยวกับหัวข้อนี้บ้าง เมื่อมีคำถามที่ไม่สามารถตอบได้ นักเรียนสามารถเก็บคำถามเหล่านั้นไว้ในช่วงการอ่าน หลังจากการระดมความคิดและการอภิปราย นักเรียนจะจดบันทึกสิ่งที่รู้เกี่ยวกับหัวข้อนี้ลงในช่อง K (สิ่งที่ได้รับรู้)
2. นักเรียนจะต้องจัดหมวดหมู่ข้อมูลในช่อง K โดยครูจะกำหนดขั้นตอนในการจัดหมวดหมู่ให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง หลังจากนั้นนักเรียนทำงานในส่วนของกาจัดหมวดหมู่ด้วยตนเอง
3. นักเรียนสร้างคำถาม และเขียนลงในช่อง W ซึ่งคำถามนี้อาจได้มาจากการอภิปรายร่วมกัน หรือเป็นคำถามที่ได้จากการพิจารณาหัวข้อและคาดว่าจะพบในบทอ่าน นักเรียนสามารถกำหนดขอบเขตของจุดมุ่งหมายในการอ่านอย่างอิสระ

กิจกรรมระหว่างการอ่าน

1. เนื้อเรื่องจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกครูจะทำเป็นแบบอย่าง และส่วนที่สองนักเรียนจะต้องปฏิบัติเอง ซึ่งในขณะที่อ่านนักเรียนจะต้องหยุดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง โดยตรวจคำตอบของคำถามที่เขียนไว้ในช่อง W ในรูปแบบนี้ก่อนที่จะอ่านจบย่อหน้านักเรียนจะรู้ว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้าง และยังไม่เข้าใจตรงไหน

2. ในขณะที่อ่านเมื่อค้นพบข้อมูลใหม่ๆ สามารถที่จะเพิ่มเติมคำถามลงในช่อง W ได้ วิธีนี้นักเรียนจะมีการคิดอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่าน และอาจสร้างคำถามเพิ่มเติมเพื่อเป็นแนวทางในการอ่าน

3. ในขณะที่นักเรียนอ่านนักเรียนจะจดบันทึกข้อมูลใหม่ ในช่อง L ซึ่งจะเป็นการช่วยเลือกข้อมูลที่สำคัญจากแต่ละย่อหน้า ประเด็นสำคัญนี้จะพื้นฐานในการเขียนต่อไป

กิจกรรมหลังการอ่าน

1. นักเรียนอภิปรายถึงสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ในขณะที่อ่าน คำถามที่เกิดขึ้นก่อนการอ่านและระหว่างการอ่านจะถูกตรวจสอบอีกครั้ง หากบางคำตอบไม่สามารถตอบได้ นักเรียนสามารถค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมโดยการอ่านเพิ่มเติมอีกครั้ง

2. นักเรียนนำข้อมูลที่ได้มาเขียนแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของข้อมูล

3. นักเรียนเขียนสรุปความจากความรู้ที่ได้จากการอ่านด้วยภาษาของตนเอง

การสอนด้วยวิธี KWL – PLUS ครูจะเป็นแบบอย่างให้ในเบื้องต้น โดยครูเป็นผู้นำและให้นักเรียนปฏิบัติตาม ซึ่งครูจะต้องคอยดูแลให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขงาน บอกข้อบกพร่อง และในที่สุดนักเรียนจะกลายเป็นผู้เรียนรู้ คือ อ่านเรื่องแล้วเข้าใจและสามารถสรุปใจความได้

คาร์ และโอเกิล (วิลโลววรรณ สวัสดิวงศ์. 2547: 75; อ้างอิงจาก Carr; & Ogle. 2004)

ได้เสนอขั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ในการจัดการเรียนรู้การอ่าน ดังนี้

1. ขั้น K (What do I Know) ขั้นนี้ก่อนที่นักเรียนจะอ่านเรื่อง ครูจะอธิบายความคิดรวบยอดของเรื่องและกำหนดคำถาม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ระดมสมอง (Brainstorms) และเขียนคำตอบของนักเรียนลงในแผนภูมิรูปภาพช่อง K – What we know หลังจากนั้นนักเรียนและครูร่วมกันจัดประเภทข้อมูลความรู้ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในเรื่องที่จะอ่าน

2. ขั้น W (What do I want to learn) ในขั้นนี้ครูค้นหาความจริงจากคำถามของนักเรียนในสิ่งที่นักเรียนสนใจ อยากรู้ หรือคำถามที่ยังไม่มีคำตอบเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของเรื่อง พร้อมทั้งให้นักเรียนเขียนรายการคำถามลงในช่อง W – What we want to know หลังจากนั้นนักเรียนทุกคนอ่านเรื่องและตอบคำถามที่ตั้งไว้ ระหว่างอ่านนักเรียนสามารถเพิ่มคำถามและคำตอบในกลุ่มของตัวเองได้

3. ขั้น L1 (What I learned) ในขั้นนี้จะระบุความรู้ที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น ทั้งระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน นักเรียนบันทึกความรู้ที่ได้ลงในช่อง L- What we have learned พร้อมทั้งตรวจสอบคำถามที่ยังไม่ได้ตอบ

4. ขั้น L2 (Mapping) นักเรียนนำข้อมูลที่ได้จัดประเภทไว้ในช่อง K เขียนชื่อเรื่องไว้ในตำแหน่งตรงกลางและเขียนองค์ประกอบหลักของแต่ละหัวข้อไว้ในแต่ละสาขา พร้อมทั้งเขียนอธิบายเพิ่มเติมในแต่ละประเด็น

5. ขั้น L3 (Summarizing) สรุปและเขียนสรุปความคิดรวบยอดจากแผนภูมิความคิด ซึ่งการเขียนในขั้นนี้จะมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียนในการประเมินความเข้าใจของนักเรียน

บูเฮิล (วิลโลววรรณ สวัสดิวงศ์. 2547: 76; อ้างอิงจาก Buehl. 2004) เสนอขั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS คือ

ขั้นที่ 1 ระบุสิ่งที่นักเรียนรู้หรือสิ่งที่นักเรียนคิดว่ารู้ลงในช่อง K (Identify What we want to know or Think you know – The K) ในขั้นนี้ นักเรียนจะระลึกว่านักเรียนรู้อะไรมาบ้าง หรือคิดว่ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน ซึ่งครูอาจจะถามนักเรียนทีละคนเพื่อเชื่อมต่อรายละเอียดของเรื่องจากความคิดของแต่ละคน และบันทึกสิ่งที่นักเรียนรู้ไว้ในช่อง K – What we know

ขั้นที่ 2 ระบุว่า นักเรียนต้องการรู้อะไรลงในช่อง W (Identify What we want to know – The W) ขั้นนี้ครูหรือนักเรียนถามเกี่ยวกับหัวข้อเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล อาจเป็นคำถามข้อมูลที่ได้บันทึกไว้ในช่อง K หรือเป็นคำถามสิ่งที่นักเรียนสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน แล้วบันทึกคำถามลงในช่อง W – What we want to know

ขั้นที่ 3 จัดประเภทความรู้และสิ่งที่ต้องการรู้ (Categorize the K and W) ครูแนะนำนักเรียนเพื่อตัดสินใจในการจัดประเภทรายการต่างๆ ของข้อมูลในช่อง K และช่อง W ประเภทของข้อมูลที่นักเรียนคาดว่าจะใช้ เช่น แบ่งเป็นสถานที่ สาเหตุ ผลที่เกิดขึ้น การจัดระบบข้อมูลเป็นขั้นตอนแรกที่จะทำให้นักเรียนสามารถสรุปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้นักเรียนมองเห็นข้อมูลที่ไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มได้

ขั้นที่ 4 การอ่านบทความ (Read the Article) ในขณะที่นักเรียนอ่านเรื่อง นักเรียนจะค้นหาคำตอบและขยายความเข้าใจที่มีต่อเรื่อง ครูควรกระตุ้นการตั้งคำถามเพื่อตอบคำถามข้อมูลใหม่ บันทึกความรู้ที่ได้ไว้ในช่อง L – What we have learned

ขั้นที่ 5 ระบุข้อมูลใหม่ (Identify New Information) หลังการอ่านนักเรียนระบุข้อมูลใหม่ที่ค้นพบจากการอ่าน ข้อมูลที่ได้มาใหม่นี้นักเรียนจะนำไปรวมกับประเภทของข้อมูลที่จัดประเภทของข้อมูลไว้แล้ว หากมีความจำเป็นอาจจัดประเภทของข้อมูลเพิ่มเติม

ขั้นที่ 6 สร้างแผนภูมิรูปภาพความคิด (Create a Concept Map) หลังจากที่นักเรียนได้เติมข้อความในแผนภาพตาราง KWL สมบูรณ์แล้ว นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มนำข้อมูลที่จัดประเภทไว้มาสร้างแผนภูมิรูปภาพความคิด ซึ่งแผนภูมิรูปภาพความคิดนี้จะช่วยให้นักเรียนได้มองเห็นภาพรวมของเรื่องที่ได้อ่าน และช่วยสังเคราะห์และสรุปผลการเรียนรู้จากการอ่านได้ดีขึ้น

ขั้นที่ 7 ระบุสิ่งที่จะศึกษาต่อไปในอนาคต (Identify Further Investigation) หลังจากนักเรียนได้สร้างแผนภูมิความคิดเสร็จสมบูรณ์ นักเรียนจะเกิดความกระจำงัดในสิ่งที่นักเรียนรู้และตัดสินใจที่จะเพิ่มข้อมูล สำหรับคำถามในช่อง W ที่ยังไม่สามารถหาคำตอบได้ ให้จัดเตรียมการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าต่อไปในอนาคต

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการได้กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ไว้ดังนี้คือ

1. การเตรียมความพร้อม ได้แก่

- 1.1 จัดกลุ่มผู้เรียนคละความสามารถเก่ง ปานกลาง อ่อน กลุ่มละ 4 – 5 คน
- 1.2 ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ เสนอชี้แจงให้คะแนน
- 1.3 ชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และอธิบายการบันทึกลงในตาราง KWL – PLUS Chart
- 1.4 สร้างข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการทำงานกลุ่ม บทบาทของสมาชิก
- 1.5 ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์และการเขียนสรุปความ

2. การจัดกิจกรรมฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และการเขียนสรุปความ ได้แก่

- 2.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน โดยให้นักเรียนดูภาพหรือตั้งคำถามเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน
- 2.2 ชี้นำกิจกรรม มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมนักเรียนรู้อะไร K (What we know) ครูเสนอชื่อเรื่องและคำสำคัญ แล้วกระตุ้นให้นักเรียนบอกถึงความรู้เกี่ยวกับชื่อเรื่องและคำสำคัญดังกล่าว โดยนักเรียนบันทึกลงในตารางช่อง K

ขั้นที่ 2 กิจกรรมนักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we want to know) นักเรียนตั้งคำถามที่ต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่จะอ่าน โดยบันทึกลงในตารางช่อง W โดยครูเน้นให้นักเรียนตั้งคำถามเชิงวิเคราะห์ แล้วให้นักเรียนอ่านเรื่องอย่างละเอียดและตรวจสอบสิ่งที่ได้กับการอ่านกับคำถามที่ได้บันทึกไว้

ขั้นที่ 3 กิจกรรมนักเรียนได้เรียนรู้อะไร L (What we have learned) นักเรียนบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการอ่านลงในตารางช่อง L และตรวจสอบว่ามีคำถามใดที่ยังไม่ได้คำตอบ และตอบให้ครบ

ขั้นที่ 4 กิจกรรมสร้างเป็นแผนภาพความคิด PLUS (Mind Mapping) นักเรียนนำหัวข้อความรู้ที่ได้จากขั้น 1 – 3 เขียนเป็นแผนภาพความคิดให้สัมพันธ์กัน

ขั้นที่ 5 กิจกรรมการสรุปเรื่อง (Summarizing) นักเรียนเขียนเป็นความเรียงตามประเด็นสำคัญ

3. การวัดและประเมินผล โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน ตรวจผลงานและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน โดยครูและนักเรียนร่วมกันประเมินผล

4. บทบาทของครูในการนำเทคนิค KWL – PLUS มาใช้เป็นกลวิธีในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการเขียนสรุปความโดยผ่านการอ่านนั้น ผู้สอนต้องมีการเตรียมการดังต่อไปนี้

1. เลือกเรื่องหรือบทความที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน
2. สร้างแผนภูมิรูปภาพ KWL (KWL – Chart) และสร้างใบงานสำหรับนักเรียน ดังนี้

นักเรียนรู้อะไรบ้างแล้ว K – What we know	นักเรียนต้องการรู้อะไร W – What we want to know	นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างไร L – What we have learned
		
<p>ข้อมูลที่นักเรียนคาดว่าจะต้องใช้ (Categories of information we expect to use)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. 2. 3. 4. 5. 		

หลังจากนั้นใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนระดมกำลังสมอง (Brainstorm) เพื่อให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ และดึงความรู้ทั้งหมดของนักเรียนเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่จะอ่าน โดยครูถามตะล่อม และกระตุ้นนักเรียนให้อธิบายเหตุผลที่นักเรียนคิดเช่นนั้น บันทึกสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่ลงในช่อง K – What we know และแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่เราคาดว่าจะใช้

3. แนะนำนักเรียนเกี่ยวกับการตั้งคำถาม เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ต้องการจากการอ่านนำคำถามที่ตั้งไว้ใส่ลงในช่อง W – What we want to know คำถามเหล่านี้อาจได้มาจากการอภิปรายหรือจากการระดมความคิด คำถามควรมีความหลากหลายเพื่อพัฒนาการคิด จัดประเภทองค์ประกอบหลักของข้อมูลที่คาดการณ์ไว้จะเป็นการช่วยให้นักเรียนมีวัตถุประสงค์ในการอ่าน

4. นักเรียนอ่านเรื่องครูกระตุ้นนักเรียนให้แสวงหาคำตอบจากคำถามที่ตั้งไว้ในขณะอ่านครูควรกระตุ้นให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลใหม่เพิ่มเติมและเพิ่มคำถาม
5. หลังการอ่านเสร็จสิ้นสมบูรณ์ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายผลการเรียนรู้ที่ได้จากการอ่านและเขียนลงในช่อง L – What we have learned โดยเขียนบันทึกแนวคิด ความรู้ที่พบที่น่าสนใจจากการอ่าน สำหรับคำถามบางคำถามที่ไม่อาจแสวงหาคำตอบได้จากการอ่านครั้งนี้ ครูควรแนะนำแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมแก่นักเรียน
6. สร้างแผนภูมิรูปภาพความคิด ให้นักเรียนจัดประเภทของข้อมูลที่ได้บันทึกไว้ในช่อง L และถามคำถาม เพื่อให้นักเรียนได้บรรยายความคิด สร้างแผนภูมิรูปภาพความคิดโดยเลือกข้อมูลที่มีความสำคัญแสดงความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่อ่าน
7. แนะนำนักเรียนในการสรุป การเลือกข้อมูลและการจัดระบบข้อมูล ครูควรแนะนำนักเรียนให้ใช้โครงร่างข้อมูลจากแผนภูมิรูปภาพความคิด เพื่อช่วยให้นักเรียนสรุปข้อมูลได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น และให้นักเรียนเขียนรายละเอียดเฉพาะที่เป็นใจความหลักเพื่อขยายหัวข้อในแต่ละประเภท (Carr and Ogle. 1987: 626 – 631; Conner. 2004)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS งานวิจัยในประเทศ

ทิพสร มีปิ่น (2539: 71) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS กับการสอนอ่านตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาภาษาไทยโดยการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS กับการสอนอ่านตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) เจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อมรศรี แสงส่องฟ้า (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดทะเลบก อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี KWL – PLUS กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนอ่าน KWL – PLUS มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือ

ครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนอ่าน KWL – PLUS มีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรินทร์ แจ่มจำรูญ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS กับวิธีสอนอ่านแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนเห็นด้วยกับวิธีสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS ร้อยละ 85

วิไลวรรณ สวัสดิวงศ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณในการวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่าจากเรื่องที่อ่าน พบว่า ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณในการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ จากเรื่องที่อ่าน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการประเมินค่าจากเรื่องที่อ่านหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เห็นด้วยต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก นักเรียนเห็นด้วยในระดับมากเรียงตามลำดับ ดังนี้ คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็น และด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนสนุกสนานในการทำกิจกรรมตามขั้นตอนการเรียนรู้

อนงค์นาฏ เวชกิจ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการสอนแบบ KWL – PLUS ที่มีต่อการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านอ่าง อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้แผนการสอนอ่านจับใจความสำคัญโดยวิธี KWL – PLUS จำนวน 8 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ใช้เวลาเรียนทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง สามารถพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนได้ดี 2) ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการสอนแบบ KWL – PLUS ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และขนาดอิทธิพลของการประมาณค่าเท่ากับ

1.26 ซึ่งหมายถึง วิธีการสอนแบบ KWL – PLUS มีประสิทธิภาพสูง

อาภรณ์พรพรรณ พงษ์สวัสดิ์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนอนุบาลกาญจนบุรี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 49 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านจับใจความนิทานอยู่ในระดับสูง มีความสามารถด้านการอ่านบทร้อยกรองอยู่ในระดับปานกลาง 2) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS อยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีความเห็นว่า เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนตั้งคำถามและค้นหาคำตอบในสิ่งที่อยากรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ นักเรียนมีความเห็นว่า ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียนตลอดเวลา และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ นักเรียนมีความเห็นว่า นักเรียนนำกระบวนการอ่านไปใช้ในชีวิตรประจำวันและในวิชาอื่นๆ

งานวิจัยต่างประเทศ

กรอกซ์ (ศศิพรพรรณ เปรื่องศิลป์รัตน์. 2544: 44; อ้างอิงจาก Croix. 1986) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้กลวิธีการรับรู้การเรียนรู้ (Metacognitive self - monitoring) ที่มีต่อความสามารถในการอ่านข้อเขียน ที่จำเป็นต่อชีวิตรประจำวัน ของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ อายุ 15 และ 16 ปี จำนวน 31 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยกลวิธี “ What I know ” เพื่อช่วยให้การอ่านดีขึ้น โดยเลือกบทอ่านที่น่าสนใจของนักเรียน และเป็นบทอ่านที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม และยังมีการเปลี่ยนแปลงด้านวิธีการทางบวกในการอ่านบทอ่านในชีวิตประจำวันอีกด้วย

คาร์ และโอเกิ้ล (อาภรณ์พรพรรณ พงษ์สวัสดิ์. 2550: 65 - 66; อ้างอิงจาก Carr; & Ogle. 1987: 626-631) ได้ศึกษากลวิธีการใช้เทคนิค KWL – PLUS เพื่อพัฒนาความสามารถในการเข้าใจและการสรุปความโดยทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและนักเรียนที่อยู่ในโครงการสอนซ่อมเสริมโดยใช้วิธีการสังเกตและสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนสามารถถ่ายโอนการใช้เทคนิค KWL – PLUS ไปสู่สถานการณ์การอ่านเรื่องใหม่ได้ รวมทั้งมีความเข้าใจเรื่องจากการอ่าน ตลอดจนมีทักษะการย่อความดีขึ้น

คอस्ता (อาภรณ์พรรณ พงษ์สวัสดิ์. 2550: 66; อ้างอิงจาก Costa. 1994) ได้ศึกษา พฤติกรรมและประสิทธิภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทางด้าน คุณสมบัติในการอ่าน การสังเกต และการวิเคราะห์ โดยใช้การแบ่งกลุ่มแบบร่วมมือกัน สำหรับการสอนอ่านวิธีการ 2 ชนิดที่ใช้คือ Know, Want to learn, Learn (KWL) และการเรียนแบบร่วมมือกัน (CIRC) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเรียนแบบร่วมมือกัน เหมาะสมกับระดับ ชั้นของตน วิธีการของ KWL นับเป็นวิธีการจครายการว่านักเรียนรู้ หรือต้องรู้เกี่ยวกับหัวเรื่องที่ยาก เมื่อไม่มีความรู้เกี่ยวกับหัวเรื่องนั้น และในการสอนอ่านด้วยวิธีการของ KWL สามารถช่วยให้การอ่าน มีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้านักเรียนมีความรู้เดิมและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ดีพอ

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ช่วยพัฒนานักเรียน ให้มีความเข้าใจในการอ่านจับใจความ มีความคงทนในการจำดีขึ้น ให้ความร่วมมือกับกลุ่มเป็นอย่างดี ในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เพราะวิธี KWL – PLUS ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการคิดและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้ นักเรียนยังมีเจตคติที่ดีต่อการสอน อ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีขั้นตอนดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการอื่น ๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

1. ครูประจำชั้นคัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และไม่มี ความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้
2. ศึกษาจากใบตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยาหรือจากสมุดทะเบียนคนพิการ
3. คัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล สามารถสื่อสารด้วยการพูด และอ่านริมฝีปากได้ และไม่มี ความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน จำนวน 5 คน มีรายละเอียด ดังตารางต่อไปนี้

นักเรียน คนที่	เพศ	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)				ภูมิหลัง
		ก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง		หลังใส่เครื่องช่วยฟัง		
		หูซ้าย	หูขวา	หูซ้าย	หูขวา	
1	ชาย	87	88	55	60	1. อ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้
2	ชาย	70	70	45	50	2. อ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้
3	ชาย	83	78	35*	50	3. เข้าใจประโยคคำถามที่
4	ชาย	93	78	45	40	ไม่ซับซ้อน และปฏิบัติตามคำสั่ง
5	หญิง	98	78	70	50	ง่ายๆ ได้

หมายเหตุ * ผ่าตัดใส่ประสาทหูเทียม

นักเรียนคนที่ 1 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 87 เดซิเบล หูขวา 88 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 55 เดซิเบล หูขวา 60 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนสามารถฟังและอ่านริมฝีปากเวลาครูพูดได้ พูดได้ตอบเป็นคำ และวลี อ่านและเขียนหนังสือได้ ด้านการอ่านจับใจความสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจและตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใครในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร

นักเรียนคนที่ 2 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 70 เดซิเบล หูขวา 70 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 45 เดซิเบล หูขวา 50 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนสามารถฟังและอ่านริมฝีปากเวลาครูพูดได้ พูดได้ตอบเป็นประโยค อ่านและเขียนหนังสือได้ ด้านการอ่านจับใจความสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจและตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใคร ทำอะไร ในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ที่ไหน เมื่อไร

นักเรียนคนที่ 3 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 83 เดซิเบล หูขวา 78 เดซิเบล หลังผ่าตัดใส่ประสาทหูเทียมมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 35 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟัง หูขวา 50 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนสามารถฟังและอ่านริมฝีปากเวลาครูพูดได้ พูดได้ตอบเป็นคำ และวลี อ่านและเขียนหนังสือได้ ด้านการอ่านจับใจความสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจและตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใคร ทำอะไร ในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ที่ไหน เมื่อไร

นักเรียนคนที่ 4 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 93 เดซิเบล หูขวา 78 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 48 เดซิเบล หูขวา 40 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนสามารถฟังและอ่านริมฝีปากเวลาครูพูดได้ พูดได้ตอบเป็นประโยค อ่านและเขียนหนังสือได้ ด้านการอ่านจับใจความสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจและตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใครในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร

นักเรียนคนที่ 5 เป็นเพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 98 เดซิเบล หูขวา 78 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 70 เดซิเบล หูขวา 50 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนสามารถฟังและอ่านริมฝีปากเวลาครูพูดได้ พูดได้ตอบเป็นคำ และวลี อ่านและเขียนหนังสือได้ ด้านการอ่านจับใจความสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจและตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใครในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS จำนวน 12 แผน
การจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาสอนแผนการจัดการเรียนรู้ละ 60 นาที ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	บทความเรื่อง	ค้างคาว
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	นิทานเรื่อง	กากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	นิทานเรื่อง	เต่าแข่งกับครุฑ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	บทความเรื่อง	คืนเดือนหงาย
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	นิทานเรื่อง	ต้นไทรกับต้นอ้อ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	นิทานเรื่อง	ต้นไทรกับต้นอ้อ (ต่อ)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	นิทานเรื่อง	กล้วยผจญภัย
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8	นิทานเรื่อง	กล้วยผจญภัย (ต่อ)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9	บทความเรื่อง	ตุ๊กตาชาววัง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 บทความเรื่อง ตึกตาวาววัง (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 บทความเรื่อง โลกใต้น้ำ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 บทความเรื่อง โลกใต้น้ำ (ต่อ)

2. แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จำนวน 3 ชุด รวม 20 ข้อ ดังนี้

1. การตอบคำถามแบบปรนัย จำนวน 8 ข้อ

2. การเรียงลำดับเหตุการณ์ จำนวน 5 ข้อ

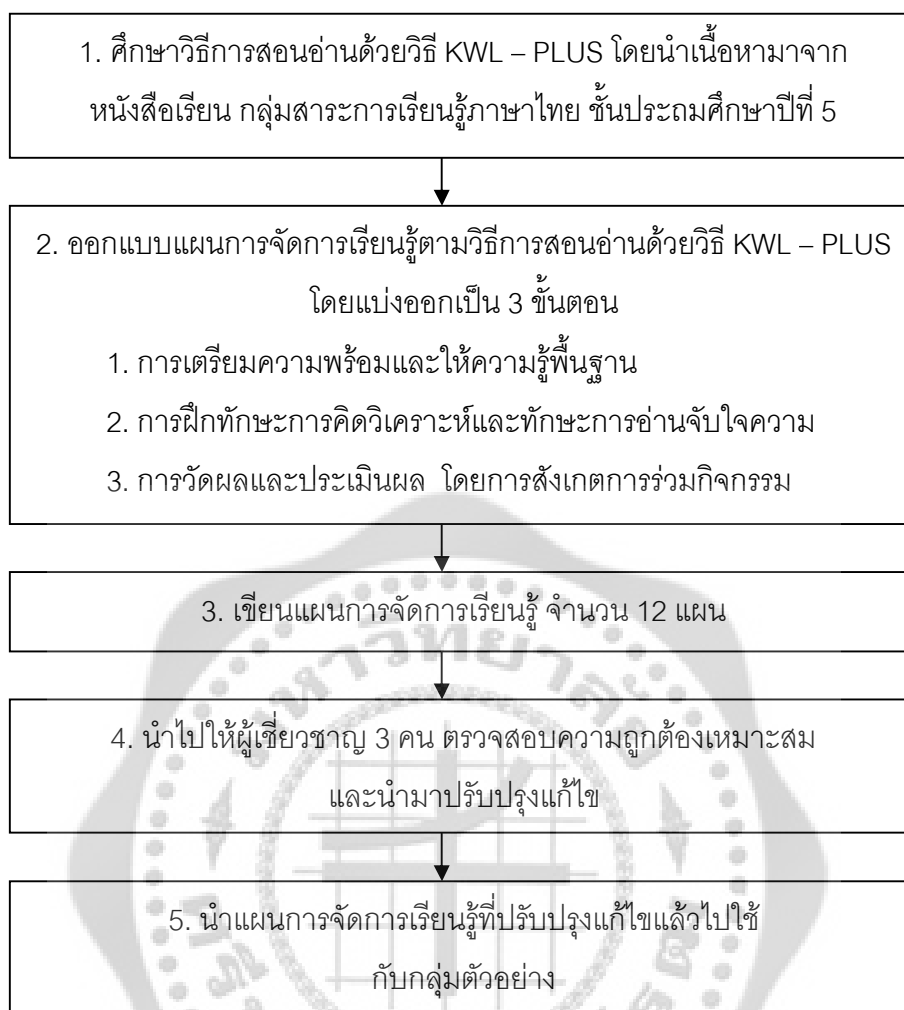
3. การเขียนแผนภาพความคิดของเรื่อง จำนวน 7 ข้อ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีขั้นตอน
ในการสร้างแสดงไว้ในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

จากภาพประกอบการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS (วิไลวรรณ สวัสดิ์วงศ์. 2547: 75; อภรณ์พรรณ พงษ์สวัสดิ์. 2550: 50) ผู้วิจัยนำเนื้อหาในแต่ละเรื่องมาเขียนแผนการสอนตามแนวการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS โดยนำเนื้อหาจากหนังสือเรียน สื่อการเรียนรู้ สาระพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แม่บทมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.2 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS โดยแบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

1.2.1 การเตรียมความพร้อมและให้ความรู้พื้นฐาน ได้แก่

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ และเกณฑ์การให้คะแนน
2. กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการทำงาน บทบาทหน้าที่ของนักเรียน
3. ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี

KWL – PLUS

1.2.2 การฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการอ่านจับใจความ

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ครูจัดกิจกรรมกระตุ้นความสนใจของนักเรียน เพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อเรื่องที่จะอ่าน เช่น ให้นักเรียนดูภาพ เกม หรือใช้คำถามเพื่อโยงเข้าสู่เรื่องที่จะอ่าน เป็นต้น

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ โดยนักเรียนและครูร่วมกันฝึกตามขั้นตอน KWL – PLUS

มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมนักเรียนรู้อะไร K (What we know) เป็นขั้นตอนที่ครูเสนอชื่อเรื่อง หรือภาพที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเรื่องที่จะอ่าน

ขั้นที่ 2 กิจกรรมนักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we want to know) นักเรียนตั้งคำถามที่ต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่จะอ่าน หรือกำหนดคำถามร่วมกับครู หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดโดยละเอียด

ขั้นที่ 3 กิจกรรมนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร L (What we have learned) นักเรียนเขียนบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน

ขั้นที่ 4 กิจกรรมสร้างแผนภาพความคิด (Mind Mapping) นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากขั้นที่ 1 – 3 เขียนเป็นแผนภาพความคิดให้สัมพันธ์กัน

ขั้นที่ 5 กิจกรรมการสรุปเรื่อง (Summarizing) นักเรียนเขียนสรุปความ

1.2.3 การวัดผลและประเมินผล โดยการสังเกตการร่วมกิจกรรม

1.3 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 12 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้	เนื้อหา	ประเภท
1	เรื่อง ค้างคาว	บทความ
	เรื่อง ค้างคาว (ต่อ)	
2	เรื่อง กากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์	นิทาน
	เรื่อง กากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ (ต่อ)	
3	เรื่อง เต่าแข่งกับครุฑ	นิทาน
	เรื่อง เต่าแข่งกับครุฑ (ต่อ)	
4	เรื่อง คินเคือนหงาย	บทความ
	เรื่อง คินเคือนหงาย (ต่อ)	
5	เรื่อง ต้นไทรกับต้นอ้อ	นิทาน
6	เรื่อง ต้นไทรกับต้นอ้อ (ต่อ)	
7	เรื่อง กลัวยมฉกัญญ์	นิทาน
8	เรื่อง กลัวยมฉกัญญ์ (ต่อ)	
9	เรื่อง ตู๊กตาขาววัง	บทความ
10	เรื่อง ตู๊กตาขาววัง (ต่อ)	
11	เรื่อง โลกใต้น้ำ	บทความ
12	เรื่อง โลกใต้น้ำ (ต่อ)	

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 1 คน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำในการปรับปรุง ดังนี้

1.4.1 การเขียนสาระการเรียนรู้ ควรเขียนสาระหรือเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละแผน เป็นเนื้อหาของเรื่องที่สอน และความหมายของการอ่านจับใจความ

1.4.2 ควรมีการทบทวนซ้ำ เช่น สอนสัปดาห์ละ 2 แผนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหา 2 เรื่อง ให้ทบทวนซ้ำเพื่อความเข้าใจยิ่งขึ้นของนักเรียน โดยการดูแผนภาพความคิดแล้วโยงไปถึงเรื่องที่เรียนได้

1.4.3 แผนการจัดการเรียนรู้ในชั้นตอนที่ 3 กิจกรรมนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร (What we have learned) ควรเพิ่มรายละเอียดให้ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเรื่อง เพื่อย้ำ ทวน ให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองเกิดการเรียนรู้

1.4.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาสาระเป็นบทความไม่ควรทำแบบฝึกหัด
ในลักษณะของการเรียงลำดับเหตุการณ์

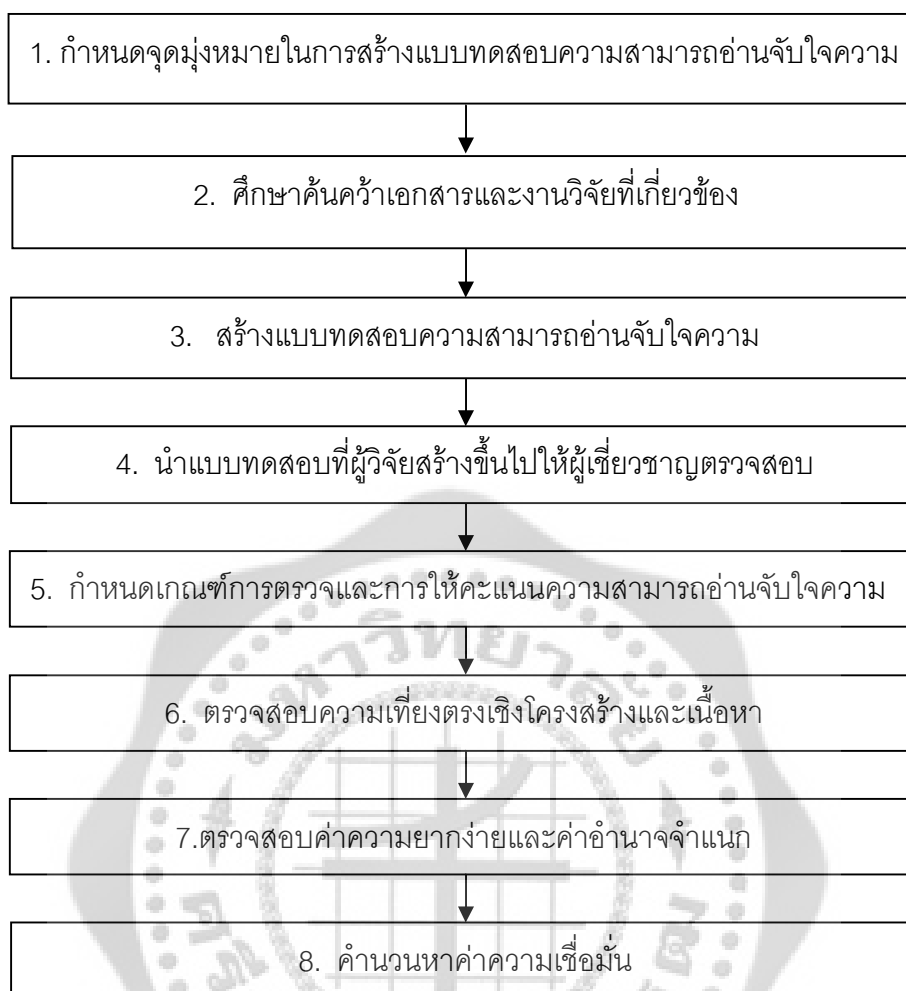
1.4.5 แบบฝึกหัดควรเพิ่มขนาดตัวอักษร เพื่อให้ให้นักเรียนอ่านได้ง่ายขึ้น

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไป
ทดลองสอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษา
จังหวัดนนทบุรี จำนวน 2 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 แผนการจัดการเรียนรู้ ในวันศุกร์ที่ 25
มิถุนายน พ.ศ. 2553 พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุง และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จากการทดลองสอน
ไปใช้สอนกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

การสร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ มีขั้นตอนการสร้างแสดงไว้ใน
ภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ซึ่งในการสอนอ่านจับใจความ ได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ ดังนี้

- 2.1.1 เพื่อให้ให้นักเรียนจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและฟังได้
- 2.1.2 เพื่อให้ให้นักเรียนคิดวิเคราะห์จากการฟังหรืออ่านได้
- 2.1.3 เพื่อให้ให้นักเรียนเขียนแผนภาพโครงเรื่องจากเรื่องที่ฟังหรืออ่านได้

2.2 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และคู่มือแนวการวัดและประเมินผล พ.ศ. 2544

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความของ ประมง สวัสดิ์ลาภา (2552: 88-94), อภรณ์พรหม พงษ์สวัสดิ์ (2550: 50), โสภา คงเกื้อ; และนภาพร ประกอบผล (2549: 43-46), วิไลวรรณ สวัสดิ์วงศ์ (2547: 75), สุพรรณณี อ่อนจาก (2547: 84-91) เพื่อเป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

2.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ จำนวน 3 ชุด รวม 30 ข้อ เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีความเชื่อมั่น ค่าความยากง่าย อำนาจจำแนกจำนวน 20 ข้อ ดังนี้

เนื้อหา	จำนวนข้อสอบ	
	ที่ออกทั้งหมด	ที่ต้องการ
1. การตอบคำถามแบบปรนัย	12	8
2. การเรียงลำดับเหตุการณ์	8	5
3. การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง	10	7
รวม	30	20

2.4 นำร่างแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลประเมินผล ด้านการสอนภาษาไทย และด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 3 คน โดยพิจารณาว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์พิจารณาลงความเห็น ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2545: 117)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามเนื้อหา

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามเนื้อหา

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามเนื้อหา

2.5 กำหนดเกณฑ์การตรวจและการให้คะแนนความสามารถอ่านจับใจความ เกณฑ์การให้คะแนนประเมินความสามารถอ่านจับใจความมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. การตอบคำถามแบบปรนัย จำนวน 8 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน
2. การเรียงลำดับเหตุการณ์ จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน
3. การเขียนแผนภาพความคิดของเรื่อง จำนวน 7 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน
1. เขียนชื่อตัวละคร	1 คะแนน
2. บอกสถานที่เกิดเหตุการณ์ถูกต้อง	1 คะแนน
3. บอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ครบว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร	1 คะแนน (เหตุการณ์ละ 1 คะแนน)
4. บอกผลของเหตุการณ์ได้ถูกต้อง	1 คะแนน

เกณฑ์การประเมินผล

กำหนดเกณฑ์การประเมินผลความสามารถ โดยใช้เกณฑ์ (อาภรณ์พรรณ พงษ์สวัสดิ์.

2550: 74) ดังนี้

คะแนน 16 – 20 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับดีมาก เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ 76 – 100%
คะแนน 11 – 15 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับดี เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ 51 – 75%
คะแนน 6 – 10 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับพอใช้ เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ 26 – 50%
คะแนน 0 – 5 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับปรับปรุง เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์เท่ากับ 0 – 25%

2.6 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ในแต่ละข้อ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อสอบกับเนื้อหาการเรียนรู้ (IOC) จากผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67 – 1.00 จึงนำมาใช้ในการทดสอบ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 248-249)

2.7 นำแบบทดสอบที่ผ่านการคัดเลือกจากข้อ 2.6 ไปทดสอบกับนักเรียนปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองกุ่ม จำนวน 2 คน ในวันจันทร์ที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2553 พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุง และนำแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความที่ได้ ไปทดลอง (Tryout) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพญาไท จำนวน 30 คน เมื่อวันอังคารที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2553 เพื่อทำการวิเคราะห์รายข้อหาคุณภาพของแบบทดสอบ ดังนี้ ค่าความยากง่าย (p) ได้ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.16 – 1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.06 – 0.53 จากการคำนวณหาสัดส่วนรายข้อและคัดเลือกแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความที่มีความยากง่าย

ระหว่างข้อสอบตั้งแต่ .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป (รายละเอียดดังภาคผนวก)

2.8 นำแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความที่คัดเลือก จำนวน 20 ข้อ ไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรการหาค่าของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 183)

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 248-249) ดังรูปแบบต่อไปนี้

กลุ่มทดลอง	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂
E	แทน	กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	
X	แทน	การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS	
T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถอ่านจับใจความก่อนการสอน	
T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถอ่านจับใจความหลังการสอน	

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

2.1 ก่อนที่จะดำเนินการวิจัยได้เสนอขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.2 นำแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนสอน (Pretest) เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2553 โดยครูเป็นผู้อธิบายขั้นตอนและวิธีการทำแบบทดสอบให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนเริ่มทำแบบทดสอบพร้อมกัน

2.3 ดำเนินการสอน โดยใช้การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS กับกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน (จันทร์ อังคาร พุธ และศุกร์) วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง 12 แผนการเรียนรู้ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ระหว่างวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2553 ถึงวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2553 โดยกำหนดการสอนด้วยตนเอง ตามกำหนดการสอน ดังนี้

สัปดาห์ที่	วัน เดือน ปี	บทความ/นิทาน
1	วันอังคารที่ 29 มิถุนายน พ.ศ.2553 วันพุธที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2553	บทความเรื่อง ค้างคาว
	วันศุกร์ที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันจันทร์ที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ.2553	นิทานเรื่อง กากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์
2	วันอังคารที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันพุธที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ.2553	นิทานเรื่อง เต่าแข่งกับครุฑ
	วันศุกร์ที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันจันทร์ที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ.2553	บทความเรื่อง คินเดียนหงาย
3	วันอังคารที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันพุธที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ.2553	บททวนเรื่องที่ 1 - 4
	วันศุกร์ที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันจันทร์ที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ.2553	นิทานเรื่อง ต้นไทรกับต้นอ้อ
4	วันอังคารที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันพุธที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ.2553	นิทานเรื่อง กลัวยมจัญญ์
	วันศุกร์ที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันพุธที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ.2553	บทความเรื่อง ตู๊กตาชาววัง
5	วันศุกร์ที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ.2553 วันจันทร์ที่ 2 สิงหาคม พ.ศ.2553	บทความเรื่อง ตู๊กตาชาววัง (ต่อ) บทความเรื่อง โลกใต้น้ำ
	วันอังคารที่ 3 สิงหาคม พ.ศ.2553 วันพุธที่ 4 สิงหาคม พ.ศ.2553	บทความเรื่อง โลกใต้น้ำ (ต่อ)
6	วันศุกร์ที่ 6 สิงหาคม พ.ศ.2553 วันจันทร์ที่ 9 สิงหาคม พ.ศ.2553	บททวนเรื่องที่ 4 - 8

2.4 เมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วนำแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความไปทดสอบ กลุ่มตัวอย่างหลังสอน (Posttest) ในวันอังคารที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2553 ซึ่งเป็นแบบทดสอบ ชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังใช้การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยควอไทล์ (Interquartile Range: IQR) แล้วทดสอบค่ามัธยฐานกับเกณฑ์การประเมินระดับ โดยใช้ The Sign Test for Median : One Sample ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. เปรียบเทียบการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังใช้การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 248-249) IOC (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยมีสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับเนื้อหาที่ต้องการวัด

$\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 การวิเคราะห์ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบเป็นรายชื่อของแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ใช้ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบเป็นรายชื่อ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 96) โดยมีสูตร ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ดัชนีค่าความยากง่าย
	R	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบถูก
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

1.3 การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบเป็นรายข้อ ของแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ใช้ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบเป็นรายข้อ (บุญชม ศรีสะอาด. 2543: 50) โดยมีสูตร ดังนี้

$$r = \frac{H - L}{N/2}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

1.4 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ใช้วิธีของคูเดอริ-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 183) โดยมีสูตร ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
	p	แทน	คะแนนที่ตอบถูก
	q	แทน	คะแนนที่ตอบผิด
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนการสอบครั้งนั้น

$$s_t^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนสอบทั้งหมด

X^2 แทน คะแนนสอบของนักเรียนยกกำลังสอง

2. การหาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) ของคะแนนความสามารถอ่านจับใจความ ใช้ค่ามัธยฐาน (พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2545: 174) โดยมีสูตร ดังนี้

$$Mdn = X_{\frac{N}{2} + 1}$$

เมื่อ Mdn แทน มัธยฐาน หรือ ค่ากลาง

X แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่

$$X_{\frac{N}{2}} \text{ แทน } \text{คะแนนตัวที่ } \frac{N}{2}$$

$$X_{\frac{N}{2} + 1} \text{ แทน } \text{คะแนนตัวที่ } \frac{N}{2} + 1$$

2.2 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของคะแนนความสามารถอ่านจับใจความ ใช้ค่าพิสัยควอไทล์ (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. 2543: 152) โดยมีสูตร ดังนี้

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ	Q_1	แทน	ค่าที่ตำแหน่ง 1/4 หรือ 25% หาได้จาก $Q_1 = \frac{N}{4}$
	Q_3	แทน	ค่าที่ตำแหน่ง 3/4 หรือ 75% หาได้จาก $Q_3 = \left(\frac{N}{4}\right) \times 3$
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานของความสามารถอ่านจับใจความ โดยใช้ The Sign Test for Median: One Sample (Miltion; Mcteer; & Corbet. 1997: 594-595) โดยมีสูตร ดังนี้

$$P(X \leq M) = P(X \geq M) = \frac{1}{2}$$

เมื่อ	M	แทน	ค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (เกณฑ์ที่กำหนดไว้)
	X	แทน	จำนวนค่าของตัวแปรที่น้อยกว่าค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ (-) หรือจำนวนค่าของตัวแปรที่มากกว่าค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (+) โดยพิจารณาใช้ค่า + เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M < M_0$ และพิจารณาใช้ค่า - เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M > M_0$ เมื่อ M เป็นค่ามัธยฐานที่ได้จากการทดลองและ M_0 เป็นค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอน โดยใช้การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS โดยใช้ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 93) โดยมีสูตร ดังนี้

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างของข้อมูลทั้งคู่
	X	แทน	คะแนนของการทดสอบก่อนการสอน
	Y	แทน	คะแนนของการทดสอบหลังการสอน

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก
 กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายที่มีอยู่เดิม
 หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และมีเครื่องหมายลบตามลำดับ
 ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้อ่า T

$$Z = \frac{T - E(T)}{S_T}$$

เมื่อ $E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$

$$S_T = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

เมื่อ	$E(T)$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	S_T	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	Z	แทน	คะแนนมาตรฐาน
	T	แทน	ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาศักยภาพการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ทำการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาศักยภาพการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบศักยภาพการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

การศึกษาศักยภาพการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

มีรายละเอียดดังตาราง 1 และตาราง 2

ตาราง 1 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

คนที่	คะแนนก่อนสอน	ระดับ ความสามารถ	คะแนนหลังสอน	ระดับ ความสามารถ	ผลต่างของ คะแนน
1	5	ปรับปรุง	13	ดี	8
2	7	พอใช้	16	ดีมาก	9
3	7	พอใช้	17	ดีมาก	10
4	6	พอใช้	16	ดีมาก	10
5	7	พอใช้	14	ดี	7
Mdn	7	พอใช้	16	ดีมาก	
IQR	2		3		

จากตาราง 1 แสดงว่า ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง โดยก่อนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีคะแนนอยู่ระหว่าง 5 ถึง 7 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 7 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 2 มีระดับความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับพอใช้ และหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีคะแนนอยู่ระหว่าง 13 ถึง 17 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 16 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 3 มีระดับความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับดีมาก

ตาราง 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับดี (11-15 คะแนน)

คนที่	คะแนนหลังการสอน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	ค่าคะแนนมัธยฐาน ที่เป็นเกณฑ์ระดับดี	เครื่องหมาย		P - Value
			+	-	
1	13	11-15	+		1.0000
2	16		+		
3	17		+		
4	16		+		
5	14		+		
Mdn	16	≥11	5	0	
IQR	3				

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS แตกต่างจากเกณฑ์ระดับดี (11 - 15 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดี

การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS
มีรายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

คนที่	คะแนน		ผลต่างของคะแนน (D=Y-X)	ลำดับที่ ของความ แตกต่าง	ลำดับตาม เครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			+	-	
1	5	13	8	2	+2		0*
2	7	16	9	3	+3		
3	7	17	10	4.5	+4.5		
4	6	16	10	4.5	+4.5		
5	7	14	7	1	+1		
รวม					$T^+ = 15$	$T^- = 0$	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้นอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถอ่าน
จับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง
หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีอาการพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จังหวัดปทุมธานี จำนวน 5 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS และแบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยชนิด One Group Pretest – Posttest Design ในวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2553 ได้ดำเนินการทดสอบความสามารถอ่านจับใจความก่อนการสอน (Pretest) กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้อ่านจับใจความจากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ใช้ระยะเวลาในการสอน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน คือ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 08.00 – 09.00 น. วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ระหว่างวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2553 ถึงวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2553 เมื่อเสร็จสิ้นการสอน ได้ทำการทดสอบความสามารถอ่านจับใจความหลังการสอน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการสอน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) The Signed Test for Median: One Sample และ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Rang : IQR)

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้น

อภิปรายผล

1. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับพอใช้ และหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS อยู่ในระดับดี ปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถอ่านจับใจความ หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นการสอนที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นขั้นตอน ให้นักเรียนฝึกคิดอย่างเป็นระบบ และเชื่อมโยงในแต่ละขั้นตอน ช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน เนื่องจากมีกรอบและแนวทางให้นักเรียน โดยมีครูคอยดูแลการฝึกของนักเรียน และคอยกระตุ้นให้นักเรียนตั้งคำถามเพื่อแสวงหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน

เนื่องด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นวิธีการสอนที่ฝึกการอ่านควบคู่กับการคิดวิเคราะห์ ทำให้นักเรียนมีกรอบแนวคิดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ตามอักษรย่อจากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS คือขั้น K (What we know) กิจกรรมนักเรียนรู้อะไร เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องฝึกใช้ประสบการณ์เดิมของตนเอง ประสบการณ์เดิมของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญมากในกิจกรรมก่อนการอ่าน เพราะความรู้จากประสบการณ์เดิมจะเป็นพื้นฐานให้นักเรียนสามารถคาดเดาเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์จากชื่อเรื่องได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพัชรินทร์ แจ่มจำรูญ (2547: 80), พรรณี เศวตมาลย์ (2543: 57), และเกียรติชัย ยานะรังสี (2540: 47) ที่กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า นักเรียนจะต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเพื่อตีความ ทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ดังนั้นประสบการณ์เดิมจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ความสามารถทางการอ่านดีขึ้น ในช่วงแรกนักเรียนต้องช่วยกันระดมความคิดว่าแต่ละคนรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านลงในแบบฝึก เป็นการช่วยให้นักเรียนได้ทราบถึงระดับความรู้ที่ตนมี ยกตัวอย่างเช่น นักเรียนอ่านเรื่องค้างคาว นักเรียนต้องบันทึกสิ่งที่นักเรียนมีความรู้เดิม เกี่ยวกับค้างคาวลงในแบบฝึกก่อนเรียน เช่น นักเรียนบันทึกว่า ค้างคาวมีสีดำ และออกหากินตอนกลางคืน เป็นต้น การกระตุ้นให้นักเรียนดึงเอาความรู้จากประสบการณ์เดิมของตนมาใช้ ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขั้น W (What we want to know) กิจกรรมนักเรียนต้องการรู้อะไร เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความอยากรู้อยากเห็น โดยใช้วิธีการตั้งคำถามในสิ่งที่นักเรียนต้องการรู้ การตั้งคำถามของนักเรียนเป็นการสร้างแรงจูงใจในการอ่าน และเป็นจุดสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนค้นหาคำตอบในการอ่าน สอดคล้องกับแนวคิดของ วิจิตรา นรสิงห์ (2540: 87) ที่ว่า การตั้งคำถามของนักเรียนทำให้นักเรียนสามารถกำหนดเป้าหมายการอ่านอย่างอิสระ มุ่งจดจ่ออยู่กับบทอ่าน และตรวจสอบตนเองในขณะที่เรียนรู้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ กิลเลสปี (Gillespie. 1990: 250-257) ที่ว่า การสร้างคำถามเป็นเทคนิคหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนตั้งเป้าหมายในการอ่านให้แก่ตนเอง มีข้อดี 2 ประการคือ ประการแรกทำให้การอ่านเป็นกระบวนการที่นักเรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ ประการที่สองช่วยให้นักเรียนสนใจ เอาใจใส่เรื่องที่กำลังอ่าน ในขั้นนี้นักเรียนต้องบันทึกสิ่งที่นักเรียนอยากรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ยกตัวอย่างเช่น นักเรียนบันทึกว่า อยากรู้อะไรเกี่ยวกับค้างคาวบินได้อย่างไร ในตอนกลางคืน เป็นต้น ขั้นนี้เป็นฝึกให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต้องการที่จะแสวงหาความรู้ เป็นการตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน เป็นส่วนที่ฝึกให้นักเรียนมีสมาธิในการอ่าน เพราะนักเรียนต้องหาคำตอบให้กับคำถามที่ตนได้ตั้งไว้ด้วย

ขั้น L (What we have learned) กิจกรรมนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนเรียนรู้วิธีการอ่านอย่างมีสมาธิ ในขั้นนี้นักเรียนจะต้องอ่านเนื้อเรื่อง และบันทึกความรู้ที่อ่านลงในแบบฝึก ยกตัวอย่างเช่น นักเรียนบันทึกว่า ค้างคาวบินโดยไม่ต้องใช้สายตา มันอาศัยเสียงสะท้อนกลับของตัวเอง เป็นต้น ในกระบวนการนี้นักเรียนจะต้องตอบคำถามที่ตนเองได้ตั้งไว้ในขั้น W ได้ ซึ่งในขั้นนี้ช่วยสร้างให้นักเรียนมีจุดประสงค์ในการอ่าน ฝึกให้นักเรียนมีสมาธิในการอ่าน และฝึก

ให้รู้จักการจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน สอดคล้องกับแนวคิดของ สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544: 51-78) ซึ่งกล่าวไว้ว่า นักเรียนจะได้รับการฝึกให้ตระหนักในกระบวนการทำความเข้าใจตนเอง มีการวางแผน ตั้งจุดมุ่งหมาย ตรวจสอบความเข้าใจตนเอง มีการจัดระบบข้อมูลเพื่อการดึงมาใช้ ภายหลังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ชั้น PLUS (Mind Mapping) กิจกรรมการสร้างแผนภาพความคิด เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกการเรียงลำดับเหตุการณ์ และเรียนรู้การเรียงลำดับข้อมูลอย่างเป็นขั้นตอน แล้วจึงนำเสนอออกมาในรูปแบบของแผนภาพความคิด นักเรียนจะเกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน เป็นอย่างดี สอดคล้องกับแนวคิดของ อภรณ์พรณ พงษ์สวัสดิ์ (2550: 98), และพัชรินทร์ แจ่มจำรูญ (2547: 81) ที่กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า การสอนโดยให้นักเรียนทำแผนภาพความคิดเพื่อสรุปเรื่องที่อ่านจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านดีขึ้น เพราะทำให้สามารถมองเห็นใจความสำคัญ รวมทั้งรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน ตลอดจนช่วยให้นักเรียนแยกแยะใจความสำคัญในเรื่องที่อ่าน ได้ง่าย และเป็นระบบ มองเห็นภาพความคิดรวบยอด และภาพรวมของบทอ่าน ได้เร็ว ชัดเจน สามารถเข้าใจบทอ่านได้ดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ สเตาฟเฟอร์ (ชลธิชา จันทร์แก้ว, 2549: 128; อ้างอิงจาก Stauffer, 1980: 75) ที่ว่า การสอนโดยการทำแผนภาพความคิด เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียน ต้องใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลในการแยกแยะใจความสำคัญ และรายละเอียดต่างๆ ในบทอ่าน มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดในบทอ่านนั้นได้อย่างชัดเจน มีระบบเป็นลำดับ ขั้นตอน และยังช่วยให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์บทอ่านได้ง่าย และดีขึ้น กิจกรรมการสรุปเรื่อง (Summarizing) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านมากขึ้น และนักเรียนได้เรียนรู้วิธีการ เรียบเรียงภาษาที่มาจากความเข้าใจ โดยนำข้อมูลจากแผนภาพความคิดมาเรียบเรียงเป็นใจความ สำคัญด้วยภาษาของตนเอง จะเห็นได้ว่าแผนภาพความคิดเป็นเสมือนโครงร่างในการเขียนสรุป ใจความสำคัญ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นิศากร พ่วงมหา (อภรณ์พรณ พงษ์สวัสดิ์, 2550: 98; อ้างอิงจาก นิศากร พ่วงมหา, 2536: 36) ที่พบว่า กิจกรรมการสรุปย่อเป็นกระบวนการเรียน การสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ และใช้ภาษาของตนเองในการเขียน และสอดคล้องกับแนวคิด ของ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541: 313) ที่ว่าการสอนให้นักเรียนเขียนสรุปใจความสำคัญจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่าน และช่วยเพิ่มความจำของนักเรียน การสรุปเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนระลึก เรื่องที่นักเรียนอ่านมาแล้วได้ ช่วยให้ผู้สามารถจดจำในสิ่งที่อ่านได้ดี และตอบคำถามจากแบบฝึกหัดได้

จะเห็นได้ว่าทุกขั้นตอนจากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ล้วนมีส่วนส่งเสริมให้ นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในเกณฑ์ระดับดี

2. ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS

เป็นการสอนที่ยืดผู้เรียนเป็นสำคัญ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่าน กิจกรรมส่วนใหญ่ เน้นให้นักเรียนฝึกทักษะในการคิด กระบวนการกลุ่ม การแก้ปัญหา และการดำเนินกิจกรรมด้วยตัว นักเรียนเป็นหลัก เช่น การระดมความคิด ค้นหาข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน การเขียนแผนภาพความคิด บทบาทของครูเป็นเพียงผู้คอยแนะนำ ช่วยเหลือ และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น การร่วม ทำกิจกรรมกลุ่ม ยอมรับซึ่งกันและกัน นอกจากนี้กิจกรรมในชั้นตอนการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ยังสอดแทรกกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะภาษา การพูด การฟัง และการเขียนพร้อมๆ กัน อย่างเป็นระบบ จึงส่งผลให้หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS นักเรียนมีความสามารถอ่านจับ ใจความสูงขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พัชรินทร์ แจ่มจำริญ (2547: บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS กับวิธีสอนอ่านแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของ นักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอน อ่านแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอาภรณ์พรพรรณ พงษ์สวัสดิ์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้

ดังจะเห็นได้ว่าการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS มีกระบวนการที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ ของนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการอ่านได้ดีขึ้น สามารถกล่าวได้ดังนี้

2.1 ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านได้เป็นคำๆ แต่เมื่ออยู่ในรูปของประโยคหรือ เนื้อเรื่องที่มีความยาวมากขึ้น นักเรียนจะไม่เข้าใจความหมาย สังเกตจากการให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ทีละคน นักเรียนอ่านคำได้ แต่ไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ นักเรียนต้องอาศัยการดู รูปภาพแล้วเดาคำตอบโดยไม่กลับไปอ่านเนื้อเรื่อง หลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS นักเรียน สามารถเล่าเรื่องที่อ่านได้ และสามารถตอบคำถามในระดับความจำได้ดี เนื่องจากการสอนแบบนี้เป็น การสอนที่มีลำดับขั้นตอน ร่วมกับการทำกิจกรรมต่างๆ ทำให้นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องเข้าไปซ้ำมายังทำ ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น จดจำเรื่องราวได้มากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการฝึกของธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้จะเกิดผลดีได้ก็ต่อเมื่อได้ฝึกฝนหรือกระทำซ้ำบ่อยๆ จนเกิด ความคล่องแคล่วชำนาญ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2545: 9)

2.2 นอกจากนักเรียนจะอ่านและตอบคำถามจากเรื่องได้แล้ว นักเรียนยังสนุกกับการอ่าน มีความกระตือรือร้น ต้องการที่จะอ่าน และยังส่งผลให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น เนื่องจากก่อน การสอนจะทำกิจกรรมการทายชื่อเรื่องก่อนสอน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและจดจ่อกับเนื้อเรื่อง ที่จะเรียน ครูจะให้รางวัลเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนพยายามทายชื่อเรื่องให้ถูกต้อง ซึ่งจะสอดคล้องกับ ทฤษฎีการให้สิ่งเร้าและการตอบสนอง ผลที่ได้คือการตอบสนองที่ดี และนักเรียนยังได้นำวิธีการสอน อ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ไปใช้ในการอ่านเนื้อเรื่อง หรือบทความต่างๆ ที่สนใจ หรือทำการบ้านที่เป็น การอ่านจับใจความของตนเองอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพพรรณ อินทนิล (2546: 68-70) ที่กล่าวว่า ถ้าเด็กอ่านหนังสือแล้วได้รับความสนุกเพลิดเพลิน เด็กจะเห็นการอ่านเป็นของดี เด็กจะ พอใจ และสนใจต่อการอ่าน เป็นการสร้างนิสัยที่ดีให้กับเด็ก ทำให้เด็กรักการอ่าน และใช้การอ่านให้ เกิดประโยชน์ในการเรียนต่อไป

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนจากการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูตึง มีความสามารถอ่านจับใจความสูงขึ้น

การวิเคราะห์ความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง เป็นรายบุคคลมีรายละเอียด ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 เป็นเพศชาย ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจ และตอบ ประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใครในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ในการเรียนการสอนช่วงแรกนักเรียนไม่มั่นใจในตนเองที่จะตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่าน แต่หลังการสอนนักเรียนมีความมั่นใจในการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านมากขึ้น และสามารถ ตอบได้ว่า ในเรื่องมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร นักเรียนให้ความสนใจในการทำแผนภาพความคิด ของเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ช่วงแรกนักเรียนไม่เข้าใจวิธีการ ครูจึงต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจอย่าง ละเอียด เมื่อเข้าใจแล้วนักเรียนสามารถอ่าน และทำแผนภาพความคิดจากเรื่องต่อไปได้ดีขึ้น ก่อนเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 5 คะแนน หลังเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 13 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่า นักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้ดีขึ้นหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS และนักเรียนมี ความมั่นใจในการตอบคำถามมากขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี

นักเรียนคนที่ 2 เป็นเพศชาย ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจ และตอบ ประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใคร ทำอะไร ในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ที่ไหน เมื่อไร เนื่องด้วยนักเรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงจึงกล้าที่จะตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง มีทั้งที่ตอบถูก และตอบผิดโดยไม่กลัว ซึ่งเป็นผลดีในการสอนอ่าน หลังการสอนนักเรียนสามารถตอบคำถามจาก

เนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านได้ว่า ในเรื่องมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร นักเรียนให้ความสนใจในการทำแผนภาพความคิดของเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ก่อนเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 7 คะแนน หลังเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 16 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้ดีขึ้นหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS และทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี สามารถนำวิธีการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวันในการเรียนรายวิชาอื่นได้

นักเรียนคนที่ 3 เป็นเพศชาย ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจ และตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใคร ทำอะไร ในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ที่ไหน เมื่อไร ในการเรียนการสอนช่วงแรกนักเรียนไม่ยอมแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนในการทำกิจกรรมกลุ่ม เนื่องจากนักเรียนไม่มั่นใจกับคำตอบของตนเอง ครูจึงต้องกระตุ้นเป็นพิเศษในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อน แต่หลังการสอนนักเรียนมีความมั่นใจในการตอบคำถามร่วมกับเพื่อนมากขึ้น และสามารถตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านได้ว่า ในเรื่องมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร นักเรียนให้ความสนใจในการทำแผนภาพความคิดของเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ก่อนเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 7 คะแนน หลังเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 17 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้ดีขึ้นหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการตอบคำถาม และมั่นใจในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนด้วย

นักเรียนคนที่ 4 เป็นเพศชาย ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจ และตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใครในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร นักเรียนชอบการแสดงออก การร่วมกิจกรรมการทายชื่อเรื่อง ดังนั้นนักเรียนจึงสนใจในเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านเป็นพิเศษ ซึ่งหลังการสอนนักเรียนสามารถตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านได้ว่า ในเรื่องมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร นักเรียนให้ความสนใจในการทำแผนภาพความคิดของเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ก่อนเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 6 คะแนน หลังเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 16 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้ดีขึ้นหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS นักเรียนสามารถนำวิธีการอ่านที่ครูสอนไปใช้ในชีวิตประจำวันในการเรียนวิชาอื่นได้

นักเรียนคนที่ 5 เป็นเพศหญิง ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ เข้าใจ และตอบประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนได้ เช่น ตอบได้ว่ามีใครในเรื่อง แต่ไม่สามารถบอกได้ว่า ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ซึ่งในระยะแรกนักเรียนไม่ค่อยให้ความสนใจในการอ่านมากนัก จึงไม่ให้ความร่วมมือในการเรียนการสอน ทำให้การสอนเป็นไปอย่างล่าช้า แต่หลังการสอนนักเรียนมีความสนใจในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่านได้ว่า ในเรื่องมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร นักเรียนสนใจในการทำแผนภาพความคิดของเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ช่วงแรกนักเรียนไม่เข้าใจวิธีการ ครูจึงต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจอย่างละเอียด เมื่อเข้าใจแล้วนักเรียนสามารถอ่าน และ

ทำแผนความภาคภูมิใจจากเรื่องต่อๆ ไปได้ดี ก่อนเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 7 คะแนน หลังเรียนนักเรียนทำคะแนนได้ 14 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้ดีขึ้นหลังการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS และนักเรียนเข้าใจการอ่านมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การทำกิจกรรมการสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS ครูผู้สอนถือเป็นส่วนสำคัญในการกระตุ้นความรู้เดิม หรือแนวคิดของนักเรียน ดังนั้นครูจะต้องคอยให้ความช่วยเหลือโดยการช่วยกระตุ้นนักเรียนในการคิด หรือถามคำถามเพื่อให้ครอบคลุมเนื้อเรื่อง
2. การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS เป็นวิธีสอนที่มีขั้นตอน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องเตรียมตัวในการทำกิจกรรมมาก่อนล่วงหน้าเป็นอย่างดี จะทำให้การสอนประสบผลสำเร็จ
3. การทำกิจกรรมครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ความคิดในการระดมสมอง การตั้งคำถาม การจัดระเบียบของข้อมูล และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้ได้มากที่สุด ครูไม่ควรสรุป หรือเฉลยก่อนที่นักเรียนจะได้ใช้ความคิด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการใช้การสอนอ่านด้วยวิธี KWL – PLUS กับตัวแปรอื่นๆ นอกเหนือจากผลการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความ เช่น ความภาคภูมิใจในการอ่าน เป็นต้น
2. ควรมีการนำเนื้อเรื่องที่มีรูปแบบการเขียนที่นอกเหนือจากนิทาน และบทความ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกอ่านในหลายรูปแบบ เช่น ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). *สื่อการเรียนรู้ สาระพื้นฐานชุดแม่บทมาตรฐาน ภาษาไทย ป. 5 ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2546). *การจัดการสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2546ก). *การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ:
คณะอนุกรรมการพัฒนาคุณภาพวิชาการกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.
- (2546ข). *แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *เอกสารชุดเทคนิคการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด การเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. (2550). *หุพีการแต่กำเนิด การวินิจฉัยและฟื้นฟูสมรรถภาพ*. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล. กษกรการพิมพ์.
- การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์. (2549). *การใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- เกียรติชัย ยานะรังสี. (2540). *ผลการสอนแบบเค ดับบลิว แอล พลัส ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์
ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ ฉัตรทอง. (2545). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

- เจียมจิต ถวิล. (2550). *ชุดเผยแพร่ความรู้ความผิดปกติของการสื่อความหมาย เรื่องหูตึงในเด็ก*.
กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ; และบาหยัน อิมสำราญ. (2547). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โครงการตำรา
และหนังสือคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). *การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ: ศิลปบรรณาคาร.
- ฉวีวรรณ ปะนามะสา. (2547). *การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่าน
จับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิค 9 คำถาม*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.
(หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
ถ่ายเอกสาร.
- ชลธิชา จันท์แก้ว. (2549). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL- PLUS*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ณานิ ปัญจนวนนท์. (2547). *การศึกษาศักยภาพในการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2547). *การสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
เมธีทีปส์.
- ทองจันทร์ ชนชนะชัย. (2550). *ผลของการใช้เกมต่อความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. (หลักสูตร
และการสอนการศึกษาพิเศษ). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ถ่ายเอกสาร.
- ทิพสร มีปิ่น. (2539). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ ด้วยวิธี
KWL – PLUS กับการสอนอ่านตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โทนี่ บุญชาน. (2544). *ใช้หัวคิด*. แปลจาก Use your head โดย ธัญญา ผลอนันต์. กรุงเทพฯ: ขวัญข้าว.
- ธนิษฐา สุรสิทธิ์. (2550). *ผลของการใช้แบบเรียนเสริมที่มีต่อความสามารถในการอ่านและเขียน
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสต
ศึกษาจังหวัดชัยภูมิ*. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอนการศึกษา
พิเศษ). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

- ธนู ทดแทนคุณ; และกานต์วี แพทย์พิทักษ์. (2552). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ธิดารัตน์ เจตินัย. (2551). ผลการอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิดและเกมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิติอนุพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- นิลบล ทูรานุกาพ. (2546). เด็กที่ความบกพร่องทางการได้ยิน : สารนุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในวโรกาสพระชนมายุ 4 รอบ พุทธศักราช 2546. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บังอรต้นปาน. (2546). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ประพนธ์ เรืองณรงค์. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- ประมง สวัสดิ์ลาภา. (2552). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเศวตฉัตร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- พนาไพโร ป่วนฉิมพลี. (2551). ผลการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการจัดกิจกรรมกลุ่มร่วมมือแบบ STAD. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ ชาตะรัตน์. (2545). การอ่าน: เครื่องมือในการแสวงหาความรู้. วิชาการ 5, (1 มกราคม).
- พรรณี เสวตมาลย์. (2543). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ KWL-Plus กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

- พนิตนาฏ ชูฤกษ์. (2551). *อ่านเร็วให้เป็นจับประเด็นให้อยู่หมัด*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น (จัดจำหน่าย).
- พวงแก้ว กิจธรรม. (2546). *การศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2545). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรินทร์ แจ่มจัญญ. (2547). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL – PLUS กับวิธีสอนอ่านแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- พิณทิพย์ วิจิตรจามรี. (2544). *การศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมสำหรับนักศึกษาหูหนวก กรณีศึกษาวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล*. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (งานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). *หลักการวัดผลและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เข้า ออฟ เคอร์มีส์ท์.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). *การส่งเสริมการอ่าน*. ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง; และคณะ. (2550). *ศิลปะการอ่านอย่างมืออาชีพ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- มนฤดี ภูษา. (2550). *ผลของการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบเรียนเสริมที่มีต่อความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด*. รายงานการศึกษานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ยุทพงษ์ กัยวรรณ. (2543). *พื้นฐานการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ยุภาวดี ชันธูลา. (2546). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่านจับใจความภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2546 อำเภอหนองกุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

- รัตนา เฉลี่ยว. (2546). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการอ่าน
จับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอน
ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
----- (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วรรณิ โสภประยูร. (2544). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2547). เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับครูมืออาชีพ. นครปฐม:
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
----- (2548). เทคนิคและยุทธวิธีพัฒนาทักษะการคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.
นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วาริ ธีระจิตร. (2545). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตรา นรสิงห์. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อ
การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธี
KWL-Plus กับการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาวัลย์ เจริญพงศ์. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การคิด
วิพากษ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- วิไลวรรณ สวัสดิวงศ์. (2547). การพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – PLUS. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- วิสาข์ จิตวิวัฒน์. (2541). การสอนอ่านภาษาอังกฤษ. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- แววมยุรา เหมือนนิล. (2541). การอ่านจับใจความ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- ศศิธร ธัญลักษณ์มานนท์. (2542). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเอดดูเคชั่น.
- ศศิธร วงศ์ชาติ. (2542). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย
ของ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือ
ครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิพรรณ เปรื่องศิลป์รัตน์. (2544). *การใช้รูปแบบ KWLA พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.*
- ศรียา นิยมธรรม. (2544). *ความบกพร่องทางการได้ยิน : ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา และสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.*
- (2548). *การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จำไทย เพรส.*
- (2550). *ทัศนศิลป์เพื่อการศึกษาพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.*
- ศิริวรรณ เสนา. (2541). *การศึกษาคุณลักษณะของเนื้อความสำหรับฝึกคัดลายมือที่ส่งผลต่อ พัฒนาการด้านลายมือ และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สนิท สัตโยภาส. (2542). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. เชียงใหม่: สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.*
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาธรรม. (2544). *การยัดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการประเมินตามสภาพจริง. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: The Knowledge Center.*
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *รายงานการประเมินคุณภาพ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ปีการศึกษา 2541. กรุงเทพฯ: สำนักนิเทศและพัฒนา มาตรฐานการศึกษา สำนักงาน.*
- (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า และพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).*
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). *การประเมิน การอ่าน คิติวิเคราะห์และ เขียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).*
- สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2550). *แนวทางการจัดการเรียนรู้และหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.*
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพังงา. (2547). *เอกสารประกอบการประชุมการพัฒนาการเรียน การสอนภาษาไทย เล่ม 1 เรื่องการใช้ฐานการเรียนรู้. พังงา: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา พังงา.*

- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2548). *มาตรฐานการศึกษาของชาติ*. กรุงเทพฯ: สกศ.
- สุพรรณิ อ่อนจาก. (2548). *การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนอ่านโดยใช้นิทานประกอบภาพ*.
ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรีย์มาศ บุญฤทธิ์รุ่งโรจน์. (2544). *การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- โสภา คงเกื้อ; และนภาพร ประกอบผล. (2549). *ผลการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการอ่าน
จับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา
และจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อนงค์นาฏ เวชกิจ. (2547). *ผลการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส ที่มีต่อการอ่านจับใจความ
สำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ประถมศึกษา).
เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อดิเทพ เมฆเมืองทอง. (2551). *การศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อมรศรี แสงส่องฟ้า. (2545). *การเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดทะเลบก อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี KWL – PLUS กับการสอนอ่านตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2551). *การสอนเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อาภรณ์พรณ พงษ์สวัสดิ์. (2550). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL- PLUS*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(หลักสูตรและวิธีสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ วาสน์อานวย. (2545). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ตามแนว
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์

ศษ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
ถ่ายเอกสาร.

เอกชัย ยุติศรี. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาไทย และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการเรียนด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การจัดการการเรีนนรู้). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
ถ่ายเอกสาร.

Bess, Fred H.; & Humes, Larry E. (2008). *Audiology : The Fundamentals*. Fourth Edition. China; Lippincott Williams & Wilkins Kluwer business.

Carr, E.; & Donna Ogle. (1987). K-W-L PLUS : A Strategies for Comprehension and Summarization. *Journal of Reading* 30 (April 1987) : 626 – 631.

Conner, Jennifer. (2004). *Instructional Reading Strategies : KWL (KNOW. WANT TO KNOW. LEARN)* Retrieved May 9, 2010, From <http://www.indiana.edu/~L517/kwl.html>

Delaney, N.M. (2002). *The effect of strategy training on comprehension of implicit and Information in familiar and unfamiliar expository test*. Dissertation Abstracts International. 53 - 10 A : 3260. Retrieved June 20, 2010, From <http://proquest.umi.com>.

Gillespie, C. (1990). Questions about Student Genreated Questions. *Journal of Reading* 34 : 250 – 257.

Knoll, C.L. (2000). *The relationship between motivation and reading comprehension*. *Dissertation Abstracts International*. 38 - 05 A : 3063. Retrieved June 20, 2010, From <http://proquest.umi.com>.

KidsHealth. (2009). *What's Hearing Loss?*. Retrieved October 16, 2009, From http://www.Kidshealth.org/kid/health_problems/sight/hearing_impairment.html

----- (2009). *Types of Hearing loss*. Retrieved October 16, 2009, From http://www.Kidshealth.org/kid/health_problems/sight/hearing_impairment.html

Kovach, J.J. (2001). *Dimensions of reading motivation and types of rewards : Considering the reword proximity hypothesis*. *Dissertation Abstracts International*. 62 - 04 A : 3078. Retrieved June 20, 2009, From <http://proquest.umi.com>.

Lemas, L.B. (2003). *The effect of reading strategies on the comprehension development of theTESL learners*. Dissertation Abstracts International. 59 – 11 A : 2945. Retrieved January 17, 2010, From <http://proquest.umi.com>.

Miltion. J. Susan; Paul, M. Mcteer; & Janet, J. Corbet. (1997). *Individual in Society*. New Youk: McGraw-Hill. Inc.

Sanchez, Lourdes Z. (2004). *Effects of parent participation using first language curriculum –materials on the English reading achievement and second – language acquisition of Hispanic students*. Dissertation Abstracts International. 64 – 12 A : 4360. Retrieved January 17, 2010, From <http://proquest.umi.com>.

Seder, L.S. (2001). *Understanding the multidimensionality of reading motivation : Comparing reading motivation of students with and without learning / reading disability*. Dissertation Abstracts International. 62 – 06 A : 2078. Retrieved January 19, 2010, From <http://proquest.umi.com>.

WHO. (2006). *World Health Organization*. Retrieved July 15, 2009, from: <http://www.who.int/topics/deafness/en/>

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

1. อาจารย์จินดา อุ่นสอน

ตำแหน่ง : ครู คส.3 ชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์

วุฒិการศึกษาศาสตร์ : กศ.ม. (สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

2. อาจารย์จำรัส จินดาวงศ์

ตำแหน่ง : ครู คส.2 ชำนาญการพิเศษ อาจารย์ฝ่ายวิชาการ

โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี

วุฒิการศึกษาศาสตร์ : กศ.ม. (สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

3. อาจารย์ละเอียด อัมพะรัต

ตำแหน่ง : ครู คส.2 ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี

วุฒิการศึกษาศาสตร์ : กศ.ม. (สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

4. อาจารย์ศมานันท์ รัฐธนระวัชต์

ตำแหน่ง : อาจารย์หัวหน้างานทะเบียนวัดผลวิจัย โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

วุฒิการศึกษาศาสตร์ : กศ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แบบทดสอบความสามารถ

อ่านจับใจความ

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ การอ่านจับใจความ (บทความ เรื่อง ค้างคาว)

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5

เวลา 2 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความ คือ การอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง การระบุรายละเอียด ของเรื่องที้อ่าน แล้วเห็นความสัมพันธ์ จุดมุ่งหมายของข้อความหรือเรื่องที้อ่านสรุปเรื่องจากการอ่าน หาคำตอบจากเรื่องที้อ่าน นำไปสู่การเขียนแผนภาพความคิด และตอบคำถามจากเรื่องที้อ่าน เพื่อเน้นสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง เพื่อได้รับความรู้จากสิ่งที้อ่านได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากเรื่องที้อ่านได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที้อ่านได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนแผนภาพความคิดตามโครงเรื่องที้อ่านได้

สาระการเรียนรู้

บทความเรื่อง ค้างคาว

แผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูตรวจสอบเครื่องช่วยฟังของนักเรียนทุกคน โดยการตรวจสอบแบตเตอรี่ และการทำงานของเครื่อง ตรวจสอบการได้ยินของนักเรียนทุกคน โดยให้นักเรียนยื่นหันหลัง ครูพูดพยางค์ เสียง อา อี อู อิม ช และ ส ไม่เรียงลำดับแล้วให้นักเรียนพูดตาม
2. ครูให้นักเรียนนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม ครูสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคย โดยการบอกชื่อครู และถามชื่อนักเรียนทีละคน (ครูพูดด้วยรูปปากที่ชัดเจน ความเร็วปกติเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านริมฝีปากได้)
3. ครูนำภาพค้างคาวมาให้ให้นักเรียนดู ครูบอกนักเรียนว่าให้ช่วยกันจำว่าภาพมีลักษณะอย่างไรบ้าง จากนั้นครูเก็บภาพ แล้วแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เท่าๆ กัน

4. ครูนำจิ๊กซอร์มาให้ให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม และบอกให้นักเรียนช่วยกันต่อให้เป็นรูปค้างคาวที่สมบูรณ์ภายในเวลา 5 นาที ครูเป็นผู้จับเวลา จากนั้นครูตีตรูรูปภาพค้างคาวที่สมบูรณ์บนกระดาน และให้นักเรียนช่วยกันตรวจชิ้นจิ๊กซอร์ของกลุ่มตนเองว่าต่อถูกหรือไม่ ถ้าตอบไม่ถูกต้องครูให้ความช่วยเหลือ ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคะแนนของแต่ละกลุ่ม

ขั้นฝึกปฏิบัติ โดยครูและนักเรียนร่วมกันฝึกตามขั้นตอน KWL – PLUS มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมนักเรียนรู้อะไร K (What we know)

1.1 ครูตีภาพค้างคาวบนกระดาน และถามนักเรียนทีละคนว่าภาพนี้เป็นภาพอะไร จากนั้นครูติดบัตรคำค้างคาวบนกระดาน อ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านตามพร้อมๆ กัน แล้วอ่านทีละคนตามลำดับจนครบทุกคน

1.2 ครูให้นักเรียนทายว่าเรื่องที่ได้อ่านจับใจความวันนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร (ให้นักเรียนทุกคนช่วยกันตอบ) โดยมีครูเป็นผู้นำ

1.3 ครูบอกนักเรียนว่าเรื่องที่นักเรียนได้อ่านจับใจความวันนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับค้างคาว

ขั้นที่ 2 กิจกรรมนักเรียนต้องการรู้อะไร W (What we want to know)

2.1 ครูพูดคุยกับนักเรียนเรื่องค้างคาว และแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนเขียนชื่อ – นามสกุล บนหัวกระดาษด้านขวาทุกคน

2.2 จากนั้นครูถามนักเรียนว่านักเรียนอยากรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับค้างคาว ให้นักเรียนเขียนลงบนกระดาษที่ครูแจกให้ (ครูบอกนักเรียนด้วยว่าคำตอบไม่มีถูก-ผิด เป็นเพียงสิ่งที่นักเรียนอยากรูเท่านั้น) แต่ถ้านักเรียนคิดคำถามไม่ได้ ครูต้องเป็นผู้กำหนดคำถามร่วมกับนักเรียน

2.3 เมื่อนักเรียนเขียนสิ่งที่อยากรู้เกี่ยวกับค้างคาวเรียบร้อยแล้ว ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ครูนำนิทานภาพเรื่องค้างคาวมาเล่าให้นักเรียนฟังพร้อมกับเปิดดูภาพประกอบไปพร้อมๆ กัน

2.4 เมื่อครูเล่าเรื่องเสร็จแล้ว ครูแจกบทความเรื่องค้างคาวให้นักเรียนทุกคน ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคนละวรรค โดยครูเป็นผู้เริ่มอ่านก่อน อ่านจนครบทุกคน และเขียนกันอ่านจนจบเรื่อง

ขั้นที่ 3 กิจกรรมนักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไร L (What we have learned)

3.1 ครูให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ได้เรียนรู้จากเรื่องค้างคาวลงในแผ่นกระดาษที่นักเรียนเขียนก่อนอ่านบทความ ถึงสิ่งที่นักเรียนต้องการรู้ และหลังจากการอ่านแล้วนักเรียนสามารถตอบคำถามของตนเองก่อนอ่านได้หรือไม่

3.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลที่ได้ก่อนและหลังการอ่านบทความ โดยครูยกตัวอย่างของครูให้นักเรียนฟังก่อนว่า ก่อนเรียนครูตั้งคำถามว่าอย่างไร และหลังจากการอ่านแล้วครูสามารถตอบคำถามของตนเองได้ หลังจากนั้นให้นักเรียนพูดสรุปผลของตนเองจนครบทุกคน

3.3 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 1 การตอบคำถามแบบปรนัย ครูอธิบายบนกระดานให้นักเรียนดูก่อนทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 4 กิจกรรมสร้างแผนภาพความคิด (Mind Mapping)

4.1 ครูและนักเรียนร่วมกันแบ่งประโยคในบทความเรื่องค้างคาว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตรงกัน และนำประโยคที่ได้ไปสร้างแผนภาพความคิด

4.2 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 2 คน ครูแจกอุปกรณ์ในการทำแผนภาพความคิดให้นักเรียน (กระดาษแข็ง, กรรไกร, กาว, สีไม้) โดยครูนำตัวอย่างแผนภาพความคิดที่ครูทำมาให้ให้นักเรียนดูเป็นแบบอย่าง และอธิบายวิธีการทำให้นักเรียนทุกคนฟัง

4.3 ครูให้นักเรียนนำประโยคที่แบ่งจากบทความเขียนลงในกระดาษแข็งที่ตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแล้ว และให้นักเรียนตกแต่งให้สวยงาม เมื่อได้ประโยคเรียบร้อยแล้วให้นักเรียนนำมาทากาวและปะลงในกระดาษแผ่นใหญ่ที่ครูเตรียมไว้ เป็นแผนภาพความคิด ให้นักเรียนนำผลงานของกลุ่มตนเองมานำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 5 กิจกรรมการสรุปเรื่อง (Summarizing)

5.1 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความเกี่ยวกับค้างคาว จากการดูแผนภาพความคิดของนักเรียนทุกกลุ่ม และให้นักเรียนเขียนสรุปความเกี่ยวกับค้างคาวลงในสมุดของตนเอง (นอกจากแผนภาพความคิดลงสมุดของตนเอง)

5.2 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 2 การเรียงลำดับเหตุการณ์ และแบบฝึกหัดที่ 3 การเขียนแผนภาพความคิดของเรื่องที่อ่าน โดยครูอธิบายให้นักเรียนฟังก่อนการทำแบบฝึกหัด

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำและรูปภาพ
2. จิกซอร์
3. สีไม้, กระดาษ
4. แบบฝึกหัดที่ 1, 2, 3

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- แบบฝึกหัด
- สังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- สังเกตการตอบคำถามในชั้นเรียน

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

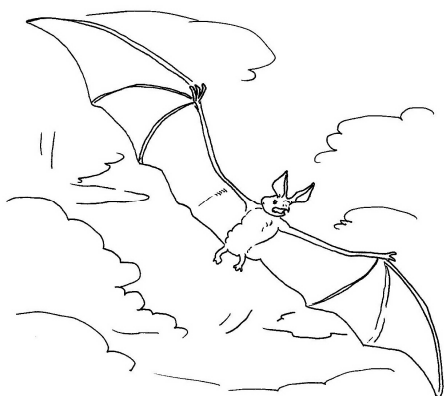
(.....)

จรรย์นที พูลสวัสดิ์

ผู้สอน

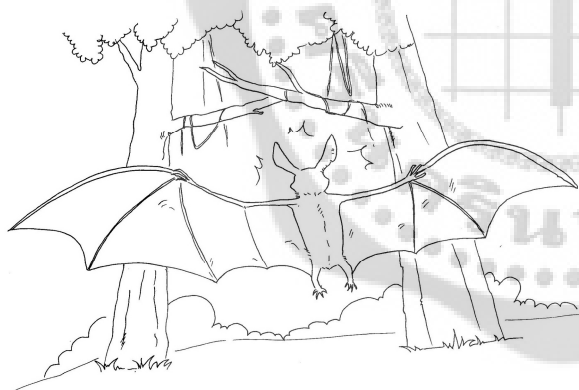
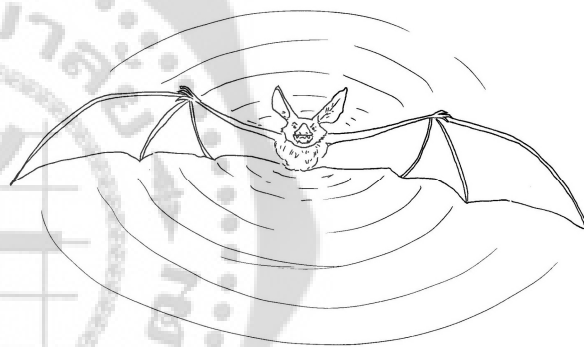
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ค้างคาว

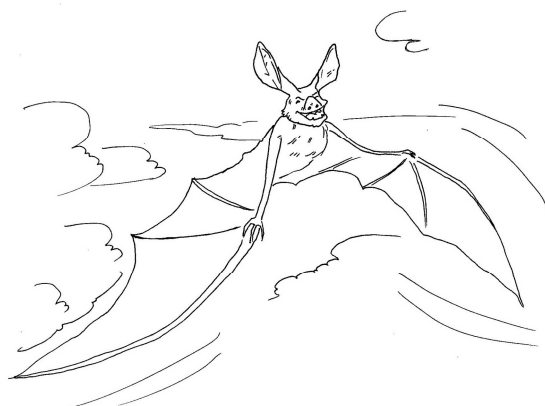
ค้างคาวเป็นสัตว์ที่ออกหากินในเวลา
กลางคืน มันสามารถบินผาดโผน
ฉวัดเฉวียนไปมาโดยไม่ต้องพึ่งสายตา
มันอาศัยเสียงสะท้อนกลับของตัวมันเอง

โดยค้างคาวจะส่งคลื่นสัญญาณพิเศษซึ่งสั้นและรวดเร็ว เมื่อสัญญาณไป
กระทบสิ่งกีดขวางด้านหน้าก็จะสะท้อนกลับ
เข้ามาทำให้รู้ว่ามียะอะไรอยู่ด้านหน้า มันจะบิน
หลบเลี่ยงได้

แม้แต่สายโทรศัพท์ที่ระโยงระยาง
เป็นเส้นเล็กๆ คลื่นเสียงก็จะไปกระทบแล้ว
สะท้อนกลับเข้าหูของมันได้

ไม่มีสัตว์ชนิดไหนที่สามารถรับคลื่นสะท้อนกลับได้ในระยะใกล้ แต่ค้างคาวทำได้
และบินวกกลับได้ทันท่วงที

แบบฝึกหัดที่ 1

ให้นักเรียน (X) ทับข้อที่ถูกต้อง

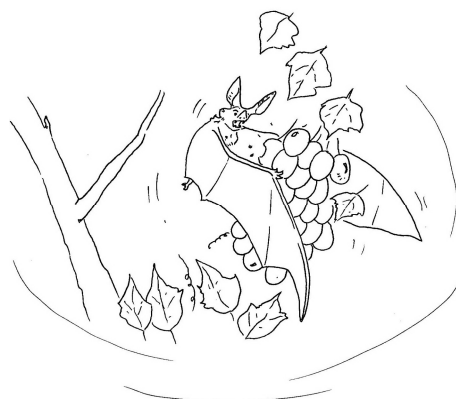
1. ค้างคาวบินโดยไม่ต้องพึ่งสิ่งใด
 - ก. สายตา
 - ข. ปีก
 - ค. หาง

2. คลื่นเสียงสะท้อนกลับไปหาสิ่งใด ของค้างคาว จึงทำให้หลบสิ่งกีดขวางได้
 - ก. สายตา
 - ข. หู
 - ค. ปาก

3. สิ่งใดที่ค้างคาวทำได้แต่สัตว์ชนิดอื่นทำไม่ได้
 - ก. ไม่สามารถรับคลื่นสะท้อนกลับได้
 - ข. สามารถออกหากินเวลากลางวัน
 - ค. สามารถรับคลื่นสะท้อนกลับในระยะใกล้

4. คลื่นสัญญาณของค้างคาวไปกระทบสิ่งกีดขวางที่อยู่ทางด้านใด
 - ก. ด้านหลัง
 - ข. ด้านหน้า
 - ค. ด้านข้าง

5. ค้างคาวออกหากินเวลาใด
 - ก. ตอนเช้า
 - ข. ตอนกลางวัน
 - ค. ตอนกลางคืน

แบบฝึกหัดที่ 2

ให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ตามเนื้อเรื่องที่อ่านโดยใส่หมายเลข 1-5 ลงในช่อง ตามลำดับเหตุการณ์

มันบินผาดโผนโดยไม่ต้องพึ่งสายตา มันอาศัยเสียงสะท้อนกลับของตัวเอง

แม้แต่สายโทรศัพท์ที่ระโยงระยางเป็นเส้นเล็กๆ คลื่นเสียงก็จะไปกระทบ

ค้างคาวจะส่งคลื่นสัญญาณพิเศษซึ่งสั้นและรวดเร็ว

ค้างคาวเป็นสัตว์ที่ออกหากินในเวลากลางคืน

ไม่มีสัตว์ชนิดไหนที่สามารถรับคลื่นสะท้อนกลับได้ในระยะใกล้

แบบฝึกหัดที่ 3

ให้นักเรียนอ่านเรื่อง ค้างคาว แล้วเขียนแผนภาพความคิดของเรื่อง

ตัวละคร

ในเรื่องมีใครบ้าง

.....

.....

.....

ที่ไหน

สถานที่

.....

.....

.....

เหตุการณ์

ในเรื่องใครทำ

อะไรกันบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผล

ผลสรุปของเรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ มีทั้งหมด 3 ชุด
 ชุดที่ 1 การตอบคำถามแบบปรนัย
 ชุดที่ 2 การเรียงลำดับเหตุการณ์
 ชุดที่ 3 การเขียนแผนภาพความคิดของเรื่องี่อ่าน
2. ให้นักเรียนอ่านนิทานและบทความที่กำหนดให้
 แล้วทำแบบทดสอบชุดที่ 1 - 3 ทุกข้อ
3. ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำชี้แจงในแบบทดสอบแต่ละชุด หากมีข้อสงสัยให้สอบถามครู หรือผู้ดูแลการสอบ

ชื่อ.....นามสกุล.....

ชั้น..... เลขที่.....

โรงเรียน.....

แบบทดสอบชุดที่ 1

ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถามโดยกากบาท (X) ทับข้อที่ถูกต้อง

ช้างและสิงโตเดินมาแจ้งข่าวให้สัตว์ตัวอื่นๆ รู้ ทั้งสองประกาศว่า “เพื่อนๆ สัตว์ป่าทั้งหลายจงฟังให้ดี จากวันนี้อีกหนึ่งอาทิตย์พวกเราจะจัดงานประกวดความงามของสัตว์ป่าขึ้น งานนี้ยินดีต้อนรับสัตว์ป่าสี่เท้าทุกชนิด”

ข่าวนี้ทำให้สัตว์ป่าสี่เท้าทั้งหลายพากันตื่นตื่นและต่างก็ยินดีที่จะเข้าร่วมในงานประกวดครั้งนี้ด้วย

ตอนนั้น ม้าลายยังไม่มีลายเหมือนทุกวันนี้ มันมีตัวสีขาวล้วน มันก็อยากเข้าประกวดในงานนี้ด้วย มันรำพึงกับตัวเองว่า “ฉันจะเอาชนะการประกวดได้อย่างไร ในเมื่อตัวฉันเล็ก และยังวิ่งได้ช้ากว่าม้าตัวๆ ไป”

ดังนั้น ม้าลายจึงเดินเข้าไปในป่าใหญ่ มันมองเห็นเสือโคร่งตัวหนึ่ง มันพูดขึ้นว่า “เสือโคร่งช่างงามสง่าเหลือเกิน”

1. สัตว์ป่าตัวใดที่เดินมาแจ้งข่าวให้สัตว์ตัวอื่นๆ รู้เรื่องการประกวด

ก. สุนัขและแมว

ข. ช้างและสิงโต

ค. เสือและยีราฟ

2. ข่าวที่สัตว์ป่าทั้งหลายพากันตื่นเต้นคือข่าวอะไร

ก. การประกวดความงาม

ข. การแข่งกีฬา

ค. การกินเลี้ยงสังสรรค์

3. งานประกวดความงามของสัตว์ป่า จัดขึ้นนับจากวันประกาศเป็นเวลาเท่าใด

ก. 3 วัน

ข. 5 วัน

ค. หนึ่งอาทิตย์

4. ม้าลายมองเห็นเสือโคร่ง แล้วพูดขึ้นว่าอะไร

ก. เสือโคร่งช่างดูร้ายเหลือเกิน

ข. เสือโคร่งช่างงามสง่าเหลือเกิน

ค. เสือโคร่งช่างน่ารักเหลือเกิน

ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถามโดยกากบาท (X) ทับข้อที่ถูกต้อง

เมื่อกลับมาในถ้ำของตน ม้าลายก็วาดเส้นแถบสีดำเพื่อประดับร่างกายของมัน แล้วพูดว่า “คราวนี้ฉันมีความงามสง่าเหมือนเสือโคร่งแล้ว” และมันก็ได้ขนตาปลอม เพื่อให้มีลูกนัยน์ตาที่สวยงามเหมือนอย่างยีราฟ

เมื่อวันงานประกวดมาถึง ผึ้งสัตว์ป่าพากันมาขังสนามประกวด ทุกตัวต่างเตรียมตัวกันมาอย่างสวยงาม และม้าลายก็เป็นผู้ประกวดที่โดดเด่นที่สุด คณะกรรมการตัดสินจึงพูดว่า “เราต้องนำม้าลายไปเปรียบเทียบกับสัตว์ป่าตัวอื่นๆ”

ม้าลายจึงต้องวิ่งแข่งกับม้า และม้าก็เป็นผู้ชนะ เมื่อม้าลายต่อสู้กับเสือ เสือก็เป็นผู้ชนะ และมันยังไม่สามารถมองเห็นได้ไกลๆ เหมือนยีราฟอีกด้วย ม้าลายจึงเป็นผู้แพ้ในการประกวด มันเสียใจมาก ตั้งแต่นั้นมา ม้าลายจึงอยู่อย่างเงิบๆ ตลอดชีวิต

5. ในงานวันประกวด ใครที่โดดเด่นที่สุด

ก. ม้าลาย

ข. สิงโต

ค. ช้าง

6. หลังจากการประกวด ม้าลายเป็นอย่างไร

ก. ม้าลายอยู่เงียบๆ ตลอดชีวิต

ข. ม้าลายทำตัวสนุกสนาน

ค. ม้าลายมีความสุขมาก

7. ม้าลายใส่ชนตาปลอม เพื่อให้มีลูกนัยน์ตาสวยเหมือนใคร

ก. ม้า

ข. ยีราฟ

ค. เสือโคร่ง

8. ทำไมม้าลายถึงมีเส้นแถบสีดำบนตัว

ก. เสือโคร่งวาดเส้นบนตัวให้

ข. ยีราฟวาดเส้นบนตัวให้

ค. ม้าลายวาดเส้นบนตัว

แบบทดสอบชุดที่ 2

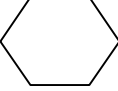
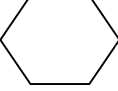
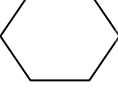
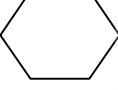

ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วเรียงลำดับเหตุการณ์ตามเนื้อเรื่องที่อ่านโดยใส่หมายเลข 1-5 ลงในช่อง ◻ ตามลำดับเหตุการณ์

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ลูกสัตว์มากมายกำลังเดินทางไปโรงเรียนอยู่นั้น ลูกแมวเหมียวตัวหนึ่ง กลับปีนปายขึ้นไปนั่งในตะกร้าลูกโป่งสวรรค์ แล้วปลดเชือกออก ลูกโป่งสวรรค์หลากสีลั่นลอยสูงขึ้นจากพื้นดินอย่างช้าๆ สู่อากาศที่กว้าง ตะกร้าลูกโป่งสวรรค์ลอยผ่านฝูงนก ลูกแมวเหมียวก็ถามหานางฟ้า นกทุกตัวต่างส่ายหน้า และตอบว่าไม่เคยพบ ผ่านหมู่เมฆ ลูกแมวเหมียวก็ถามหานางฟ้า เมฆทุกก้อนก็ตอบว่าไม่เคยเห็นนางฟ้า ผ่านดวงอาทิตย์ ลูกแมวเหมียวถามหานางฟ้า ดวงอาทิตย์ตอบว่า อยู่มาหลายล้านปีถ้ามีนางฟ้าเข้าต้องเห็นดวงอาทิตย์สงสัยที่ลูกแมวเหมียวถามหานางฟ้า ลูกแมวเหมียวจึงอธิบายว่าตัวเองเรียนหนังสือไม่เก่ง เลยอยากให้นางฟ้าช่วยเหลือ ดวงอาทิตย์หัวเราะแล้วบอกว่าอย่าเสียเวลาหานางฟ้าอยู่เลย กลับบ้านไปดูคนที่เรียนเก่งๆ ว่าเขาเรียนกันอย่างไร แล้วจงทดลองปฏิบัติตาม

ตะกร้าลูกโป่งสวรรค์ค่อยต่ำลงผ่านบ้านลูกหมาที่เรียนเก่ง เห็นกำลังทำการบ้าน ผ่านบ้านลูกหมีผู้เรียนดีเห็นกำลังอ่านหนังสือ เมื่อลูกแมวเหมียวกลับถึงบ้าน จึงเริ่มเป็นคนขยันและตั้งใจเรียน เพียงไม่นานลูกแมวเหมียวก็เรียนเก่งเหมือนเพื่อนๆ

เดี๋ยวนี้ ลูกแมวเหมียวไม่คิดพึ่งนางฟ้าอีกแล้ว แต่ลูกแมวเหมียวคิดว่า ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน คือ พึ่งตนเองเท่านั้น ลูกแมวเหมียวจึงเรียนเก่งเหมือนเพื่อนๆ

ให้นักเรียนใส่หมายเลข1-5 ลงในช่อง ตามลำดับเหตุการณ์

- ลูกแมวเหมียวปีนขึ้นไปนั่งในตะกร้าลูกโป่งสวรรค์ลอยสูงขึ้นไปจากพื้นดิน
- ลูกโป่งสวรรค์ลอยผ่านฝูงนก ลูกแมวเหมียวก็ถามหานางฟ้า
- ลูกแมวเหมียวจึงอธิบายว่า ตัวเองเรียนหนังสือไม่เก่ง
- เดียวนี้ ลูกแมวเหมียวไม่คิดพึ่งนางฟ้าอีกแล้ว
- ดวงอาทิตย์หัวเราะ แล้วบอกว่าอย่าเสียเวลาหานางฟ้าอยู่เลย

แบบทดสอบชุดที่ 3

ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วเขียนแผนภาพความคิดของเรื่อง

คนแก่ปลูกต้นไม้

ชายชราคนหนึ่ง ขณะที่กำลังขุดดินเพื่อจะปลูกต้นไม้ มีชายหนุ่มเดินผ่านมาเห็นเข้าจึงถามว่า

“ท่านลุง ท่านแก่ปานนี้แล้วยังจะปลูกต้นไม้ทำไมอีก ออย่าว่าแต่วันหน้า ท่านจะไม่มีโอกาสกินผลของมันเลย แม้แต่จะเห็นมันโตก็คงไม่มีโอกาส ใดนต้องทำให้ลำบากทำไมเล่า? เสียแรงเปล่าๆ”

ชายชราลุกขึ้นยืนปาดเหงื่อ พร้อมกับพูดอย่างเคร่งขรึมว่า “พ่อหนุ่ม เอ๊ย เอ็งช่างไม่เข้าใจความหมายแห่งชีวิตเอาเสียเลย ข้าปลูกต้นไม้ต้นนี้ ไม่ใช่เพื่อสำหรับตนเอง แม้ว่าเมื่อถึงเวลาที่มันโต ข้าจะตายไปแล้ว แต่ว่า ลูกหลานญาติมิตรและคนรุ่นหลังสามารถได้รับความร่มเย็น และกินผลที่อเต็มต้นจากต้นไม้นี้ เอ็งจะว่าข้าปลูกต้นไม้นี้ไร้ประโยชน์ได้อย่างไร?”

ชายหนุ่มได้ฟังดังนั้นถึงกับนิ่งอึ้งรู้สึกนับถือในปรัชญาชีวิตของชายชรา

ให้นักเรียนเขียนแผนภาพความคิดของเรื่องคนแก่ปลูกต้นไม้

ตัวละคร

.....
.....
.....

ที่ไหน

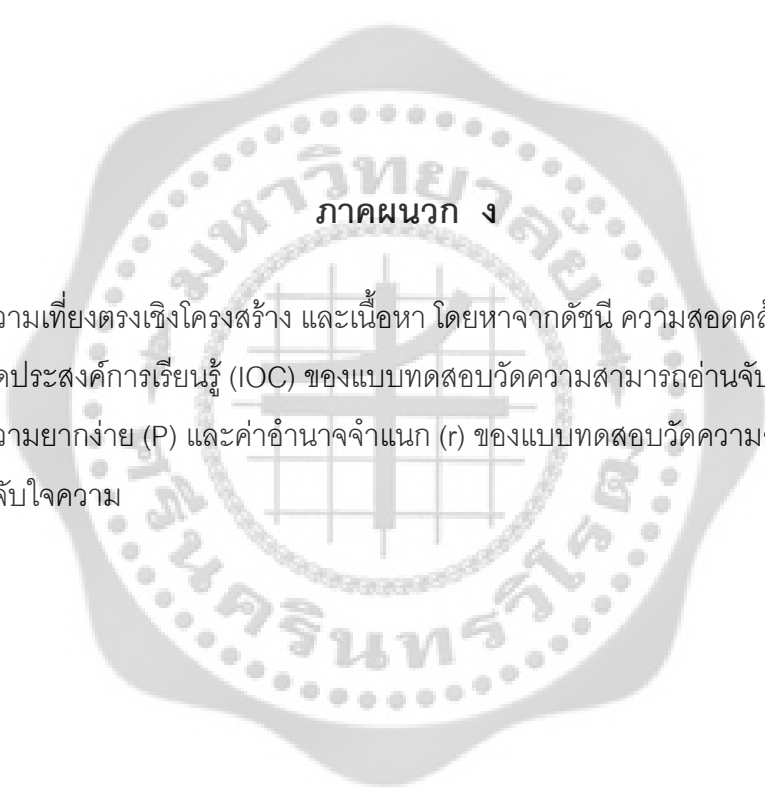
.....
.....
.....

เหตุการณ์

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ผล

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ภาคผนวก ง

- ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และเนื้อหา โดยหาจากดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ
- ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ

ตาราง 4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และเนื้อหา โดยหากาดัดชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
9	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
24	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
28	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
29	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 5 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
อ่านจับใจความ ดังแสดงในตาราง

ข้อที่	P	r	ข้อที่	P	r
*1	.66	.40	*16	.56	.20
*2	.70	.33	*17	.53	.53
3	.83	.06	*18	.50	.46
*4	.63	.33	*19	.53	.53
5	.93	.13	20	.83	.06
*6	.50	.33	21	1	0
*7	.56	.33	*22	.63	.20
8	1	0	*23	.36	.20
9	1	0	*24	.76	.33
*10	.76	.46	*25	.76	.33
*11	.73	.26	*26	.66	.40
*12	.60	.53	*27	.66	.40
13	.96	.06	28	.16	.06
14	.93	.13	29	.16	.06
*15	.66	.53	*30	.70	.33

*ข้อที่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ

หมายเหตุ ใช้ค่าดัชนีค่าความยากง่าย (P) ตั้งแต่ .20 ถึง .80 และใช้ดัชนีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

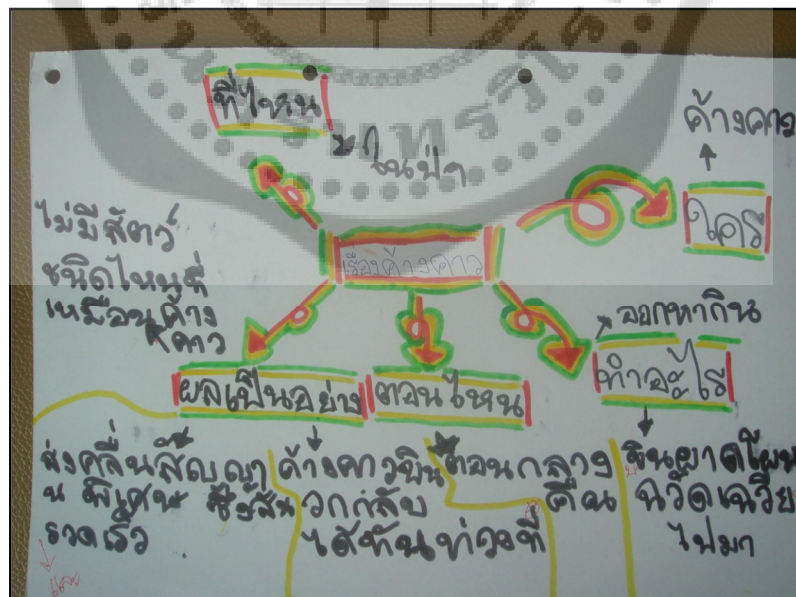

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างการสร้างแผนภาพความคิดของนักเรียน

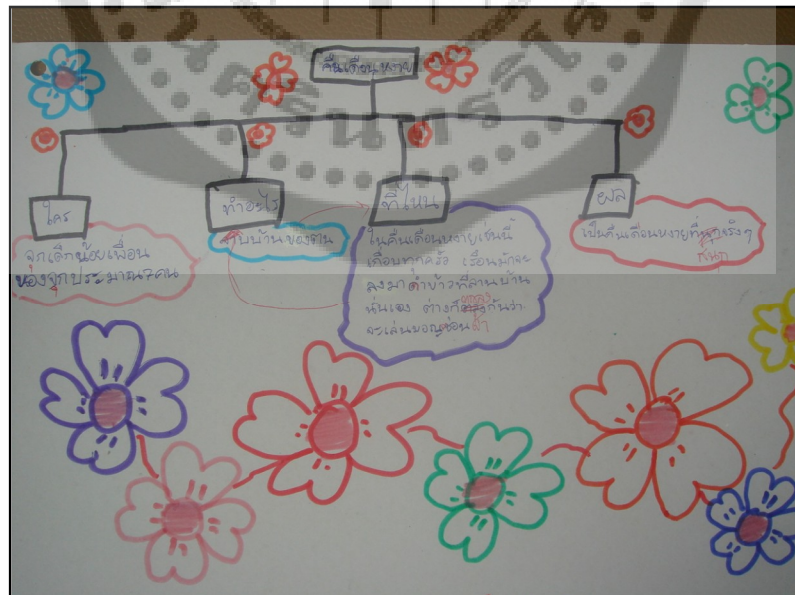

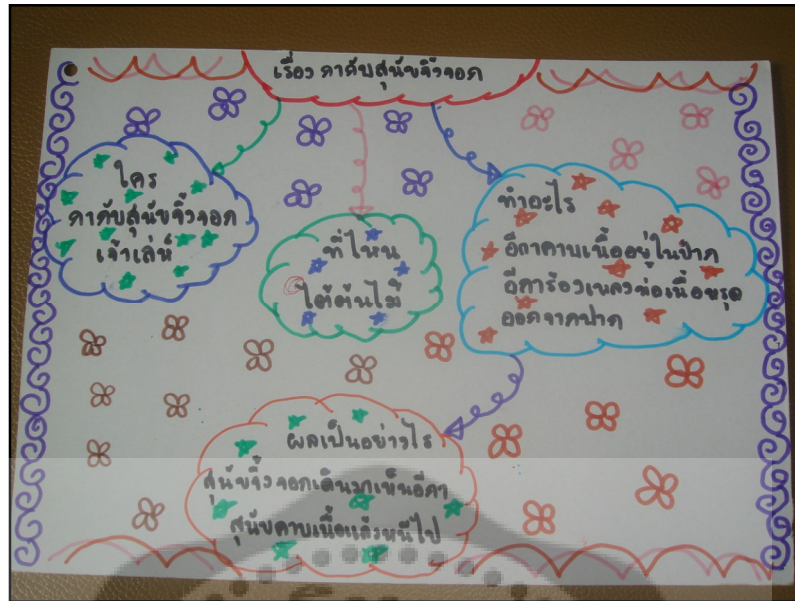
ตัวอย่างการสร้างแผนภาพความคิดของนักเรียน เรื่องอวกาศ

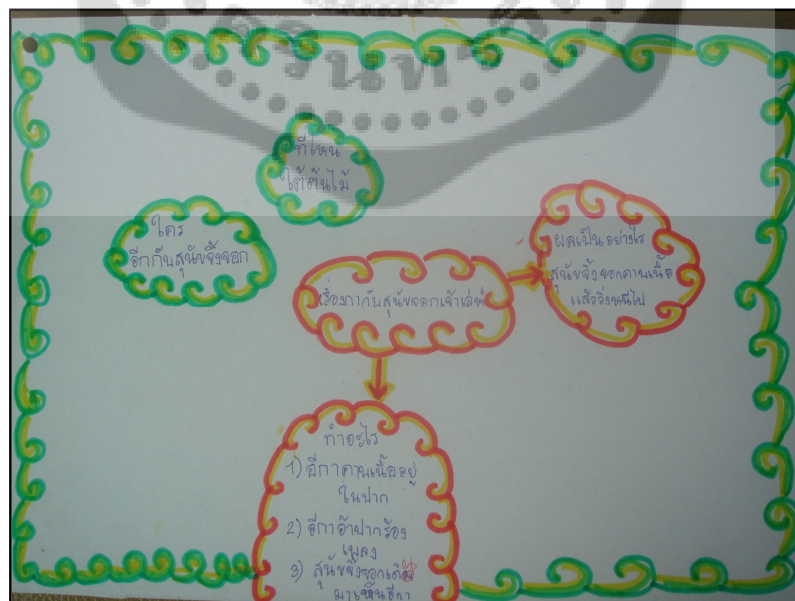

ตัวอย่างการสร้างแผนภาพความคิดของนักเรียน เรื่องคืนเดือนหงาย

ตัวอย่างการสร้างแผนภาพความคิดของนักเรียน เรื่องกากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวจิรนนท์ พูลสวัสดิ์
 วันเดือนปีเกิด 26 กันยายน 2527
 สถานที่เกิด อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 52 หมู่ 5 ต.หินเหล็กไฟ
 อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ 77110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2550

ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.)
 โปรแกรมวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
 จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

พ.ศ. 2554

การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
 การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

